

Ivo Sasek

Învăță-mă, Doamne!

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

De obținut la

Gemeinde-Lehrdienst

Comandă Nr. 2 RUM

Titlul ediției originale în limba germană:

„Lehre mich, Herr!”, a cincea ediție 2007

Prima ediție în limba română 2007

Tradus de Peter Siegel

Revăzut de frați și surori româno-germani

Alcătuirea copertii, culegere, tipar și prelucrare

Gemeinde-Lehrdienst, CH-9428 Walzenhausen, Elveția

Conținut

Introducere	4
Observațiile traducătorului	5
Odihna credinței	6
Victorie și biruință	17
Școala de ascultare a lui Dumnezeu:	
I. Glasul lui Dumnezeu	30
II. Dacă nu veți fi ca niște copii.....	40
III. Simțuri exersate	50
IV. Deosebirea glasurilor	63
Controlul gândurilor.....	80
Transformarea în chipul Său, Partea I.....	93
Transformarea în chipul Său, Partea II.	106
Mulțumirea credinței.....	113
Principiile rezolvării conflictelor	126
Invidia	133
Voia lui Dumnezeu	141
I. Dimensiunea statică și dinamică.....	141
II. Dimensiunea veșnică	145
III. Calea în dimensiunea veșnică	153
Iertarea	163
Conducerea duhovnicească	171
Vina părinților	181
Anexă	198

Introducere

Lucrarea noastră de scriere este o contribuție venită din inimă la atenuarea mării nevoi din creștinism. Ea este un răspuns la porunca lui Isus Hristos din **Mat.9.38**: **„Rugați, deci, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.”** Mai înainte se spune: **„Când a văzut mulțimile, I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!»” (v.36-37).**

Tocmai această rezolvare a situației m-a motivat în 1979, când am fost chemat în „slujire totală”. Mai înainte noi am adus zeci de oameni la Hristos , dar cei mai mulți au căzut scurt timp după aceea de la credință pentru că nu i-am putut conduce la maturitate. Erau multe oi, dar puțini păstori, mulți „pocăiți”, dar puțini „învățați”. Așa au luat ființă în 1979 primele scrisori pastorale lunare, pe care le trimitem până în ziua de azi în toată lumea, pe care acum le-am compilat în cărți. Fie ca ele să ofere contribuția dorită la maturizarea multor copii ai lui Dumnezeu și la desăvârșirea Bisericii.

Al vostru Ivo

Observațiile traducătorului

Citatele biblice au fost extrase din traducerea română a Bibliei, ediția revizuită a traducerii D. Cornilescu, editată de Gute Botschaft Verlag (GBV), Dillenburg, Germania, 3rd edition 1991. Uneori apar deosebiri față de textele cunoscute de voi datorită faptului că autorul a retradus în germană din surse în limba greacă. Fiindcă semnificația cuvintelor din limba greacă este mult mai complexă decât cea a cuvintelor germane, pot exista mai multe posibilități de traducere ale unui cuvânt. Toate sunt corespunzătoare, dar una sau alta poate reda cu o mai mare profunzime semnificația cuvântului. Versetele respective au fost traduse direct din germană și sunt notate cu (tradus din germană, nota trad.).

Activitatea de traducere în limba română a scrierilor și casetelor noastre se află chiar la începuturile ei. Cu ajutorul Domnului, acestei traduceri i se vor alătura și alte cărți, broșuri și mesaje pe casete. Să nu ezitați să vă informați la „Gemeinde-Lehrdienst” (Slujirea de învățătură a bisericii), prin scrisoare sau fax, ce publicații sunt disponibile în limba română.

Dorim să vă atenționăm că această carte este o traducere din limba germană și noi nu putem considera cu toată siguranța, cu toate verificările îngrijite ale calității, că textul german a putut fi redat în orice caz cu o exactitate desăvârșită. S-ar putea să apară deosebiri de semnificație sau devieri ale centrelor de greutate comparativ cu textul original german. Dacă anumite pasaje vi se par teologic sau lingvistic nelogice sau inexacte, vă rog să întrebați la „Gemeinde-Lehrdienst” (prin scrisoare sau fax) pentru a constata dacă ați înțeles corespunzător semnificația reală ale celor spuse.

Iunie 2007

Gemeinde-Lehrdienst
(Slujire de învățătură pentru biserici)

Odihna credinței

(Evr. 3 și 4)

„Să ne temem deci, fiind făcută o făgăduință pentru intrarea în odihna Lui, ca nu cumva fiind lăsat cu totul în urmă, cineva dintre voi să considere că aceasta nu ar fi fost pentru el la dispoziție” (tradus din germană, nota trad.) (Evr.4.1).

„Căci dacă Iosua le-ar fi dat odihna, Dumnezeu n-ar mai vorbi după aceea de o altă zi. Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine a intrat în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale. Să ne grăbim (lb.germ.: râvnim) deci să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă, urmând același exemplu de neascultare” (Evr.4.8-11).

În acest capitol suntem îndemnați în mod serios să râvnim să intrăm în odihna Lui. Despre care odihnă vorbește aici Scriptura – despre odihna „în cer”? Nu cred! Altfel noi am fi solicitați direct la fapte pe merit, fiindcă am citit: „**Să ne grăbim** (lb.germ.: râvnim) **deci să intrăm în odihna aceasta!**” (v.11). Oricum o râvnă pentru cer nu ne-ar introduce mai ușor în cer și nici nu ne-ar face mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, accentul este pe ASTĂZI: „**Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!**” (Evr.3.7+4.7).

Cu alte cuvinte, să intrăm astăzi în odihna Lui și nu abia după trecerea noastră din viață! Ordinea dumnezeiască este: în primul rând în odihna zilnică a credinței, după aceea în odihna veșnică a vederii.

Cum se ajunge în această odihnă?

Această odihnă deja ne stă la dispoziție. Ea se poate „realiza” la fel de puțin, cum de exemplu nu se poate „realiza” unitate între creștini. Unitatea a fost creată de Dumnezeu prin faptul că ne-a creat pe noi toți din același Duh, ne-a așezat sub același Cap, sub aceleași legități și realități duhovnicești etc. (**Efes.4**). Prin urmare taina unității se află în ființa, în natura lucrului, nu în forma exterioară. În acest fel unitatea există de la sine acolo unde nu i se opune rezistență.

Exact la fel se întâmplă și în cazul odihnei. Noi intrăm în odihnă dacă nu ne împotrivism ei. De exemplu Dumnezeu ne-a jurat credincioșie (**Evr.13.5-6**)¹. Cel care nu se împotrivesc acestui jurământ, se va odihni în acesta – în credință. Deci s-a purtat de grijă pentru tot și orice. Toate se află la dispoziție. Când Israel, contrar tuturor semnelor și minunilor, a persistat în necredință, adică neliniște, Dumnezeu S-a mâniat din acest motiv (**Evr.3.17-19**² + **4.3**³). Dumnezeu a vrut mai întâi ca

---

¹ „... Căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.» Așa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?»”

² „Și cine au fost aceia pe care S-a mâniat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei care păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? Și cui S-a jurat El că nu vor intra în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor care nu au ascultat? Vedem deci că n-au putut să intre din cauza necredinței.”

Israel să ajungă la odihnă în puterea Sa nelimitată și în lucrările Sale dinainte pregătite deja de mult timp, înainte de a le da țara situațiilor liniștite. Dar când cu încăpățănare nu s-au lăsat conduși la odihnă, Dumnezeu a jurat în mânia Sa: „**... că nu vor intra în odihna Mea**», măcar că lucrările Lui fuseseră terminate încă de la întemeierea lumii” (Evr.4.3). Acum înțelegem acel „să ne temem” de la începutul capitolului patru. Dacă astăzi, în ciuda nașterii din nou și a însoțirii Duhului Sfânt, noi tot mai omitem odihna oferită, ni se poate întâmpla același lucru ca și lui Israel (Evr.4.2¹; 1Cor.10.11²). O lipsă persistentă de încredere ne aduce la un punct în care nu mai putem afla intrarea în odihna Lui, chiar dacă ne-o vom dori atât de mult ca și cândva Esau dreptul pierdut de prim moștenitor. Ai intrat deja în odihna Lui, sau pentru tine până acum există numai situații amenințătoare, posibilități omenești și probleme?

Fundamentul odihnei nou-testamentare

Odihna noastră se bazează pe dumnezeiescul: „**S-a isprăvit!**” Prin răscumpărarea isprăvită de Isus Hristos trebuie să se reazeze în primul rând prima odihnă a omului: o putem numi odihna lui Adam! Dar după aceea această odihnă trebuie să afle în *Hristos*, o slavă și o desăvârșire cu mult peste aceasta.

---

³ „Căci noi, cei care am crezut, intrăm în odihna, după cum a spus : «Așa am jurat în mânia Mea: „Nu vor intra în odihna Mea!” », deși lucrările erau împlinite de la întemeierea lumii.”

¹ „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor, cuvântul care le-a fost spus nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei care l-au auzit.”

² „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

Isus Hristos ne-a împăcat cu Dumnezeu, așa că nu mai există deosebire între prima relație a omului cu Dumnezeu și relația noastră cu El. Adam a fost acoperit sută la sută de Dumnezeu cu toate cele necesare vieții. El nu trebuia să fie neliniștit pentru ceva, fiindcă credințioșia și asigurarea lui Dumnezeu se aflau peste toate. Adam nu a muncit ca omul după căderea sa în păcat în lupta pentru existența sa. Dimpotrivă, el trebuia în toată odihna să **„lucreze și să păzească” (Gen.2.15)**¹ grădina Edenului. Aici încă nu era vorba de sabat sau duminică. Cu toată munca, fiecare zi era o zi plină de odihnă, pace și părtășie lăuntrică cu Dumnezeu. De ce? Pentru că Dumnezeu S-a îngrijit din belșug dinainte de toate. Toate lucrările erau încheiate, așa citim. Sub acoperământul Lui nu exista nici o lipsă. Nu era nici un loc pentru stres, îngrijorare și frică. Abia prin căderea în păcat a apărut acest fel de muncă așa cum o cunoaștem astăzi. Pământul a fost blestemat. De acum încolo el trebuia să fie prelucrat din greu șase zile pentru ca existența materială să poată fi asigurată. Ziua a șaptea era o așa zisă „amintire” a timpului din Eden, o rămășiță de har, **„un sabat foarte festiv pentru DOMNUL”** (tradus din germană, nota trad.) (Exod.35.2). Dumnezeu ar fi putut extinde foarte ușor blestemul peste șapte zile pe săptămână, astfel încât numai șapte zile pline de muncă să ajungă pentru întreținerea vieții. Dar atunci pentru ce ar mai exista omul? Ziua a șaptea trebuia să rămână pentru cultivarea menirii sale propriu-zise. În aceasta să se poată odihni – odihnă înaintea lui Dumnezeu și odihnă în Dumnezeu.

---

¹ „Și Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.”

Dar ce a făcut omul cu ziua a șaptea? El a transformat-o tot mai mult într-o zi de vacanță și de hobby-uri, – complet afară de Dumnezeu. Din această cauză Dumnezeu a trebuit să-l „sfințească forțat” pe poporul Israel, altfel Și-ar fi pierdut poporul Său de legământ mult mai repede. De aceea, cel care lucra în ziua șaptea trebuia omorât. În această zi omul trebuia să-L caute și să-L dorească numai pe Dumnezeu.

S-a isprăvit!

Cu această veste bună sabbatul, în înțelesul său legic, a fost în sfârșit înlăturat. Dar nu pentru ca, după părerea multor copii superficiali ai lui Dumnezeu, să se înlocuiască cu duminica „liberă”. Dimpotrivă!

Isus nu a venit ca să desființeze sabbatul, ci pentru ca de acum încolo acesta să fie adus la o împlinire activă în cursul *întregii săptămâni*. Nu numai o zi, ci șapte zile pe săptămână omul prin puterea Duhului Sfânt locuind lăuntric, să poată odihni în Dumnezeul său. Această cale înapoi la Dumnezeu ne-a câștigat-o Isus prin sângele Său (**Evr.10.19-20**)¹.

Munca aspră a fost consecința păcatului lui Adam. *Acesta* a fost la început elementul de sfințire forțată și mai târziu elementul de despărțire crescândă în părtășia dintre Dumnezeu și om, și nu sabbatul! De aceea înlăturarea „zilei de sabbat legic” nu este altceva decât chemarea lui Dumnezeu de a ne

---

¹ „Astfel, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său ...”

întoarce înapoi la dragostea dintâi, în prima odihnă a lui Adam. Ce-i drept, prin aceasta încă nu s-a îndepărtat neapărat blestemul de pe pământul de sub picioarele creștinilor, dar odihna pierdută este din nou garantată!

„Nu vă îngrijați de nimic, pentru că Dumnezeu Se îngrijește pentru voi!” (Filip.4.6¹; 1Pet.5.6-7²). „Căutați numai după conducerea domnitoare a lui Dumnezeu și după neprihănirea Sa și în acest fel vi se vor adăuga toate cele necesare pentru viață!” (tradus din germană, nota trad.) (Mat.6.33). Aceste cuvinte sunt valabile pentru noi toți, nu numai pentru eroii credinței.

Dar să ne odihnim nu numai față de problemele de îngrijire. Hristos ne-a procurat odihna și peste toate nivelele duhovnicești:

Să te odihnești într-o iertare deplină, după ce ți-ai mărturisit și recunoscut cu sinceritate păcatele în fața lui Dumnezeu (**1Ioan1.9**)³ – chiar dacă „ca și tâlharul” nu ai mai putut numi pe nume nici măcar vreo frântură.

Să te odihnești în fața puterii păcatului, pentru că ea nu mai are realmente nici o putere asupra ta dacă rămâi în Hristos (**Rom.6.12+14**)⁴. Imediat ce începem să credem și să ne

---

¹ „Nu vă îngrijați de nimic, ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni cu cereri și mulțumiri.”

² „Smeriți-vă deci sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la timpul potrivit El să vă înalțe, aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.”

³ „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.”

⁴ „Deci, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui.”

odihnim în aceste realități, păcatul și firea pământească nu mai au putere asupra noastră. Noi dobândim odihnindu-ne în credință, sau niciodată! (**Gal.5.16-17**)¹.

Să te odihnești în fața puterii lui Satan (Fapt.26.18)². Nu mai există nici un fel de convenții „secrete și ascunse” pentru cel care a murit și a fost înviat împreună cu Hristos (**Rom.6.7**)³. Sângele lui Hristos ne-a răscumpărat și de orice umblare deșartă și blestem al înaintașilor (**1Pet.1.18-19**)⁴. Curățirea de păcatele noastre a dezarmat de tot toate puterile (**Col.2.15**)⁵. Să nu mai crezi nici un minut în inferioritatea ta în fața blestemelor duhurilor rele și demonilor! Crede în puterea Domnului Isus Hristos din tine, în tine și prin tine, **„pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1Ioan 4.4).**

Să te odihnești și cu privire la sfințirea și desăvârșirea ta, **„căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evr.10.14).**

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har.”

¹ „Zic dar: umblați prin Duhul și nu veți împlini pofta firii păcătoase. Căci firea păcătoasă pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii păcătoase; și acestea sunt opuse unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați voi.”

² „... ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate și o moștenire împreună cu cei ce sunt sfințiți prin credința în Mine.”

³ „Căci cine a murit este eliberat de păcat.”

⁴ „... căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care l-ați moștenit de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată.”

⁵ „Și pe voi, care erați morți în greșelile și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.”

Dar aceasta însă nu înseamnă că împotriva oricărei dovezi de trăire practică, să fim convinși că totul este deja în regulă cu noi. Nu înseamnă să stăpânim această sfințire și desăvârșire numai juridic (deci teoretic). Între credință și umblare nu are voie să mai existe nici o prăpastie. Noi deținem realmente o sfințire și desăvârșire foarte practică, dar nu de la noi înșine, ci din El, cum este scris: **„Și voi prin El sunteți în Hristos, care ne-a fost făcut înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul»” (1Cor.1.30-31).** Deci oriunde, în mijlocul neajunsurilor noastre, noi ne îndreptăm spre desăvârșirile lui Hristos aflate la dispoziție în noi, acestea devin imediat active prin noi – foarte practic și real în trup. Singura noastră obligație este să nu căutăm nimic în noi înșine, ci să luăm totul direct din desăvârșirea Sa.

Cel care se odihnește în această realitate și se bazează pe promisiunile lui Dumnezeu, va avea parte de biruință odihnindu-se. Lumea face eforturi spre a se ridica prin „luptă și biruință” spre odihnă. Noi acționăm prin odihna credinței din triumful lui Hristos în jos și pe această cale aducem biruința în această lume. Aceasta este adevărata slujire misionară! Există o nevoie mai mare a acestei lumi neliniștite decât o mărturie de odihnă împăratească? Dacă noi, ca și copii ai lui Dumnezeu ne comportăm ca niște găini, niciodată nu vom fi un ajutor vreunui suflet pierdut! Cât de des sunt chiar creștinii sufletele cele mai neliniștite! Pornind din încredințarea credincioșiei lui Dumnezeu, noi să pășim împăratește prin problemele acestei lumi și în mijlocul ei să răspândim în jurul nostru odihna cerului.

Un principiu important al odihnei sună astfel: pentru fiecare situație a vieții noastre există o soluție duhovnicească și biruitoare. Ea nu este neapărat mereu logică, dar totdeauna efectivă. Ea nu este legată neapărat de avantaje pământești, dar cu siguranță de cele cerești. O soluție duhovnicească nu schimbă în fiecare caz situațiile noastre, dar cel puțin inima noastră.

Odihna copilărească a credinței

Cunoști tu deja limbajul odihnei? Ea nu este un limbaj al înțelegerii, ci un limbaj al încrederii copilărești. Ea este tot mereu mulțumită cu ceea ce a promis Tatăl ceresc și nu vrea să știe mai mult despre aceasta. Dacă nu găsim intrarea în această odihnă promisă, de cele mai multe ori este numai fiindcă noi căutăm mult prea departe. Noi considerăm vorbirea lui Dumnezeu ca fiind „prea înaltă”, pe când Dumnezeu ne-a vorbit în esență „prea simplu”. Promisiunile Sale nu ne ajung! Noi, cei adulți, căutăm mereu explicații științifice și vrem în toate să ne implicăm intelectul. Dar Dumnezeu a vorbit în Biblie către copiii încrezători. De aceea de multe ori El nu dă explicații lungi și totuși ne vorbește indubitabil. Acest limbaj trebuie să-l învățăm din nou. Pentru aceasta să mai privim câteva exemple:

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *cum* face El ceva, dar *că* El o va face cu siguranță (**2Pet.2.9¹**; **Ps.34.19²**).

---

¹ „Înseamnă că Domnul știe să salveze din încercare pe oamenii temători de Dumnezeu și să păstreze pe cei nedreți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății ...”

² „Multe sunt necazurile celui drept, dar DOMNUL îl scapă din toate.”

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *când* ne dă ajutor, dar El spune că ajutorul va sosi *la timpul potrivit* (Evr.4.16¹; 13.5-6²).

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *cât* ne dă, dar El spune că vom avea *suficient* (Ps.37.19³; 2Cor.9.8⁴).

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *încotro* ne conduce, dar ne spune că El ne va *conduce bine* (Ps.23.3⁵; Isa.42.16⁶).

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *de ce* îngăduie ceva, dar El ne promite că *toate lucrurile* trebuie să lucreze împreună *spre binele nostru* (Rom.8.28) și că El nu face greșeli (Iov 40.2)⁷.

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *cât* permite El să vină peste noi, dar că *nimic* nu va fi *peste puterile noastre* (1Cor.10.13a)⁸.

---

¹ „Să ne apropiem deci cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit.”

² „... căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.» Așa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?»”

³ „Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.”

⁴ „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna în toate din destul, să fiți plini de orice faptă bună.”

⁵ „... (El) mă călăuzește pe cărări drepte din cauza Numelui Său.”

⁶ „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, și nu-i voi părăsi.”

⁷ „Cel ce se ceartă cu Cel Atotputernic, oare Îl va învăța? Cel ce Îl muștră pe Dumnezeu să răspundă.”

⁸ „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită naturii omenești. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre ...”

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *cât timp* va dura o stare sau o suferință, dar El spune că va fi de așa fel încât „*s-o putem suporta*” (1Cor.10.13b)¹.

De cele mai multe ori Dumnezeu nu ne spune: – *cum* să-L căutăm, dar promite că El este *de găsit din belșug* (tradus din germană, nota trad.), mai ales în nevoie (Ps.46.1)².

În acest fel de cunoștință să ne odihnim mângâiați – să ne odihnim în Dumnezeu!

Data primei apariții: august 1987

---

¹ „... ci împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta.”

² „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.”

Victorie și biruință

Pretutindenii se vorbește astăzi despre „biruință” și despre „biruitori”. Această tematică are un caracter tipic al timpului din urmă și are originea înainte de toate în cele șapte scrisori din **Apoc. 2 și 3**. Din aceste capitole putem concluda că starea de biruitor este de luat foarte în serios, pentru că Isus Și-a legat marile Sale promisiuni de o singură condiție: **„cel care va birui ...”**

Ce înțelegem prin biruință? Oare suntem biruitori? Sau trebuie să constatăm mereu că în viața noastră zăcem leșinați și numai periodic, din motive inexplicabile, ajungem cumva din nou pe picioare? Știi cumva cum se resping cu succes atacuri duhovnicești, cum se întâmpină cu biruință împotriviri de tot felul, și cum poți ține totuși lucrurile sub control?

Dragii mei, se încheie timpul în care ne putem permite să trăim numai din îngrijirea revărsătoare a lui Dumnezeu; adică mereu fără o participare proprie la eliberarea din mlaștina înfrângerii. Deja Israel a întins acest arc prea tare spre dezavantajul său. Dumnezeu a încercat timp de secole să-l conducă la o maturitate statornică, dar la fiecare nouă încercare acest popor zăcea din nou la pământ clănțănind din dinți. Ei nu au recunoscut nici de ce treceau dintr-un eșec într-altul, nici cine îi ridica din nou pe picioare de pe pământul înfrângerii. Ei au rămas mereu copii nematuri, până ce Domnului I-a părut rău să-i mai pună din nou pe picioare prin îngrijirea Sa revărsătoare – și așa zac ei până astăzi!

Dar acum Domnul vrea în același fel să-Și călăuzească Biserica Sa spre maturitate, să-i deschidă ochii pentru corelări invizibile și să o învețe definitiv cum se biruiește duhovnicește. Ea să ajungă la o cunoaștere deplină cum se biruiește și de asemenea să trăiască astfel în practic.

Și istoria Bisericii mărturisește că au tot existat vremuri în care se spunea: „Stai în picioare sau pieri!” Să ne gândim numai la repetatele prigoniri ale creștinilor, la martiri, începând cu Ștefan, apostolii, prorocii etc. Ai dori să fii un biruitor, dar nu știi cum să devii unul din aceștia? Au fost zadarnice până acum toate eforturile tale de a birui un păcat sau altul, să scapi de o ispită sau alta? Fii încredințat că pentru fiecare dintre noi există o cale practicabilă înspre viața practică de biruință!

Dar în primul rând trebuie să constatăm șocați că între copiii lui Dumnezeu circulă în general o înțelegere de bază complet falsă despre „biruință”. Indiferent dacă este vorba de biruința asupra păcatelor și poftelor, asupra îngrijorărilor sau problemelor, asupra temerilor, demonilor ș.a.m.d. Aproape fără excepție creștinii înțeleg prin biruință acea pornire încordată, anevoioasă și chiar îndârjită împotriva vrăjmașului, împotriva firii păcătoase sau împotriva munților de îngrijorări, temeri și îndoieli. Străduințele proprii merg până acolo încât copiii lui Dumnezeu, după sfatul consilierilor și predicatorilor sar prin păduri cu corzi de sărit pentru a-și „sublima” poftele sexuale. Dar unde scrie în Biblie să transformăm instinctele nesatisfăcute în performanțe culturale? Dacă citim Biblia cu atenție cu privire la tematica biruinței, atunci ajungem chiar la un rezultat contrar: Duhul nu cunoaște încordare, nici un „târât de-a bușilea cu transpirație”, nici

osteneală consumatoare de putere. În orice caz aici nu vorbim împotriva râvnei duhovnicești și a „alergării după sfințire”. La fel nu contestăm necesitatea de „a ne pișca în fund” zilnic, pentru a declara lupta împotriva oricărei somnolențe și lenevii firești. Ea aparține de fapt de procesul de neocolit al deciziei, de a ne ridica din mlaștină, dar nu poartă nici o putere de eliberare durabilă în sine, altfel ne-am putea elibera pe noi înșine.

Orice eliberare durabilă nu-și are rădăcinile în terenul străduințelor omenești. Ți-ai putea închipui un Isus care transpiră, strigă înfuriat împrejur și se ostenește? Nu a biruit El mai degrabă toate situațiile potrivnice, bolile, demonii ș.a.m.d. într-un fel vizibil relaxat și suveran?

Nu i-a muștrat consecvent pe ucenicii Săi când ei înșiși s-au încordat într-un fel, dorind să ajungă la ceva cu îndârjire sau luptă? Să ne gândim numai la întâmplarea cu vaporul în furtună: **„De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” (Mat.8.26).** La Petru, care a lovit cu sabia: **„Bagă-ți sabia în teacă!” (Ioan 18.10-11).** Sau la ceata de ucenici care s-a ostenit să scoată un demon prin străduințe proprii: **„O, generație necredincioasă și fățarnică, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la Mine!” (Mat.17.17-19).** Deci calea biblică eficientă pentru victorie și biruință nu bazează pe luptele puterilor omenești și pe confruntarea directă cu obiectul de biruit. De aceea să citim mai întâi veșnica regulă de bază a biruinței, așa cum ne este descoperită în **Gal.5.16-17: „Umblați prin Duhul și nu veți împlini pofta firii păcătoase. Căci firea păcătoasă pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii păcătoase.”** Faptul că firea păcătoasă pofteste neîncetat împotriva Duhului, faptul acesta îl cunoaștem prea

bine. Această realitate chinuitoare o experimentăm zilnic în trupurile noastre. Se dorește din inimă „a fi în Duh”, dar această fire stricată stă tot timpul încăpățânată în cale. Însă ceea ce la citirea lui **Gal.5.16-17** doar cei mai puțini ajung să ia la cunoștință, este faptul mult mai important, că pe de altă parte tot așa și *Duhul râvnește și pofteste împotriva firii păcătoase*. Ia aminte că prin aceasta se evidențiază *o putere activă pozitivă dinamică și nu o poziție negativă certăreață* a Duhului care locuiește în noi. Puterea Duhului este cu atât mai presus de cea a firii păcătoase după cum este cerul față de pământ. Dar cel care nu ia la cunoștință în mod convenit această dimensiune mult mai importantă a puterii Duhului și care prin „pofța” duhurilor nu înțelege decât o manifestare într-un fel de împotrivire certăreață, acela va fi silit să se ciocnească mereu cu firea sa păcătoasă etc.

Cel care mai și exclamă privind eforturile sale firești asemenea lui Avraam: „**Să trăiască Ismael înaintea Ta!**” (**Gen.17.18**), nu trebuie să se mire dacă chiar și după zeci de ani de rugăciune serioasă încă nu a primit răspuns. Cât de mulți, chiar și după ani de zile de efort zadarnic, tot mai încearcă cu încăpățânare să-și învingă firea păcătoasă cu silință și direct printr-o luptă corp la corp cu ea. Tot la fel procedează și cu situațiile lor potrivnice, cu grijile, temerile lor și cu așa numitele „împovărări demonice” etc. După Scriptură decurge chiar invers: să nu punem *mai întâi* firea noastră păcătoasă etc. sub picioarele noastre, ca *după aceea* să putem umbla nederanjați în Duhul, ci să umblăm numai în Duhul, fiindcă chiar *prin aceasta* puterea de influență a firii păcătoase, a păcatului și Diavolului etc. *sunt* deja înlăturate. De aceea se spune: „**Umblați în Duhul și în acest fel nu veți îndeplini poftele firii păcă-**

toase.” Deci nu o luptă de forță corp la corp, ci întoarcerea și „poftirea în Dumnezeu” este formula de victorie: „... **să dăm la o parte ... păcatul care ne înfășoară așa de ușor ... în timp ce, abătându-ne privirea de la toate celelalte, să privim la Isus, Care a început în noi credința și o va și desăvârși**” (tradus din germană, nota trad.) (Evr.12.1-2). În acest fel noi nu ne confruntăm în nici un caz *direct* cu firea păcătoasă, cu vrăjmașul sau cu o altă piedică. Biruința biblică are loc întotdeauna numai prin faptul că noi ne refugiem înăuntrul Duhului.

Cel care nu învață mai întâi să-și abată privirea de la problemele sale prin credință, acela nici nu va învăța vreodată să privească la ele prin credință. Acest principiu trebuie luat în seamă din nou în fața fiecărei împotriviri. Biruința are loc fără excepție în mod indirect! Noi nu putem și nici nu trebuie să pornim *direct* împotriva unei opoziții rele. De aceea sunt nevoiți să cedeze toți cei care se implică în lupta corp la corp cu firea lor pământească, cu vrăjmașul sau cu vreo altă grijă. Noi suntem și rămânem înzestrați în așa fel încât nu putem face vreun păr negru sau alb. Și este bine că suntem așa de slabi, căci altfel Dumnezeu nici n-ar putea interveni în vreun fel. Acum EL ne spune în fiecare caz în parte: „Întoarce-te în primul rând de la situațiile tale potrivnice, de la temerile, grijile tale și de la vrăjmașii tăi, căci altfel nu îi vei putea birui; întoarce-te de la firea ta păcătoasă, problema ta, piedica ta și îndreaptă-te în primul rând spre Mine și spre Duhul Meu.” Dumnezeu vrea în oricare caz să vedem și să recunoaștem în primul rând măreția Lui, faptul că EL este mai mare decât firea păcătoasă, grijile sau împrejurările noastre.

Să ne întărim numai în „**puterea tăriei LUI**”, cum este spus în **Efes.6.10**, și nu în noi înșine. Ștefan nu a fost puternic în sinea lui atunci când a devenit un martir biruitor, dar ochii lui erau îndreptați neabătut spre Dumnezeu! El a privit neabătut la cer, *la Dumnezeu* și în acest fel a fost puternic *în puterea tăriei Sale (Fapt.7.55)*¹. Când Elisei a fost împresurat de oștirea siriană și slujitorul său Ghehazi a exclamat înspăimântat: „**Ah!, domnul meu, cum vom face?**”, Elisei a început să se refugieze imediat înăuntrul Duhului și să devină puternic în puterea lui Dumnezeu *în timp ce* a exclamat cu încredere: „**Nu te teme, căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei.**” Apoi s-a rugat încrezător: „**«Doamne, Te rog deschide-i ochii să vadă.» Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut; și iată, muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei**” (2Împ.6.17).

Pe această cale și nicidecum pe alta funcționează biruința biblică. Ea nu are nimic de-a face cu efortul omenesc, concentrarea crispată sau cu lupta directă corp la corp. Chiar din momentul în care Dumnezeu ne poate deschide ochii inimii, pentru noi problema este rezolvată – chiar dacă situațiile împrejurările nu s-au schimbat cu nimic sau devin chiar și mai rele. De aceea nu se spune: „**Și credința noastră ne DUCE la victorie ...**”, ci: „**Și credința noastră ESTE victoria care A biruit lumea**” (tradus din germană, nota trad.) (1Ioan 5.4). Așadar (1.) noi nu intrăm în credință ca după aceea (2.) cu această credință să putem învinge dușmanul; ci credința, dacă o avem, ESTE deja în sinea ei victoria! În același fel se întâmplă” și cu umblarea în Duhul: noi nu intrăm în Duhul

---

¹ „Dar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt, și-a ațintit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.”

ca să avem o armă cu care să putem porni împotriva vrăjmașului și să-l învingem la urmă. Deja numai simplul fapt că ne aflăm în Duhul ESTE deja înfrângerea dușmanului. Deci noi nu umblăm (1.) în Duhul ca prin aceasta să avem o poziție mai bună de luptă, din care apoi (2.) să câștigăm victoria asupra poftelor firii pământești etc. Nu, ci după cum imersarea în apă ESTE deja suprimarea legii gravitației și nu reprezintă condiția inițială de suprimare a acesteia, tot la fel umblarea în Duhul ESTE deja deplina suprimare a legii poftelor. De aceea partea noastră este numai intrarea în credință (respectiv în Duhul) și rămânerea în aceasta; restul îl preia Dumnezeu însuși. Această realitate o trăiesc zilnic din nou.

Cea mai frecventă experiență a mea de acest fel este încercarea credinței mele în îngrijirea credincioasă a lui Dumnezeu. În anul 1979, când Dumnezeu m-a chemat la o angajare totală în slujire, El nu mi-a pus mai întâi un cec gros în mână și o Biblie cu margini aurite sub braț pentru ca să pot pleca și să predic în mod impresionant. Mai întâi El mi-a luat totul. Cum se cuvine unui ucenic adevărat, înainte de toate și de bună voie dădusem toată avuția mea celor aflați în nevoi și intrasem în școala încrederii. După cum între semănătură și recoltă există întotdeauna un anumit timp, au început lecții de neuitat.

Partea financiară este o realitate dură și de neocolit în viață, aceasta o știe fiecare; aceasta o știa carnea mea și aceasta o știa și Diavolul. Așa că acesta mi-a șoptit apoi ani de zile neîncetat în ureche: „Te vei scufunda, vei fi nimicit!” Minte mea omenească îmi mărturisea exact același lucru. Aceste șapte aproape că mă înnebuneau câteodată. Și totuși pe această cale I-a plăcut lui Dumnezeu să mă învețe umblarea în Duhul prin credință.

A fost mereu aceeași desfășurare. Din păcate în primii ani m-am comportat de multe ori ca un măgar încăpățânat. Mă tot luptam până la extrem cu firea mea necredincioasă și cu munții adunați morman înaintea mea. Uneori aproape că mă consumam în încercarea de a-mi liniști mintea răscolită, de a-mi lămuri cumva rațiunea omenească de faptul că Dumnezeu Se va îngriji cu siguranță de mine. Dar toată lupta corp la corp și implorarea, toată lupta împotriva „duhului de necredință” nu a folosit la nimic; nu a funcționat. Nu a funcționat nicio dată. Nu a funcționat nici chiar până la prăbușire! Aș fi putut să mor și tot n-ar fi funcționat!

Atunci Dumnezeu mi-a spus: „Acum anulezi totul, încetezi să te mai lupti și nu te mai uiți decât la MINE – sunt EU puternic, sau nu sunt EU puternic? Sunt EU capabil sau nu sunt EU capabil?” Aceasta a fost singura întrebare pe care EL mi-a tot pus-o și mi-o mai pune și astăzi. EL nu vrea să știe nimic altceva de la noi, nici să ne învețe altceva. Dar în încercări eu tot căutam cu încăpățânare să-L conving din nou pe Dumnezeu cât de extrem de grea și de imposibilă era situația mea specială. Mereu trebuia să predic numai judecată și pocăință și după fiecare predică oficială ne părăsea din nou un număr de oameni. Aproape zilnic soseau scrisori de la oameni, pe care i-am iubit, care din acel moment au renunțat să ne susțină în continuare. Ce era de făcut? În orice caz eu mi-am întărit inima în decizia de a predica mai departe fără menajament ceea ce Domnul mi-a pus pe inimă. În acest fel în decursul anilor cercul prietenilor a scăzut și notele de plată au crescut. În anumite timpuri nu puteam numi literalmente pe nimeni care să ne fi stat cu siguranță în spatele nostru. Așa că uneori în orele mele singuratice socoteam Domnului de câte am avea nevoie lunar pentru cele rotund 20 de pântece. Grijile voiau

efectiv să mă strivească uneori, și eu nu aveam voie să spun nici unui om despre ele, altfel aceasta mi-ar fi distrus toată credința. La capătul tuturor puterilor proprii și totodată ajuns la cel mai de jos punct al oricărei speranțe, se întâmpla mereu același lucru. După ce m-am luptat fără succes cu Dumnezeu, cu Diavolul și cu mine însumi, Domnul încheia lupta mea și gemetele mele mereu cu aceeași întrebare unică: „Cine este mai mare: grija ta sau EU? Sunt EU capabil sau nu sunt EU capabil? Privește acum numai la MINE!” Și atunci, prin privirea neabătută în sus, prin „a da dreptate lui Dumnezeu” și prin mărturisirea cu glas tare: „TU ești capabil – bineînțeles că TU ești capabil!”, avea loc mereu această schimbare impresionantă: deodată mă aflu în mijlocul Duhului! Acesta este prețul și în același timp calea în viața de înviere dăruită nouă! În acest fel, de fiecare dată epuizat aproape până la moarte, mă lăsam căzut în mâna Domnului și exclamam numai: „Ce mic-credincios am fost – TU ești *aici*, Doamne!”, „Tu ești de o mie de ori mai mare decât totul și toate!” Și din acel moment eram eliberat din legea gravitațională a necredinței, a îngrijorării și a fricii.

Dar se schimbase deja ceva în exterior? Nu, în exterior nu s-a schimbat nimic, uneori nici chiar după câteva zile, dimpotrivă uneori a devenit chiar și mai imposibil. Dar din acel moment nimic nu mă mai putea impresiona, fiindcă eu mă aflu de acum „în Duhul” și deja credința mea se dovedea a fi o victorie reală, puterea de înviere era prezentă!

Credința autentică din Dumnezeu este întotdeauna deplina încredințare privind realități pe care încă nu le putem percepe cu simțurile omenești. Ea împlinește lucrurile încă înainte de a fi. Și slavă lui Dumnezeu: până în ziua de azi noi nu am avut niciodată o factură neplătită, indiferent dacă erau multe sau puține.

Atâta timp cât Îl recunoaștem pe Dumnezeu, noi nu mai putem avea îngrijorări. Cât timp îl vedem NUMAI PE EL, lumea poate ieși din meandrele ei, dar pe noi nu ne impresionează! **(Hab.3.17-18)**¹. Dumnezeu nu a venit niciodată prea târziu! Totdeauna în clipa în care am terminat cu orice luptă corp la corp, cu eforturile proprii și în locul lor mă aflam odihnindu-mă în credință, dând slavă lui Dumnezeu, eu intram fără efort în domeniul Duhului. Pe deplin încrezător și fără cea mai mică străduință eram apoi purtat, ca „**cel care a biruit**” deja, spre ieșirea din încercare **(2.Cor.4.8)**², ca să experimentez cum intervine Dumnezeu și cum desăvârșește El în mod vizibil biruința deja primită. Exact așa funcționează biruința după voia lui Dumnezeu și în toate celelalte nivele și domenii ale vieții noastre.

Dragii mei, acolo unde în Bibliile germane (și române, nota trad.) scrie: „**Cel care biruiește**”, în textul canonic grec scrie „**nikon**”, care luat exact înseamnă a fi „**deja victorios**”. Așadar nikon nu descrie nici o luptă grea sau vreun act de putere anterioară, nici o împotrivire străduitoare sau rezistență, nici o ceartă și confruntare, nici o răscolire extenuantă până la finalul biruitor. Chiar dimpotrivă, este vorba despre un participiu, un perfect activ. De aceea „**nikon = deja victorios**” descrie o poziție care deja a avut loc cândva în trecut și care este în continuă acțiune și în prezent – și aceasta prin Hristos

---

¹ „Pentru că, deși smochinul nu va înmuguri și rod nu va fi în vițe, rodul măslinului va lipsi și ogoarele nu vor da hrană, turma va fi nimicită din staul și nu va fi nici o cireadă în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi veseli în Dumnezeul salvării mele.”

² „Suntem întristați în toate felurile, dar nu la strâmtoare; nevăzând nici o ieșire, dar calea nu ne este cu totul închisă; ...”

și nu prin noi înșine! *Noi nu primim numai iertarea păcatelor după principiul de locțiitor, ci de asemenea și sfințirea și biruința noastră, și aceasta în orice privință!* Deci „cel care biruiește” luat exact nu înseamnă nimic altceva decât chemarea fundamentală de a se păstra în poziția primită prin har de a fi „**deja victorios**” în Hristos (adică de a se considera cu încăpățănare prin credință în acest fel). Aceasta are loc numai prin privirea încrezătoare la aceste realități sfinte. Așadar noi nu suntem „victorioși în devenire”, ci suntem „deja victorioși”! De aceea nicăieri nu ni se cere să ne războim sau să ne luptăm corp la corp de jos în sus (adică în fel firesc) pentru o biruință. Noi suntem invitați numai de a ne menține statornic în biruința deja câștigată prin Isus Hristos, să rămânem cu El ca fiind „deja victorioși”.

Numai aceasta și nicidecum alta este „**lupta cea bună a credinței**” despre care vorbește atât Pavel cât și Scriptura. Ochii lui Dumnezeu caută neîncetat după *această* credință. El vrea să Se proslăvească exclusiv numai în acei oameni care se mențin în *această* poziție a credinței. Oriunde EL ne vede ca pe cei care se mențin în această poziție, EL realizează pas cu pas în noi și prin noi biruința pe care a câștigat-o prin Hristos. De aceea și rugăciunea „Tatăl nostru” în esență nu exprimă nimic altceva decât insistența de neclătinat în împlinirea lucrurilor de realizat ale Împărăției lui Dumnezeu promise. Dar numai prin această poziție a credinței „biruitorii” vor deveni părtași cu împlinirea desăvârșită a victoriei care este pusă în vedere prin promisiunile din **Apoc.2 și 3**.

În toate domeniile vieții noastre creștine biruința are loc în același fel, chiar dacă ar fi să avem de luptat cu firea noastră pământească, cu păcatele noastre sau chiar cu demoni întru-

pați. Lupta are loc întotdeauna și exclusiv numai în mod *indirect*. Noi biruim atunci când în primul rând ne întoarcem privirea de la obiectul de biruit și o îndreptăm spre Dumnezeu. Această cale în Duhul și în credință ne este mereu deschisă și nu este o cale lungă sau obositoare. Singurul lucru pe care îl avem de făcut, este ceea ce a trebuit să facă Lot cu familia lui când au avut de biruit Sodoma. Noi trebuie să pășim afară prin credință din „cercul problemelor” și în același timp să privim neîncetat *numai și numai* în sus la muntele salvării (adică la Hristos). Prin urmare, singura luptă a biruinței noastre constă în a nu tot privi înapoi spre această Sodomă blestemată (adică spre lume, firea noastră pământească, demoni, împreriări etc.) cum a făcut-o soția lui Lot. Acest fel de biruință va fi cerut în mod deosebit și la răpire, de aceea zice Isus în vorbirea Sa din **Luc.17.32** cu privire la timpurile din urmă: **„Aduceți-vă aminte de soția lui Lot”**. Crezând să ne menținem în promisiunile veșnice ale lui Dumnezeu și să nu refuzăm, ca Lot, locul de salvare rânduit de Dumnezeu (**Gen.19.19**)¹.

Este cerută disciplina și ascultarea noastră, dar niciodată puterea și efortul nostru propriu. Nimeni să nu spună ca Lot, că ar fi prea departe, prea abruptă sau prea periculoasă calea în Duhul! Cu siguranță că pentru ființa noastră naturală toate căile și cerințele lui Dumnezeu sunt o suprasolicitare enormă. Dar ființa noastră naturală nici nu este deloc cerută, nu ea este criteriul. Căile lui Dumnezeu pot fi parcurse numai prin Duhul și prin încredere și de aceea ele nu sunt niciodată prea abrupte! Calea în Duhul este una scurtă și pentru noi mereu

---

¹ „Iată slujitorul Tău a căpătat trecere înaintea Ta și ai arătat mare îndurare față de mine, păstrându-mi viața; dar nu pot să fug la munte înainte ca să mă atingă prăpădul și voi pieri.”

deschisă chiar dacă întreaga lume a simțurilor și gândurilor noastre se împotrivesc cu protest! (**Evr.10.19**)¹. De asemenea să nu spună nimeni că el *trebuie* să tot privească înapoi ca și soția lui Lot. Aceasta noi nu trebuie s-o facem deloc! Nicăieri nu scrie în Biblie că trebuie să ascultăm de firea noastră pământească, de păcat sau de draci – nici măcar din când în când! Chiar contrariul este scris despre aceasta. (**Rom.6.12**² și **Rom.8.12**³; **Iac.4.7-8**⁴). Răscumpărarea împlinită prin Hristos este atât de desăvârșită, încât în ea ne este dată o cale posibilă de parcurs pe care noi putem rămâne neîncetat în Duhul. Toate condițiile inițiale sunt realizate și ne sunt dăruite, numai că noi trebuie să învățăm să și umblăm în ele. Dar fiindcă suntem slabi și tot mai privim înapoi asemenea soției lui Lot, noi înmărmurim, privit duhovnicește, tot mereu în „stâlpi de sare”. Dar spre deosebire de ea, noi actual o mai putem lua de la început și în acest fel putem face progrese neîntrerupte.

Dragii mei, oriunde ne-am afla: celui crezând, adică „*celui care se consideră ca atare*”, aceluia îi va reuși – și cu el va fi tot mai bine și mai bine până la desăvârșire! Amin!

Data primei apariții: aprilie 1993

---

¹ „Astfel fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt ...”

² „Deci, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui.”

³ „Așadar fraților, noi suntem datori, dar nu firii păcătoase ...”

⁴ „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Spălați-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărtită!”

Școala de ascultare a lui Dumnezeu

I. Glasul lui Dumnezeu

În creștinătate aflăm o mare confuzie chiar cu privire la voia lui Dumnezeu, glasul Lui și vorbirea Lui. Numai puțini dintre copiii lui Dumnezeu nou-testamentari înțeleg clar și evident vorbirea lui Dumnezeu. Cu siguranță că și tu știi din experiență proprie faptul că rareori întâlnești creștini care cu privire la glasul lui Dumnezeu au un fundament stabil și convingător și înainte de toate funcționabil. Cât de des te-ai plâns deja de faptul că pur și simplu nu cunoști glasul lui Dumnezeu? Și cât de des i-ai auzit deja pe alții plângându-se de acest lucru? În ciuda tuturor experiențelor demolatoare, noi nu trebuie să acceptăm așa simplu pierderea cunoașterii clare a lui Dumnezeu. Cum putem auzi din nou glasul lui Dumnezeu?

Înainte de toate trebuie să ne confruntăm cu o teză foarte incomodă. Oricât ar fi de dureroasă, ea poate fi explicată fără echivoc prin Sfânta Scriptură: *Fiecare copil al lui Dumnezeu care nu cunoaște glasul lui Dumnezeu, nu înțelege vorbirea Lui și de aceea nu sesizează voia lui Dumnezeu, în ochii lui Dumnezeu nici nu este un copil al lui Dumnezeu.*

„O, cum poți stabili o declarație atât de nimicitoare ..., vrei să ne condamni pe toți?” Dragii mei, dacă referitor la această declarație ați simți la fel și ați dori să puneți mai bine cartea deoparte, citiți totuși mai departe și lăsați-vă atinși de o spaimă

mântuitoare. Noi trebuie să învățăm ca niciodată înainte să privim realitatea în față. Nu se cuvine deloc să apărăm și să îndreptăm din nou orbirea și depărtarea noastră de Dumnezeu, în timp ce Duhul Sfânt luptă cu o mare răbdare să ne-o descopere.

A devenit o obișnuință care infectează masele, de a se ascunde în spatele necunoașterii proprii și a lipsei vizibile de competență. Lipsa de orientare duhovnicească aparține de mult de cotidianul creștin. Deja creștinii s-au obișnuit atât de mult cu această ceață omniprezentă, încât cei mai mulți se gândesc că s-ar afla pe terenul normalului.

Și dacă din când în când vine unul care deține mai multă orientare și lumină decât ceilalți, el este imediat declarat „neobișnuit de înzestrat”, „alesul Domnului” și există convingerea fermă că acesta este deosebit de înzestrat cu har ca să trăiască pe o „treaptă mai înaltă”. Dar pur și simplu nu este adevărat. Această vedere provine din faptul că noi suntem obișnuiți să ne măsurăm în lumina fraților noștri în locul luminii lui Dumnezeu, cum se spune în **1Ioan 1.7**: **„Dar dacă umblăm în lumină cum EL Însuși este în lumină ...”** În care lumină ne evaluăm noi? Nu este deloc de invidiat cel care se măsoară în lumina semenilor săi! El s-a împotmolit în Vechiul Testament. Acolo era normală o anumită lipsă de înțelegere și dependență de oameni, altfel nu s-ar fi spus: **„Să mergem la văzător și să-L cunoaștem pe Dumnezeu.”** Dar despre noi, cei nou-testamentari, se spune: **„Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul», căci *toti* Mă vor cunoaște în ei înșiși, de la *cel mai mic* până la cel mai mare dintre ei”** (Evr.8.11). Așadar sesizarea clară a glasului lui Dumnezeu

aparține indiscutabil de bazele începutului, de „ABC”-ul credinței noastre. Înțelegerea glasului lui Dumnezeu *nu* aparține de aspectele desăvârșirii sfinților și nici nu are voie să fie considerată ca o podoabă de cinste a bătrânilor, nici ca o distincție a unor figuri de elită în Hristos!

Se spune simplu: **„Oile Mele *ascultă* glasul Meu. Eu le cunosc și ele vin după Mine” (Ioan10.27)**. Domnul evaluează apartenența noastră de El în primul rând verificând dacă înțelegem glasul Lui și bineînțeles și facem ce ne spune El. Disputa din **Ioan 8**, pe care a avut-o Isus cu iudeii evlavioși și totuși atât de dușmănoși față de creștini, a avut loc în principal în legătură cu înțelegerea *vorbirii* lui Dumnezeu. Isus S-a așteptat de la iudei ca ei să fi simțit *înțelesul* vorbirii Sale, conținutul mai profund de idei (**Ioan 8. de la v.37**). Apoi cândva El a exclamat cutremurat: **„Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe Diavolul” (v.43-44)**. Atunci Isus a stabilit semnul fără echivoc al apartenenței autentice de Dumnezeu: **„Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu” (v.47)**. Și exact pe acest cuvânt nu-l putem ocoli nici noi, fiindcă el conține o legitate de nerăsturnat.

Este tragic să fii nevoit să constați că la nivel mondial a devenit un lucru normal de a se ascunde în spatele propriei lipse de maturitate și a neștiinței cu privire la voia lui Dumnezeu. Fiindcă neclaritatea domnește în general, fiecare se consideră la fel de îndreptățit să poată orbecăi în întuneric. Prin urmare trebuie să ajungem cel mai urgent la cunoașterea

a ceea ce deja gura poporului a spus-o atât de potrivit, fiindcă și din punct de vedere duhovnicesc această expresie se potrivește în mod deosebit: „Neștiința nu scutește de pedeapsă.”

Dumnezeu nu acceptă neștiința cu privire la glasul Său și voia Sa pentru timpul nostru! Poate că acum unul sau altul va spune că și el se străduiește sincer să înțeleagă glasul lui Dumnezeu, dar totuși nu progresează deloc. Să nu se îndreptățească nimeni în acest fel! Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă legități veșnice, atunci noi să nu argumentăm împotriva lor. Nici experiențele noastre subiective, nici afirmațiile noastre mioape nu pot schimba ceva în aceste principii de nerăsturnat.

Și chiar dacă un astfel de protestatar ar striga de o sută de ori pe zi pentru un lucru după voia lui Dumnezeu, el nu m-ar impresiona deloc. Aceasta a făcut-o și prorocul Balaam – și anume **după** ce Dumnezeu deja de prima oară i-a făcut cunoscut clar și evident voia Sa (**Num.22-24**). Există într-adevăr oameni evlavioși care nu **pot** înțelege glasul lui Dumnezeu. Dar citește tu însuși ce le spune lor Scriptura: „**Cui să vorbesc și pe cine să iau martor ca să m-asculte? Iată urechea lor este necircumcisă și nu sunt în stare să ia aminte**” (**Ier.6.10**). Ca urmare a surzeniei lor, Dumnezeu lasă să se reverse mânia Sa peste ei. Luați aminte că aici a fost vorba de poporul sfânt al legământului!

Cine mai este afectat puternic și astăzi de faptul că Dumnezeu în mânia Sa a exterminat literalmente milioane din poporul Său? Ți-e indiferent? Mie nu! Eu aș putea urla din cauza aceasta, căci Dumnezeu a făcut așa pentru că ei nu au înțeles vorbirea Sa și de aceea nu au împlinit voia Sa!

„Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat deci în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea” (Evr.3.10-11).

Aceasta a fost o condamnare la moarte reală a unei generații întregi! Și chiar *aceste* lucruri, se spune, au avut loc *pentru noi spre exemplu* pentru ca noi să acționăm mai bine, ca să nu fim înghițiți la fel de judecata lui Dumnezeu (**1Cor.10.6+11¹; Evr.12.29²**). Credem într-adevăr că am scăpat de judecata lui Dumnezeu numai fiindcă în timpul nostru „nu se mișcă Duhul”, nu tună glasul de pe Sinai și nu cade foc din cer? Pe cât de adevărat este că Israelul a fost judecat, noi ne aflăm într-o judecată cu mult mai gravă, pentru că Dumnezeu tace în dreptul nostru și ne introduce în îngâmfările noastre evlavioase încăpățanate. Dar pe lângă toată rătăcirea noastră noi mai și suntem de părere că totul este în cea mai bună ordine.

Frați și surori, a nu cunoaște glasul lui Dumnezeu, a nu înțelege vorbirea Lui și de aceea a trăi afară de voia Lui este cel mai tragic lucru de pe pământ! Căci Dumnezeu nu a promis nimic mai sigur decât descoperirea Sa Însuși celor care Îl iubesc (**Ioan 14.21**)³. De aceea nu va rămâne fără răspuns oricine se străduiește chiar de la început *cu o inimă sinceră* după cunoașterea voiei lui Dumnezeu. În orice caz stă în natura lucrurilor ca rareori să primim răspunsul în felul în

---

¹ „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și aceia.”

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

² „Fiindcă Dumnezeu nostru este un foc mistuitor.”

³ „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

care ni-l dorim și ni-l închipuim noi: „**Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre**” (Isa.55.8-9).

Dar Dumnezeu nu va tăcea și va vorbi foarte clar fiecăruia care caută – și aceasta în scurt timp. Dar unii se mai îndreptățesc pe deasupra cu neștiința lor pentru ca în final să poată rămâne în ceea ce din cel mai profund motiv doresc să fie.

Noi trebuie să învățăm din nou să înțelegem că Dumnezeu ne va judeca cândva nu numai după ce am înțeles și priceput. Noi vom fi judecați cândva nu numai după ce am fost și am știut, ci de asemenea și după ce am fi putut fi și ar fi trebuit să cunoaștem dacă noi am fi căutat suficient de sincer. Altfel cum ar putea să judece Dumnezeu lumea? La urma urmei n-ar fi suficient dacă noi am putea dovedi pur și simplu că am fost cu adevărat în neștiință cu privire la voia lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu judecă după complet alte criterii decât cum le-ar place unora dintre noi. Corespunzător **Rom.1** chiar și copacii și munții vor fi chemați ca martori împotriva celor „neștiutori”. El va condamna pe cel nelegiuit prin creația Sa vizibilă, fiindcă prin ea acesta ar fi trebuit să-L găsească și să-L recunoască pe deplin pe Dumnezeu, numai să fi vrut cu adevărat din inimă. De fapt este numai un pretext al celor nelegiuiți faptul că Dumnezeu nu li S-a descoperit niciodată personal. Dumnezeu le-o spune în față că nu L-au cunoscut cu adevărat, fiindcă efectiv nu L-au vrut (**Rom.1.19**)¹.

---

¹ „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este descoperit printre ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.”

Dumnezeu va ajunge cândva să se refere în toate domeniile la inimile noastre. Fiindcă El nu ne poate descoperi întregul adevăr numai atât timp cât noi nu vrem să lăsăm să pătrundă în inimile noastre *dragostea pentru adevăr*. Așa citim în **2Tes.2.10**: „... cei care pier, pentru că n-au primit *dragostea adevărului ca să fie mântuiți*.” Dacă noi refuzăm de la început dragostea pentru adevăr, cu siguranță că după aceea lipsa de descoperire a lui Dumnezeu nu ne va îndreptăți înaintea lui Dumnezeu! Dimpotrivă: lipsa descoperirii ne va fi spre condamnare. Nimic nu va fi susținut numai prin mintea noastră. O, inimă sucită și deosebit de vicleană! Cât de mult ne-a amăgit ea și pe noi creștinii. Oare în cât de multe domenii ne dezvinovățim noi înșine, „fiindcă nu deținem o cunoaștere clară cu privire la acestea”, „fiindcă Scriptura nu vorbește clar cu privire la acestea” și fiindcă „în toată lumea creștinii se comportă în acest fel” și altele?

De aceea primește următorul sfat: omul, credincios sau necredincios, știe exact în adâncul inimii sale ce vrea Creatorul de la el! Bineînțeles că problema transpunerii concrete a voiei Sale încă nu a fost deloc atinsă cu această constatare. Însă un lucru este așezat clar pentru toate timpurile: **„Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17).**

Înțelegerea glasului lui Dumnezeu depinde numai de faptul dacă cineva este dispus sau nu să facă voia lui Dumnezeu. *Ținta pe care o are Dumnezeu cu noi nu este în primul rând ca noi să înțelegem totul, ci ca din toată inima noi să VREM SĂ FACEM voia Lui.* Domeniile mai profunde ale voiei lui Dumnezeu noi vom ajunge să le cunoaștem după aceea pe rând.

Pentru prezent, acum și astăzi, noi putem împlini voia lui Dumnezeu chiar și atunci când noi încă nu o înțelegem și nu o aprobăm până în toate profunzimile. Poți tu asculta și fără să înțelegi? Oaia poate, și nu cunoaște nimic altceva, fiindcă Creatorul ei nu i-a dat inteligența logică. Totuși ea cunoaște glasul păstorului ei și îl urmează. Deci există numai o singură posibilitate de a pierde voia lui Dumnezeu cea bună și plăcută și desăvârșită, anume aceea că *nu vrem* și în locul acesteia trăim o *viață* egoistă și *necurată* (Rom.12.2)¹.

Cel care nu este dispus să fie o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu, acela mai repede sau mai târziu va trebui să se necurățească. Pentru că în afara destinului nostru domnește stricăciunea și pofta irezistibilă a lumii. Aici se află și răspunsul pentru unii legați. Adevărul ne eliberează numai cât timp noi trăim *în acesta* și ne dăruim căilor adevărate ale lui Dumnezeu.

În același fel a devenit un obicei și împotrivirea față de slujirile așezate de Dumnezeu. Cel care se împotrivesc cuvintelor unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu, acela se împotrivesc în acest fel chiar lui Dumnezeu. Să nu vă gândiți niciodată că voi îi puteți alege numai pentru că anumiți slujitori vă par antipatici sau de dispreț și nu se potrivesc deloc în conceptul vostru.

Ai știut că celor care se împotrivesc slujitorilor Săi, Dumnezeu le refuză apartenența de El la fel cum o refuză celor care I se împotrivesc direct? De aceea toate slujirile apostolice și

---

¹ „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.”

profetice au pornit de la faptul că **fiecare** copil adevărat al lui Dumnezeu aude glasul lui Dumnezeu prin ei. Ia aminte la aceste declarații temeinice: **„Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem (chiar) duhul adevărului și duhul rătăcirii”** (1Ioan 4.6). Ioan a putut să se prezinte cu o încredințare atât de mare, fiindcă adevărul s-a dovedit deja cu putere în **toate** inimile sincere.

Așa relatează și Pavel în 1Cor.2.4-5: **„Și vorbirea mea și predica mea nu stăteau în cuvinte convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovedirea Duhului și a puterii, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.”** „Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu”, spune Isus în Ioan 18.37. Această realitate există chiar și atunci când vorbește prin glasul unui simplu slujitor de-al Său! Citește și 1Tes.2.13¹.

Dumnezeu să ne dea har ca noi să putem recunoaște adevărata rază de acțiune și importanța celor spuse, să auzim glasul Lui și apoi să ne și conformăm voiei Sale. Fiindcă în mijlocul încurcăturii glasurilor acestor zile ale sfârșitului, Hristos, prin Duhul Său și prin slujirile așezate de El pentru aceasta, va chema laolaltă trupul Său – pe plan mondial! Dar cum se poate avea în vedere chiar și numai simpla posibilitate de a nu fi necesară auzirea exactă a glasului lui Dumnezeu? Căci noi suntem Trupul lui Hristos, mădulele lui Dumnezeu care

---

¹ „De aceea și mulțumim fără încetare lui Dumnezeu, că atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți.”

la fel ca și mădularele din trupul nostru omenesc trebuie să fie neîncetat la dispoziție ascultătoare. Cât de mulțumiți am fi noi de mădularele noastre dacă ele ar asculta de voia noastră exact de atâtea ori de câte ori o facem noi de obicei față de Dumnezeu? Trupul lui Hristos trebuie să fie introdus într-o maturitate, într-o umblare *comună* în Duhul și într-o ascultare deplină sub Cap.

Oare vom sesiza glasul Lui cu privire la aceste lucruri? Oare vom urma indicațiilor Duhului în ciuda tuturor tradițiilor, structurilor și părerilor omenești? Să ne așteptăm la mișcări și judecăți puternice. Domnul Însuși va mai cutremura încă o dată cerul și pământul pentru acest lucru. El Se va folosi ici-colo și de prigoane masive pentru a-Și elibera oițele din lanțurile păstorilor lor surzi și învățătorilor orbi. Se va ajunge desigur și la ciocniri dure între slujitorii adevărați și cei falși.

Dar tu, să înveți să cunoști voia lui Dumnezeu prin aceea că zilnic Îi faci loc lui Dumnezeu oriunde te-ai afla. Să devii vigilent și să ai în toate domeniile și *înainte* de toate acțiunile îndrăzneala să te lași sfătuit de către Hristos. Fii dispus să dai drumul la dorințele proprii.

Fiindcă numai cel care este dispus permanent în **toate** să se lase condus și *complet altfel*, acela va putea recunoaște fără probleme glasul Marelui Păstor și să urmeze *acestuia*.

Ce ar putea fi mai bine decât să părăsim toate căile noastre ca să ne putem afla în voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită?

II. Dacă nu veți fi ca niște copii

(Psalmul 32)

Încă tot mai există credincioși care chiar consideră că o auzire neîntreruptă a glasului lui Dumnezeu nu mai există în zilele noastre. Cineva a ajuns chiar și până acolo încât a considerat drept mândru pe oricine care zice că el se lasă condus obligativ de glasul lui Dumnezeu. Ce tragedie fără temei!

Repet ce s-a spus deja în prima parte: există foarte mulți evlavioși care nu mai aud glasul Domnului sau nici nu l-au auzit vreodată. Dar această experiență nu are voie să fie declarată ca fiind normală și să fie făcută o măsură de etalon pentru toți credincioșii. Dacă noi copiii lui Dumnezeu nu mai avem dreptul să înțelegem clar și evident glasul Tatălui nostru ceresc, atunci suntem pierduți și condamnați definitiv la pierzare!

Dar nimeni să nu tindă să vrea să-L audă pe Dumnezeu cu urechile sale fizice, respectiv naturale. Când noi vorbim despre „auzirea glasului lui Dumnezeu”, atunci noi vorbim despre o dimensiune duhovnicească și nu despre una sentimentală sau mistică. Bineînțeles că rămâne în seama lui Dumnezeu să ne vorbească și într-un alt fel. Dar El face aceasta după cum o consideră *EL* de bine.

„Dacă nu veți fi ca niște copii!”

Acest cuvânt se referă mai ales la învățarea auzirii și înțelegerii duhovnicești. Chiar și aici încă nu a căzut nici un meșter din cer! Totul în Împărăția lui Dumnezeu este crescător și

începe în forma germinală, respectiv a seminței. Credința noastră este crescătoare (**2Tes.1.3**)¹, de asemenea **cunoașterea** noastră (**2Pet.3.18**)² și puterea, autoritatea duhovnicească etc. (**Efes.6.10**)³. În acest fel am fost zămislîți și noi înșine prin sămînța Cuvântului lui Dumnezeu (**Iac.1.18**⁴; **1Cor.4.15**)⁵ și prin această zămislire noi ne-am născut ca „bebeluși”, respectiv ne-am născut din nou (**1Pet.1.23**)⁶. Dacă nu ar exista trepte de creștere și maturizare duhovnicească, atunci apostolul Ioan nu ar fi putut să scrie despre „copilași”, „tineri” și „părinți” în Hristos (**1Ioan 2.12-14**)⁷. Pentru noi este în primul rând din nou important să recunoaștem aceste corelări ca pe niște legități de nestrămutat. Aceste legități declară că și auzirea duhovnicească este supusă unei dezvoltări: **„Ca să verificați de ce depinde, ce este (corespunzător țintei) de la caz la caz lucrul potrivit”** (tradus din germană, nota trad.) (**Filip.1.10**).

---

¹ „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, întrucât credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia dintre voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult.”

² „... ci creșteți în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

³ „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.”

⁴ „Potrivit voci Sale, El ne-a născut prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale.”

⁵ „... pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie.”

⁶ „... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămînță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.”

⁷ „Vă scriu copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Vă scriu părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. Vă scriu copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început. V-am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău.”

„... să vă umpleți de cunoașterea deplină a voii Lui în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească ...” (Col.1.9).

Totuși această dezvoltare nu are loc automat; ea nu se realizează forțat în noi. Dacă noi **nu** ajungem mai repede sau mai târziu să auzim glasul lui Dumnezeu, cum îl aude un fiu pe tatăl său, atunci ceva nu este în regulă cu noi. Tot la fel ceva nu a fost în regulă cu noi dacă, veniți proaspăt la credință, noi considerăm deja după câteva luni că suntem conduși de Dumnezeu undeva ca să îndeplinim sarcini mari sau mici.

Vrem să învățăm la copii pe ce cale se învață „auzirea și înțelegerea”. Nu va exista niciodată vreun creștin născut din nou care să învețe auzirea după un alt model de bază, fiindcă întreaga noastră viață pământească este o copie, o umbră a celei cerești și de aceea există atâtea „pilde” potrivite în Scriptură.

„Educația negativă”

La fiecare dintre copiii noștri noi am început deja câteva săptămâni după naștere cu exercițiile de bază ale „școlii de auzire”. În primele săptămâni este vorba numai de a insufla celui mic cât mai multă protecție și încredere cu puțință. El este luat în brațe, este curățit și i se liniștesc toate dorințele. „Minunat”, se gândește bebelușul, „mă aflu ca în puf – așa să rămână mereu!” Nu are nevoie decât să scoată un strigăt puternic și deja totul merge strună. Apoi el începe să-și palpeze limitele și curând constată: „Dacă urlu ceva mai tare, atunci primesc chiar mai mult decât am nevoie” și așa mai

departe. Privit din această perspectivă acum putem înțelege bine de ce la copiii noștri deja după câteva săptămâni începe primul „curs de învățare a auzirii”. Altfel micuții devin inevitabil dominanți și pretențioși. Ei vor să savureze întâlnirile de noapte cu mămica lor *dincolo de timpul natural*; pretind mâncarea după timpul lor, după alegerea lor și între timp devin tot mai nemulțumiți. Așa se întâmplă și cu noi dacă Tatăl ceresc nu ne poate învăța să auzim cum se cuvine.

Datorită primului „curs de învățare a auzirii” toți copiii noștri, deja numai după câteva săptămâni, au dormit neîntrerupt toată noaptea și o fac până astăzi. Dar aceasta nu s-a întâmplat prin explicații lungi și lămuritoare. Noi am „vorbit” totdeauna mai întâi în *limba secretă* cu ei – și aceștia au înțeles-o, cu toate că nu s-a ajuns la nici o discuție *rațională*.

Cu fiecare lună care trece lucrurile devin mai concrete. Cei mici trebuie să învețe cât mai urgent să „audă” și mai bine! Însă ei încă tot nu înțeleg nici un cuvânt. Dar se târăsc acum spre toate sertarele, apucă fețele de masă, prize electrice și altele. Noi creștinii ar trebui să învățăm neapărat din aceasta! La început copiii nu învață să „audă” într-un fel *pozitiv* și rațional. Mai întâi ei trebuie să fie făcuți atenți la tot ceea ce ei NU au voie să facă. Fiindcă acest proces are un efect mai mult obositor asupra copilășului, eu numesc această procedură „*educație negativă*”. Oricărei învățări de auzire rațională trebuie să-i preceadă o „*educație negativă*”. Cu aceasta bineînțeles nu se vrea spus faptul că nu i-am putea învăța pe copilașii noștri și într-un fel pozitiv și răsplătitor. Desigur că se întâmplă și aceasta din când în când. Totuși în această lecție este de evidențiat unde se află la început centrul de greutate evident: anume în „*educația negativă*”.

O cunoaștem noi pe aceasta deja în viața noastră duhovnicească? O și acceptăm voitori și neîntrerupt? Chiar aici se află un motiv mai adânc pentru care există atât de mulți „cu auzul slab” în Împărăția lui Dumnezeu. Mult prea mulți au obosit de atâta „să-nu-faci!” și „nu-ai-voie!”. Ei vor mai mult să pună mâna pe promisiuni și să experimenteze lucruri mari cu Dumnezeu. Dar înainte de a experimenta lucruri mari cu Dumnezeu și să mergem alături de El ca fii ai Săi, noi trebuie să fi învățat să auzim într-un fel corespunzător! Prin urmare, în timpul primilor ani de credință noi învățăm mai întâi *tot ceea ce NU se cuvine în Împărăția lui Dumnezeu*. Nici să nu-ți închipui că Dumnezeu Tatăl te va iniția în tainele mai adânci ale Împărăției Sale, te va specializa și îți va încredința lucruri importante înainte ca tu să fi devenit fără cusur și vrednic în aceste fundamente sfinte, respectiv principii ale Împărăției lui Dumnezeu (**Luc.16.10-12**)¹.

Așadar și copiii duhovnicești învață la început să audă în multiple feluri. Atâta timp cât mădularul propriu-zis al auzirii și înțelegerea încă nu sunt maturizate, ei învață să audă deseori și cu „fundul”, cu „mâinile” sau cu „gura” (**Evr.12.5-11**)².

---

¹ „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ai fost credincios în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ai fost credincios în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru?”

² „Și ai uitat de tot îndemnul pe care vi-l dă ca unor fii: «Fiul meu, nu disprețui disciplina Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește.» Suferiți disciplina! Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște copii nelegitimi, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au disciplinat și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare

-Continuare pe pagina următoare-

Această „educație negativă” noi o aflăm în întreaga Biblie. Ea a adus pe fiecare om al lui Dumnezeu în parte la maturitate. Așa a avut parte și întreg poporul lui Israel în pustiu.

Dumnezeu Își conduce fiii Săi și fiicele Sale într-un singur fel la maturitate: în primul rând întotdeauna vine tot ceea ce NU este sau ÎNCĂ NU este. Această legitate se regăsește până și în alegerea împăratului (**1Sam.16**).

Când Samuel trebuia să-l ungă pe noul împărat, Dumnezeu mai întâi l-a anunțat numai că el vine din casa lui Isai. Când Samuel i-a privit pe fiii lui Isai, Dumnezeu i-a adus la el în primul rând pe toți acei fii care NU au fost hotărâți să fie împărați. Citește tu însuși ce lecție importantă a mai trebuit să învețe Samuel prin aceasta (**v. 6-8**)¹.

În mod asemănător Dumnezeu l-a învățat și pe descurajatul Ilie, când acesta a avut nevoie de o oră de meditație la auzire (**1Împ.19.9-14**). La început a venit vântul care rupea stâncile, dar Dumnezeu nu Se afla în vânt, apoi un cutremur puternic, dar Domnul nu S-a aflat în cutremur. Apoi a venit un foc, dar nici în acesta nu S-a aflat Domnul. Abia *la urmă*, când a venit glasul susurului blând, Ilie a auzit și a înțeles. Dumnezeu vrea

---

cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei ne disciplinau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar El, pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Orice disciplinare, deocamdată pare o pricină de înfristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor încercați prin ea, roada dătătoare de pace a dreptății.”

¹ „Când au intrat ei, Samuel, văzând pe Eliab, și-a zis: «Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui.» Și Domnul i-a zis lui Samuel: «Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochiul, dar Domnul Se uită la inimă.»”

să lucreze și cu noi în acest fel. El vrea să ne aducă până acolo încât să consimțim deja cu cel mai blând „susur” al glasului Său și să nu reacționăm și să înțelegem numai atunci când fulgeră și tună împrejur, când ni se trage pământul de sub picioare și după ce ne-am ars bine degetele.

Cât de departe ne-a putut aduce deja Dumnezeu? Poate El să fie deja confidențial cu noi sau tot mai suntem ca niște copii, cu toate că după timp noi ar trebui să fim de mult învățători (**Evr.5.12**)¹?

Frați și surori, niciodată să nu obosim în pocăință! Dumnezeu trebuie să aibă voie întotdeauna să intervină în conceptul nostru! De aceea să nu vă poticniți când simțiți din toate părțile tot ce Îi displace. Suportați această „presiune” și să nu doriți în voi îndepărtarea ei, fiindcă ea este mântuitoare. Și chiar dacă starea aceasta ține ani de zile: *aceasta este calea!* Nu aruncați înapoia voastră îndrumările Sale! Noi trebuie să ajungem neapărat până acolo încât să căutăm de bună voie îndrumările lui Dumnezeu. Ca și David să însetăm după ele zi și noapte (**Ps.119**) și să nu dorim nimic mai mult decât să învățăm să înțelegem și să satisfacem dorința lui Dumnezeu. Cât timp vom tot căuta cum să ne mai păstrăm câte ceva, noi nu vom ajunge niciodată să învățăm să-L înțelegem pe Dumnezeu. Deci, în primul rând noi suntem odată învățați ca copiii despre *tot* ce NU este bine sau ce este NEfolositor. Această „educație negativă” este condiția inițială neapărată, pentru ca mai târziu să înțelegem „educația pozitivă”.

---

¹ „Căci deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.”

Chemați la pace

Așa cum un tată sau o mamă duce dorul după o viață de familie armonică și plină de pace, tot la fel duce dorul și Dumnezeu să trăiască cu noi. Împărăția lui Dumnezeu se caracterizează prin *dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt (Rom.14.17)*¹. Oriunde aceste trei elemente nu înconjoară viața noastră, noi ne aflăm în afara voiei lui Dumnezeu. Dacă suntem numai copilași sau deja tineri puternici în credință: totdeauna merge după același principiu de bază. Tatăl ne oferă pacea Sa simțibilă și prezența Sa vie numai atâta timp cât ne aflăm în concordanță cu voia Lui. Dacă această pace se retrage de la noi și pătrunde neliniște în viața noastră, este necesar să ne oprim imediat și să fim atenți la ce are Tatăl să ne spună. Aici eșuează mulți, semănând cu niște copilași care cu toate avertizările vor cu încăpățănare să-și ducă la îndeplinire intenția lor. Ei nu vor mai avea parte de pacea lăuntrică decât după ce vor ajunge în concordanță cu voia Tatălui. Și ah, cât de mulți „bădărani needucați” există în taberele evlavioase! Foarte mulți sunt atât de împotriviți și de îndărătnici, încât cu excepția câtorva ore la începutul credinței lor ei nu pot vorbi niciodată despre o pace adevărată și rămânândă în viața lor duhovnicească. Cum este la noi? Ne mai încăpățănăm împotriva lui Dumnezeu? Atunci nu vom avea pace!

Dar unde nu este pace, acolo nu este nici Împărăția lui Dumnezeu, acolo lipsește și dreptatea (**Rom.14.17**). Noi facem o mare greșeală dacă vorbim mereu înălțător numai despre

---

¹ „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt.”

dreptatea reprezentativă a lui Isus, în timp ce dreptatea noastră proprie noi o privim ca oricum insuficientă. Latura juridică a dreptății reprezentative a lui Isus este de fapt A și O-ul credinței noastre. Ea este platoșa armurii noastre de luptă (**Efes.6.14**)¹, dar cum spun eu ea este numai partea pieptului din ea. Dacă noi nu apelăm de asemenea și la dreptatea lui Isus manifestată practic prin Duhul Său în noi, suntem asemenea războinicilor care pleacă la război fără partea din spate a platoșei.

Pe unii din copiii lui Dumnezeu vrăjmașul a putut deja „să-i lovească în spate” pentru că acesta a plecat în luptă numai cu latura juridică a dreptății înlocuitoare și nu s-a folosit prin credință și de latura dinamică a dreptății revărsătoare a lui Isus! Cu toată lauda dreptății reprezentative a lui Isus, tu nu vei avea parte decât numai de o existență lipsită de pace și vei merge dintr-o înfrângere în alta dacă nu vei trăi de asemenea cu râvnă în sfințenie și să-l lași pe Hristosul din tine să-și trăiască dreptatea Sa înlocuitoare practică.

Sunt cerute ambele laturi ale dreptății înlocuitoare a lui Isus și ambele pot fi obținute numai prin credință.

Deci oriunde avem nevoie de completare și corectare, dar nu intrăm în acord cu vorbirea Tatălui ceresc, acolo El va retrage în primul rând pacea de la noi. Acest lucru este la fel valabil atât pentru copiii mici cât și pentru cei mari. Observă acest principiu în familia ta. Dacă ne lipsește această pace, atunci

---

¹ „Stați deci, ... fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății.”

trebuie să răbdăm atâta timp în „educația negativă”, până ce Dumnezeu va putea lucra în noi ce ne-a lipsit. De aceea copiii luminii sunt întotdeauna și copiii păcii. De aceea la urmă Dumnezeu Își poate „călăuzi” fiii Săi maturizați „cu ochii Săi” (Ps.32.8)¹. Ei au învățat să iubească indicațiile Sale și citesc orice dorință a Tatălui lor din ochii Săi, ca și El din ale lor. Ei nu mai sunt ca niște catâri, de care nu te poți apropia decât cu zăbală și frâu (Ps.32.9)².

„Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom.8.14).

O, de am ajunge și noi toți astfel de fii!

Data primei apariții : august 1990

---

¹ „Eu, zice Domnul, te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta.”

² „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr care nu au pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și cu o zăbală, ca să nu se apropie de tine.”

III. Simțuri exersate

„Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror simțuri s-au deprins prin exercițiu să deosebească binele și răul” (Evr.5.14).

Până acum ne-am preocupat cu unele principii, cu „ABC”-ul învățării auzirii. Repet pe scurt cele mai importante puncte: auzirea glasului lui Dumnezeu nu este vreun talent neobișnuit numai pentru unele mădulare special alese la aceasta în trupul lui Hristos, ci mai degrabă, este chiar un semn tipic de recunoaștere al oricărui credincios nou-testamentar autentic (**Evr.8.11**)¹. Scriptura ne învață lămurit despre faptul că numai acela nu-L aude pe Dumnezeu, care în faptă și adevăr nu VREA să-L audă (**Ioan 7.17**)². TOATE oile Bunului Păstor Îl aud, indiferent dacă glasul Său vorbește direct prin Duhul, sau prin litera Scripturii, sau prin gura unui om (**Ioan 8.37-43**³; **1Ioan 4.6**)⁴. Cel care vrea să-l audă, îl va auzi chiar și prin mișcarea naturii, prin plante și animale etc. (**Num.22.27-28**)⁵.

---

¹ „Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!», căci toți Mă vor cunoaște în ei înșiși de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.”

² „Dacă voiește să facă cineva voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi.”

³ „... Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta cuvântul Meu.”

⁴ „Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.”

⁵ „Și măgărița a văzut pe Îngerul Domnului și s-a culcat jos sub Balaam. Și mânia lui Balaam s-a aprins și a bătut măgărița cu toiagul său. Și Domnul a deschis gura măgăriței și ea a zis lui Balaam: Ce ți-am făcut, de m-ai bătut de trei ori până acum?”

Cel care și-a pus viața ca o jertfă vie pe altarul lui Hristos, adică cel care nu mai pune condiții, nu mai are rezerve și este dispus să meargă fără compromis pe orice cale a Domnului, acela va auzi glasul lui Dumnezeu chiar și atunci când Dumnezeu îi vorbește printr-unul din „tabăra adversă” sau printr-un „om disprețuit” de el (**Num.24.10-11**)¹. De aceea nu poate exista decât *un singur* motiv de ce nu putem auzi duhovnicește: dacă nu VREM să auzim, dacă urechile noastre sunt astupate cu pofta lumii, cu evlavie egoistă și cu păcat.

Apoi ne-am confruntat cu următorul principiu al școlii dumnezeiești de auzire: „educația negativă”. Acest mesaj ne-a arătat centrul de greutate care este inevitabil pentru toți copiii lui Dumnezeu: înainte ca Tatăl nostru ceresc să ne poată introduce în domeniile mai profunde ale voiei Sale și ale Împărăției Sale veșnice, El trebuie să ne învețe mai întâi despre toate acele lucruri care *nu* se cuvin în casa Lui. Deci El face exact la fel, cum trebuie să facem și noi cu copiii noștri. „Educația negativă” reprezintă la început un centru de greutate, însă nu o constantă absolută. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu zugrăvește în fața ochilor „copilașilor” Săi numai tabele de interdicție și vorbește aspru cu ei. Așa ceva nu facem nici măcar noi oamenii păcătoși cu copiii noștri. Dar la toate mângâierile și la toate sfaturile prietenoase prin Duhul Sfânt se rămâne la centrul de greutate amintit: EL ne învață să înțelegem duhovnicește mai profund în timp ce ne introduce tot mai adânc și mai adânc în pocăință.

---

¹ „Atunci mânia lui Balac s-a aprins împotriva lui Balaam și a bătut din palme; și Balac i-a zis lui Balaam: Te-am chemat să-i blestemi pe vrăjmașii mei și tu, iată tot i-ai binecuvântat, de trei ori până acum! Acum dar, fugi la locul tău. Am zis: Te voi onora foarte mult. Și, iată, Domnul te-a oprit de la onoare.”

Pe această cale a cunoașterii greșelilor noastre, a *insuficienței* noastre și *păcatului* nostru El ne învață mai departe despre *dreptatea* Sa dumnezeiască, până ce noi primim la urmă o privire în tainele mai adânci ale *judecăților* Sale (Ioan 16.9-11)¹, pentru ca la urmă, stând alături de El, chiar noi să ducem la îndeplinire aceste judecăți: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” (1Cor.6 de la v.2; Apoc.2.26-27²/20.4³ și altele). Formula țintei intenționate este: Hristos domnește mereu numai atât timp asupra unui om, până ce El ajunge să poată domni *prin* el. De aceea Dumnezeu nu caută robi bătuți, ci mădulare vii pentru Hristosul Său.

Dar cât de exact trebuie să fi învățat noi înșine să auzim, înainte de a putea judeca alături de Isus chiar și îngeri! Cât de adânc ne-a putut introduce deja Duhul în adâncimile dreptății Sale veșnice și în cunoașterea judecăților Sale sfinte? Numai cel care deține aceste simțuri exersate amintite în **Evr.5.14**⁴, poate experimenta aceste dimensiuni. Dacă ne îndreptăm

---

¹ „În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește dreptatea: fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă Prințul lumii acesteia este judecat.”

² „Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut ...”

³ „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au stat pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li tăiase capul din cauza mărturiei lui Isus și din cauza Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor care nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani.”

⁴ „Dar hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru aceia ale căror simțuri s-au deprins prin exercițiu să deosebească binele și răul.”

acum spre deosebirea mai adâncă a glasului Său și părăsim ca urmare „ABC-ul școlii de auzire”, vrem să luăm aminte de faptul că și mesajul următor nu poate fi un înlocuitor pentru calea de maturizare și încercare personală. Dar el ne poate feri totuși de *ocolișuri inutile* și să ne orienteze simțurile corespunzător Duhului. Deosebirea mai adâncă a glasului lui Dumnezeu este și rămâne un rezultat al relației zilnice cu Dumnezeu și al maturizării personale în cadrul puterii Sale duhovnicești active. Nu prin tot ce ȘTIM devenim părtași lui, ci prin ce SUNTEM, când ajungem în contact cu puterea activă a lui Dumnezeu.

„A și O” -ul simțurilor exersate

Simțurile exersate, capacitatea clară de deosebire și sensibilitatea duhovnicească apar prin exercițiu. „Exercițiul îl face pe maestru”, zice proverbul cunoscut. Dar cum se exersează auzirea glasului lui Dumnezeu? **Ps.50.15** ne spune: **„Cheamă-MĂ în ziua necazului ...”** Acest psalm este de multe ori citat, dar din păcate rareori practicat consecvent. La cine apelăm *noi* când ne aflăm în nevoie? „Bineînțeles la Domnul Isus”, zicem noi. Dar încă o întrebare la fel de importantă este: „Și încă la cine?” Ca și consilieri noi suntem confrunțați an de an cu o tragedie dureroasă. Mulți creștini chiar cheamă Numele Domnului în nevoile lor; dar dacă El nu le dă răspunsul la termenul dorit, atunci ei sar imediat de pe genunchii lor și se agață de semenii lor. Iubiți ai Domnului, pe această cale nu există binecuvântare și creștere pentru noi. Cel care vrea să ajungă la simțuri ascuțite și la urechi deschise, acela trebuie să învețe înainte de toate să-L aștepte pe Dumnezeu.

„Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea. Numai El este stâncă mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina” (Ps.62.5-8).

„Mai bine să cauți adăpost în Domnul decât să te încrezi în om” (Ps.118.8).

„Așteptarea celor drepti nu va fi decât bucurie” (Prov.10.28).

„Cei care *Îl așteaptă pe Domnul* câștigă putere nouă” (traducere din germană, nota trad.) (Isa.40.31).

„Da, toți cei care nădăjduiesc în Tine nu vor fi rușinați” (Ps.25.3).

Numai cel care rabdă și așteaptă până când Însuși Dumnezeu îi vorbește inimii sale, acela învață să cunoască mai profund și mai exact glasul lui Dumnezeu. De aceea așteptarea cu răbdare a vorbirii lui Dumnezeu este într-adevăr una din cele mai importante lecții din viața noastră. În primii ani ai lucrării noastre de reabilitare noi am fost aproape asaltați de cei care căutau consiliere. Noi am stat alături de ei cu sfat și faptă. De dimineața până seara și chiar până noaptea noi făceam tot ce se putea mai bine, până ce am ajuns la urmă la capătul puterilor. Iar când am ajuns la capătul puterilor, nevoia căutătorilor de ajutor a ajuns imediat la revărsare. Până la urmă a trebuit să recunoaștem că înainte de toate noi de aceea aveam atât de mult de lucru, fiindcă copiii lui Dumnezeu erau adesea prea leneși ca să-L caute ei înșiși pe Dumnezeu, prea comozi sau prea fricoși în fața suferinței ca să aștepte răspunsul și ajutorul lui Dumnezeu. Așa că într-o zi am declarat o „interdicție de consiliere” pentru toți locatarii casei noastre și le-am clarificat

că de fapt Duhul Sfânt a fost revărsat pentru ca să avem în EL un Susținător, Mângâietor și Mijlocitor – un Consilier (**Ioan 14.16**)¹! Aleluia! Dacă luăm seama că toată mulțimea de oameni a venit la noi fiindcă așteptau ajutor *de la noi*, aceasta a fost desigur o lovitură grea – dar una foarte salvatoare!

Începând cu acel ceas, s-a arătat o dezvoltare clară în sus în lucrarea noastră de reabilitare. Bineînțeles că nu a fost ușor să fim nevoiți să privim cum căutătorii de ajutor au trebuit să treacă de multe ori prin adâncimi mai îndelungi. Dar noi ne-am exersat în a sta liniștiți și ne-am limitat conștient să le arătăm căutătorilor calea *chiar spre izvor*.

Ce rod minunat mâncăm de atunci! Duhul Sfânt mai este numit și „cel chemat să susțină” și exact aceasta El o face neîntrerupt dacă ne încredem cu adevărat în El. Deja scurt timp după aceea noi am putut vedea transformări mai adânci în viața participanților noștri – și noi înșine am putut în sfârșit respira lejer și trăi din nou. Bineînțeles că noi am slujit și mai râvnoși prin Cuvânt și dacă cineva era cu adevărat slab, noi l-am și susținut. Dar un lucru trebuie clarificat înaintea oricărei consilieri: „Ai stat deja personal înaintea lui Dumnezeu? Cât timp? Ce ți-a spus El deja?”

Dacă alergăm imediat la oameni și consilieri cu problemele și întrebările noastre, atunci de cele mai multe ori noi primim numai un ajutor temporar, un așa-numit plasture exterior. Dar dacă învățăm să așteptăm cu răbdare înaintea lui Dumnezeu și Duhul Sfânt începe să lucreze la inimile noastre, atunci învățarea vine dinăuntru și depășește în cele mai multe cazuri

---

¹ „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor care să fie cu voi pentru totdeauna.”

cu mult cercul problemelor noastre, încât nu rareori au putut fi restabilite dintr-o lovitură mai multe domenii de viață. Remarcabil în toată treaba este faptul că sfatul direct al Duhului Sfânt se abate numai rareori de la ceea ce pune pe inimă și consilierul cu experiență celui care caută ajutor. Dar totuși există o deosebire esențială în conținutul descoperirii celor spuse. Vorbirea directă a Duhului este de regulă produsul și punctul culminant al luptei interioare cu Dumnezeu și cu adevărul; dar vorbirea consilierului de cele mai multe ori o ia înaintea acestui proces interior și distruge prin aceasta puterea de descoperire.

Vreau să o lămuresc cu următorul exemplu: cineva a observat cândva o luptă a doi fluturi, care se eliberau din învelișul coconilor lor. După eforturi uriașe unul a reușit să spargă învelișul său. După ce era eliberat, el și-a întins un timp aripile colorate pentru a le lăsa să se usuce. Curând după aceea s-a avântat triumfal în aer și a dispărut. Când observatorul a văzut că al doilea fluture încă se mai lupta cu învelișul său, i s-a făcut milă de acesta. Așa că s-a dus, a adus un cuțit ascuțit și a început să taie cu mare grijă coaja coconului. Și iată, fără să-i facă vreun rău fluturelui, el l-a putut elibera din închisoarea lui. Dar după ce și-a uscat aripile și a vrut să se înalțe instintiv, el nu a reușit. S-a constatat că aripile sale erau neputincioase. Mila omului a împiedicat fluturele într-un exercițiu vital. Prin împingerea învelișului pereților coconului cu aripile urmau să se formeze pe cale naturală mușchii lui de zbor.

Faptul că acel fluture tot se mai afla mai mult timp în „închisoarea” sa nu era nimic altceva decât semnul că el încă nu era apt de zbor, fiindcă îi mai lipseau încă câteva „ore de antrenament”. În fond „ajutorul” nu a făcut nimic altceva cu

cuțitul său decât ceea ce a fost deja prevăzut oricum în planul de creație. Și totuși a lipsit partea esențială: timpul mai dinainte pregătit de către Dumnezeu! Lipsa orelor de așteptare, a luptei și suferinței l-a costat la urmă pe fluture viața.

În același fel, prin „consilieri” neoportune noi ne putem să distrugem existența și „capacitatea de zbor” duhovnicească. Așteptarea înaintea lui Dumnezeu este unul dintre cele mai vitale exerciții, chiar și dacă este o suferință neplăcută. În acest sens mila omenească a făcut deja multe distrugerii. Dacă noi acaparăm sfatul lui Dumnezeu *înainte* de vreme, *înainte* ca nevoia permisă de Dumnezeu să-și poată desăvârși lucrarea ei de întărire a aripilor, atunci acest sfat nu ne ajută la urma urmei la nimic. El poate lămuri chiar foarte potrivit rezolvarea problemei, totuși încă nu este la timpul potrivit și de aceea noi nu-l putem nici reține și nici aplica. Dacă alergăm la oameni și nu la Dumnezeu, noi ne facem vinovați de un dublu păcat: în primul rând noi înșine nu învățăm să ascultăm și rămânem prin aceasta nematuri și în al doilea rând facem din consilierii noștri idoli noștri.

Nu este cumva prea dur? Nu spune și Scriptura să ne purtăm sarcinile unii altora (**Gal.6.2**)¹? Așa este, dar mai scrie în același context ca fiecare să-și poarte sarcina lui (**Gal.6.5**)². Înainte de toate noi trebuie să fim atenți să nu ne amestecăm în sarcinile Duhului Sfânt. Această cale este cam dură, dar biblic clară și de aceea salvatoare și foarte rodnică. De aceea în **Isa.50.10** nu citim nimic despre ajutor omenesc când este vorba de a ajuta pe cei rătăciți aflați în întunecare și întune-

---

¹ „Purtați-vă sarcinile unii altora și astfel veți împlini legea lui Hristos.”

² „Căci fiecare își va purta sarcina lui însuși.”

cime: „**Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeuul lui.**” (Nu pe semenul sau consilierul său!) De aceea să trecem din toată inima prin această școală a răbdării, pentru că Dumnezeu ne-a promis ferm ajutorul Său. Ce există mai de preț în aceasta decât să depinzi și să fii ridicat de Ajutorul ceresc? Ce minunat este când El vorbește inimilor noastre! Mângâierea Lui este neasemuită, adevărul Său fără compromis! Ce repede am învăța să auzim! Dar mulți nevoiași caută ajutor la oameni numai pentru că, asemenea lui Saul, înainte ei au ocolit adevărul și de aceea Dumnezeu trebuie să tacă (**1Sam.28.6-7+16**)¹. O frați și surori, cât de mult sfat greșit tot dăm în consilieri, fiindcă nu cunoaștem adevăratele corelări. Din exemplul cu fluturele putem învăța că și sfatul la timpul nepotrivit este un sfat fals! Dar Duhul Sfânt este singurul care cunoaște sfatul întreg al lui Dumnezeu și timpurile așezate de Dumnezeu. De aceea El este singurul care nu poate fi înșelat. De aceea El ne lasă să așteptăm mult și să răbdăm, și aceasta este vital pentru noi! El gândește toate situațiile și este incoruptibil – ce Consilier minunat! Cu toate acestea nu vreau să spun că consilierea omenească este în oricare caz nebiblică și că aduce oricum numai pagubă. Vreau să arăt numai cât de nespus de important este și în consiliere auzirea exactă a glasului lui Dumnezeu. De aceea fiți cum-pătați cu sfaturi duhovnicești rapide, altfel veți aduce oamenii într-o nevoie și mai mare.

---

¹ „Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin proroci. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: «Căutați-mi o femeie care să-mi cheme morții ca să mă duc s-o întreb.» Slujitorii lui i-au zis: «Iată, în En-Dor este o femeie care cheamă morții.»”
„Samuel i-a zis: «Pentru ce mă întrebi pe mine, când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău?»”

În orice caz această cale poate funcționa numai dacă noi o parcurgem prin credință. Fără credință noi nu putem fi plăcuți lui Dumnezeu (Evr.11.6)¹ și nici să primim ceva de la El (Iac.1.6-8)². Așadar taina învățării mai profunde a auzirii și înțelegerii, taina simțurilor exersate constă nu într-o simplă „aruncare-pe-sine-însuși”, ci într-o „aruncare-pe-Dumnezeu”.

Cuvântul și Împărăția lui Dumnezeu

Dar mai există o cale cu mult mai rodnică pentru a ajunge la simțuri exersate, adică să învățăm să-L auzim și să-L înțelegem mai profund pe Dumnezeu. Această cale poate fi asemănată cu două șine care merg una lângă alta. *O șină este studiul intensiv al Cuvântului lui Dumnezeu, cea de-a doua șină este studiul intensiv al Împărăției lui Dumnezeu.* Să ne ocupăm mai întâi cu prima. Noi ar trebui să citim Biblia cât de des cu putință. Să o citim intens chiar și dacă încă nu înțelegem corelările și dacă în timpul citirii directe nu ni se „luminează” nimic. Cuvântul lui Dumnezeu este materialul de lucru al Duhului Sfânt! Noi ne asemănăm cu grânare vii. Când citim Scriptura, atunci se depozitează în noi această sămânță dumnezeiască. Dar Duhul Sfânt **„ne va învăța toate și ne va aduce aminte”** tot ce ne-a spus Tatăl prin Hristos în Scriptură (Ioan 14.26). Această realitate o experimentăm zilnic din nou. În mijlocul situațiilor zilei ni se deschid taine ale

---

¹ „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută.”

² „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.”

Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă Duhul Sfânt leagă și iluminează deodată Cuvântul citit cândva printr-o situație actuală a vieții. Cel mai minunat în această lucrare este mereu faptul că Duhul Sfânt ne descoperă cele mai profunde lucruri chiar în situațiile cele mai grele și în ceasurile cele mai întunecate.

Aici noi atingem deja șina a doua amintită mai înainte. Această a doua șină este *identificarea noastră cu Împărăția lui Dumnezeu și cu viața apropiatilor sau semenilor noștri*. Aici se cere acum să purtăm împreună poverile Împărăției și ale celor apropiați. Nicăieri nu izvorăște Duhul lui Dumnezeu mai neîngrădit decât acolo unde noi intrăm într-o comunitate de destin cu frații noștri și cu Împărăția lui Dumnezeu.

De ce tot amintesc și Împărăția lui Dumnezeu? Fiindcă este vorba „**să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos**” (Col.1.28). Aceasta înseamnă că noi trebuie să tratăm nevoile și problemele semenilor noștri corespunzător Împărăției lui Dumnezeu și nu simplu în fel omenesc sufletesc! Omul este ajutat cu adevărat numai atunci când el și-a găsit poziția în Împărăția lui Dumnezeu. Cele mai multe nevoi apar numai datorită faptului că oamenii se mișcă în afara chemării și poziției lor în această împărăție.

De aceea zi și noapte glasul lui Dumnezeu este de auzit la emițătorul „Domnia împărătească a lui Dumnezeu”. Cât timp noi ne învârtim mereu numai în jurul intereselor, perspectivelor și planurilor proprii, nici nu trebuie să ne mirăm dacă nu-L auzim vorbind pe Dumnezeu. Atunci noi am reglat frecvența greșită! Dar imediat ce suntem preocupați să aducem pe orice om sub domnia împărătească a lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu începe să vorbească. *De aceea nu noi folosim*

Împărăția lui Dumnezeu pentru ca prin aceasta să scoatem oamenii afară din nevoile lor, ci Dumnezeu Se folosește de nevoile oamenilor pentru ca prin acestea să-i introducă în Împărăția Lui.

Prin orientarea continuă înspre domnia lui Dumnezeu și primirea intensă a Cuvântului lui Dumnezeu noi vom învăța tot mai clar să cunoaștem caracterul lui Dumnezeu: ce Îi place și ce nu Îi place.

Cu timpul noi descoperim tot mai clar și centrele de greutate ale Împărăției lui Dumnezeu, *principiile, liniile și legitățile* Sale. În acest fel, de exemplu, cunoaștem tot mai mult că nu poate lua ființă o viață mai profundă fără o moarte mai profundă precedentă (**Ioan 12.24**)¹, de asemenea nici o înălțare fără o smerire precedentă (**Mat.23.12**)².

Considerând că cineva a înțeles numai acest principiu, acesta se va feri în viitor ca să ajute într-un fel sufletesc omenesc numai pentru că vede pe cineva în nevoie. Ci mai curând el va observa exact mai întâi ce lucrează Duhul lui Dumnezeu în el și apoi, într-o grijă sfântă va fi preocupat ca nu cumva lucrarea Duhului să fie împiedicată printr-o mângâiere greșită sau vreun sfat greșit.

Dar oricum – taina învățării mai profunde a înțelegerii și ascultării se află și în *gândirea împreună, în trăirea împreună, în identificarea noastră cu rânduielele Împărăției și a lipsurilor*

---

¹ „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.”

² „Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”

corespunzătoare acesteia la semenii noștri. Dacă aceste necesități nu le facem să devină ale noastre până ce acestea devin în noi o problemă existențială, abia dacă vom ajunge vreodată la o profunzime mai mare.

Te dăruiești într-un asemenea fel, sau tot te mai învârti numai în jurul tău? Cel care se învâрте numai în jurul său aparține celor mai sărmani dintre toți oamenii! El nu va ajunge să cunoască tot mai profund nici glasul lui Dumnezeu și intențiile Sale și nici nu-și va putea rezolva problemele sale atât de importante.

Dar cel care se dăruiește, abătându-și privirea de la el însuși, pentru a vedea nevoile Împărăției veșnice și ale aproapelui său și să le facă să fie ale sale, acela va deveni nespus de bogat. El va auzi glasul lui Dumnezeu zi și noapte și nu va înceta niciodată să pătrundă în tainele mai adânci ale Împărăției lui Dumnezeu.

Un astfel de exercițiu neîntrerupt va duce apoi la aceste simțuri exersate, această înțelegere mai profundă a glasului, a Cuvântului și a vocii lui Dumnezeu.

Data primei apariții : septembrie 1990

IV. Deosebirea glasurilor

„Dar ele (oile) nu merg după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.5).

„Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu cunoaște, poporul Meu nu înțelege” (Isa.1.3).

„Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat slava ...” (Ier.2.11).

De încheiere să ne preocupăm mai îndeaproape de deosebirea glasului lui Dumnezeu. Citatele biblice de mai sus ne aduc în fața ochilor realitatea dureroasă a faptului că poporul lui Dumnezeu a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru dughuri și glasuri false. Chiar și în condițiile mai bune ale Noului Legământ, care oferă posibilitatea unei cunoașteri mai profunde a Domnului (Ier.31.31-34)¹, în această tragedie nu s-a schimbat prea mult. Așa că Pavel a trebuit să mustre deja la începuturile vieții nou-testamentare: **„... să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit ... oh, ce bine îl puteți îngădui!” (2Cor.11.4).**

---

¹ „Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou: nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că le eram soț, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: voi pune legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul, căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.”

Dar opinia lui Dumnezeu este stabilită: oricine va urma unui glas străin în locul glasului de încredere al Păstorului, acela este în ochii Lui mai nepriceput decât o vită și mai încăpățânat decât un măgar (**Isa.1.3**)¹. El trebuie să privească cu durere până în ziua de astăzi pe cei care se numesc *poporul Său* și care curvesc în cete după duhuri străine și aceasta pe deasupra și în *Numele lui Isus*. Ce nu se declară astăzi că ar fi „vorbirea lui Dumnezeu”. Fiecare este de părere că el urmează glasului Păstorului și totuși domină o nesfârșită încurcătură și rătăcire. De aceea, în cele ce urmează noi vom evidenția semnamentele esențiale ale glasului lui Dumnezeu și le vom contrapune după aceea semnamentelor glasurilor străine.

Cum se ajunge de fapt până acolo că atât de mulți copii ai lui Dumnezeu urmează unor glasuri străine fără să observe că ei se află pe cărări rătăcite? Un motiv principal al confundării se află ascuns desigur în starea inimii. Există o legitate pe care eu o numesc „*legea oglinzii*”, care funcționează în primul rând la nivel inter-uman, dar apoi și în relația dintre om cu Dumnezeu. Un exemplu clasic al felului de acțiune a acestei legi a oglinzii o aflăm în pilda „paiului și a bărnei” (**Mat.7.1-5**)². Aici tu consideri că vezi cu toată claritatea un pai în ochiul aproapelui tău, dar în faptă și adevăr ceea ce tu consideri că vezi nu este decât bârna din ochiul tău.

---

¹ „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu cunoaște, poporul Meu nu înțelege.”

² „Nu judecați ca să nu fiți judecați; căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul care este în ochiul fratelui tău și nu zărești bârna care este în ochiul tău? Sau cum zici fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», și iată tu ai o bârnă în ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea clar să scoți paiul din ochiul fratelui tău.”

Când într-o zi David, urât de către Saul, nu a venit la masă, Saul a intrat imediat sub acțiunea legii oglinzii și și-a închipuit o sentință corespunzătoare acesteia. Inspirat de oglindirea inimii sale, el a exclamat: **„El nu este curat, negreșit nu este curat” (1Sam.20.26)**. Dar nu David, ci el însuși a fost acela care s-a întinat înaintea lui Dumnezeu. Din același motiv mulți copii ai lui Dumnezeu țin morțiș de sentințe asupra altora fără să fi observat vreodată că ceea ce ei consideră a fi o inspirație a glasului lui Dumnezeu, în realitate nu este decât ființa sau problema lor proprie, care se oglindește în inima aproapelui lor, cum este scris: **„Cum se oglindește fața în apă, tot așa inima (ființa) unui om în cea a altuia”** (tradus din germană, nota trad.) (Prov.27.19), sau cum este scris în Tit 1.15: **„Toate lucrurile sunt curate pentru cei curați, dar pentru cei necurați nimic nu este curat.”**

Dar același principiu funcționează, cum am mai amintit, exact pe aceeași bază și între om și Dumnezeu. În Ps.50.20-21 citim: **„Stai și vorbești împotriva fratelui tău, defăimezi pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine.”** Putem înțelege această lege a oglinzii?

Credeți-mă că în consiliere apar aproape tot atâtea „chipuri felurite ale lui Hristos” câte cazuri de consiliere există. Cei care caută ajutor au de multe ori exact aceeași imagine despre Dumnezeul lor cu cea a poziției inimii lor.

Să ne întrebăm o dată cercetându-ne: „Ce fel de Dumnezeu am eu de fapt deasupra mea?”

Sau cu privire la tema noastră: „De care fel este de fapt glasul pe care-l urmez?”

În acest sens trebuie înțeles și **Ps.18** când în versetul **26** se spune despre Dumnezeu: „**Cu cel curat Te arăți curat, cu cel fățarnic însă sucit**” (tradus din germană, nota trad.).

Spune, ce fel de Dumnezeu ai tu deasupra ta? Crezi serios că Dumnezeu ar fi sucit? Este Dumnezeu cu adevărat Unul care tot pretinde numai de la tine și te exploatează, care este mereu numai aspru și nemilos cu tine? Ești mereu numai dezamăgit de El? H. Menge traduce a doua parte a versetului de sus astfel: „... **dar față de cel fals Tu Te arăți dezamăgitor.**” Cu alte cuvinte tu nu ești altfel decât fals, dacă ai un Dumnezeu deasupra ta care te tot dezamăgește!

Pe acest teren al ogîndirii de sine cresc desigur și cele mai multe confundări și înșelări și cu privire la glasul lui Dumnezeu. *Spus pe scurt: noi tindem ca tot ceea ce suntem noi înșine să o transpunem atât în Dumnezeu cât și în semenii noștri.*

Ferice de cel care are deasupra sa un Dumnezeu iubitor, dar și mistuitor de sfânt, care pretinde dar și unul care dăruiește tot!

Înainte de a ne confrunța cu ființa glasurilor false, trebuie să mai indic și înspre o altă corelare fundamentală cu privire la glasul lui Dumnezeu.

Felul de acțiune al glasului lui Dumnezeu

Felul și modul cum glasul lui Dumnezeu se apropie de noi și acționează, este într-un fel relevant cel mai asemănător cu impulsurile inimii noastre proprii. Cu alte cuvinte, există o strânsă înrudire între ceea ce simțim când dorim din noi înșine ceva și cu ce simțim când Dumnezeu ne transmite ceva și ne-o pune pe inimă.

Glasul lui Dumnezeu acționează în desfășurarea lui emoționant și entuziasmant, este plin de lumină și de putere, atrăgător și înviorător, pur și simplu convingător. Dar exact așa se petrece și cu dorințele care s-au născut din inimile noastre. De câte ori nu am fost emoționat și entuziasmat de vreo dorință – și nu rareori de cele evlavioase – și la urmă a trebuit să recunosc că ele nu au fost absolut deloc în concordanță cu voia și cu glasul lui Dumnezeu.

De ce comunică Dumnezeu cu copiii Săi tocmai pe o „lungime de undă” care poate fi confundată și înțeleasă greșit atât de ușor? Aceasta din diferite motive: Pe de o parte este vorba de *identificarea noastră cu Hristos ca și cap*. În cele din urmă doar suntem mădulare în trupul Său. Este evident faptul că Dumnezeu Își introduce simțămintele și voia Sa în indicațiile Sale, așa că voia Sa poate deveni cu plăcere voia noastră. Cu trupul nostru se întâmplă la fel. Nici noi nu trebuie înaintea fiecărui pas să începem o discuție cu picioarele noastre. Picioarele sunt mereu dotate cu voia capului și aduse în acord cu acesta, exceptând cazul că sunt bolnave.

Pe de altă parte, această asemănare a impulsurilor ne obligă la o decizie clară: ori trăim pentru noi înșine, ori pentru Dumnezeu. Amândouă în același timp este imposibil!

Pornind din această corelare vedem din nou necesitatea din **Rom.12.1-2**¹ în care este vorba că noi trebuie să ne dăm ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu dacă vrem să cunoaștem voia Sa desăvârșită.

---

¹ „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.”

De aceea și este atât de importantă pentru noi „școala pustiu-lui” (**Deut.8**). Acolo Dumnezeu ne desparte bucată cu bucată de viața noastră egoistă, încât are loc o despărțire adâncă între impulsurile activate sufletește și duhovnicește, între viața omenească și dumnezeiască. Acest proces durează până ce întreaga natură omenească este despărțită de cea dumnezeiască și a străpuns domnia singulară a naturii dumnezeiești (**Evr.4.12**)¹.

Deci prin ce se poate recunoaște dacă un gând vine din propria inimă sau din inima lui Dumnezeu? Se poate recunoaște vreodată această deosebire dacă atât glasul lui Dumnezeu cât și al nostru propriu este de o natură luminoasă emoționantă și captivantă? Da, se poate foarte bine. Există o deosebire foarte simplă și fundamentală ca semn de recunoaștere: se află în felul de a fi impresionat. Tot ce este acționat de Duhul lui Dumnezeu ne introduce într-o libertate mai profundă, indiferent dacă primim o indicație blândă sau aspră, una binefăcătoare sau dureroasă: „**Unde este Duhul Domnului, acolo este libertate**” (**2Cor.3.17 și Ioan 8.32**)². Dimpotrivă, tot ce vine de la noi înșine sau din împărăția întunericului, ne duce în robie și legături (**Rom.6.16**)³.

În practică arată așa că vorbirea lui Dumnezeu ne umple în același timp cu odihnă și cu încredințare. Atunci pe de o parte știm foarte clar ce vrea Domnul; pe de altă parte o și putem lăsa liniștiți în mâna Lui și nu trebuie să o ținem încordați în

---

¹ „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile cât și măduva ...”

² „... veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.”

³ „Nu știți că dacă vă supuneți robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceuia de care ascultați, fie de păcat, care duce la moarte, fie de ascultare care duce la dreptate?”

mână sau să o apărăm dacă este pusă pe undeva sub semnul întrebării. Dar dacă vrăjmașul sau noi înșine am manevrat ceva în ea, atunci ulterior nu o putem lăsa liniștiți. De aceea ne vom învârti într-un fel enervant în jurul ei, să o apărăm și să ne luptăm pentru ea. Deci glasul lui Dumnezeu ne eliberează, fiindcă știm că Dumnezeu stă în spatele nostru și Se preocupă El Însuși de împlinirea țințelor Sale (**Filip.1.6**)¹.

Glasuri străine

Fie ca oglinda care urmează să ne fie un ajutor practic pentru o mai bună deosebire a glasului lui Dumnezeu. Aceste puncte ar fi de prisos dacă noi ne-am ține cu credincioșie de semnele de bază de recunoaștere ale glasului lui Dumnezeu. Glasul lui Dumnezeu și mai ales toată domnia Lui acționează constant în pace la copiii Săi! **Col.3.15: „Și pacea lui Hristos să (decidă) fie arbitru de luptă în inimile voastre”** (traducere din germană, nota trad.). Imediat ce această pace a lui Hristos se retrage de la noi, Dumnezeu ne arată prin aceasta că noi ne aflăm chiar pe punctul de a ieși din voia Lui și de a urma unui „duh străin”. (Prin „duhul străin” eu nu mă refer literalmente la un „demon”, ci mai degrabă la o gândire falsă a inimii sau la o rătăcire a minții. Acestea apar nu rareori prin inspirație demonică.)

În acest loc mai trebuie să atenționez că acest mesaj este îndreptat către acei copii ai lui Dumnezeu care deja cores-punzător staturii lor trăiesc înaintea lui Dumnezeu în lumină și de aceea sunt pe cale de a învăța să păstreze statura păcii

---

¹ „Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos.”

rezultată din aceasta. Aceștia vor fi ispitiți de vrăjmașul în toate felurile posibile ca ei să piardă sau să renunțe din nou la bunul sfânt al păcii lui Hristos. Dar cel care încă trăiește încâlcit în împotrivire și păcate, încă nici nu cunoaște această pace. Un astfel de om, încă înainte de a se orienta după pacea lui Dumnezeu, trebuie să străpungă în primul rând prin căință, aplecare și pocăință până la această pace a lui Hristos. În anumite timpuri acest proces poate aminti de orice numai nu de pace, „fiindcă Dumnezeu nostru este un foc mistuitor” (Evr.12.29). Dar Dumnezeu este și rămâne un Dumnezeu al răbdării și îndurării și dreptății. Chiar dacă „trebuie să ne declare război”, El o face într-un fel pașnic (Deut.20.10)¹.

Duhul condamnării: Datorită bisericii care se abate tot mai mult, chiar în zilele noastre trebuie de multe ori predicată pocăința și judecata și aceasta din însărcinarea Domnului. Poți să transmiți acest mesaj cu atâta inimă și dragoste cât vrei: cu siguranță că după aceea unii copii ai lui Dumnezeu aflați sub presiunea unui *duh de condamnare* părăsesc sala de adunare. Ascultă copil al lui Dumnezeu: în Hristos Isus nu mai există nici o condamnare (Rom.8.1)²! Ori de câte ori ajungi sub o apăsare de condamnare, aceasta nu a fost rânduită de către bunul Păstor.

Diavolul este acuzatorul și rătăcitorul (Apoc.12.10)³! Numai el aduce simțăminte de împovărării și ale condamnării peste noi, dar niciodată Domnul. *Sub condamnare ajung numai cei*

---

¹ „Când te vei apropia de o cetate ca să te lupți împotriva ei, s-o inviți la pace.”

² „Acum deci nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.”

³ „Și am auzit în cer un glas puternic, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.»

*nedispuși la pocăință sau aceia care încă au un suflet slab sau o conștiință slabă și de aceea se condamnă pe ei înșiși (1Ioan 3.20)*¹. Cât timp o inimă nu este întărită prin credință în har, vrăjmașul poate transforma fiecare cuvânt aspru într-o amenințare de condamnare. Să nu mai dai auzire acestui glas, fiindcă nu îi datorezi nici o supunere! Domnul ne poate trimite desigur cuvinte dure de judecată și în acest sens chiar condamnări. Însă în fiecare caz ele declanșează o libertate în noi, astfel încât să aflăm loc pentru întoarcere. Chiar acest element eliberator a provocat israeliții la o împotrivire tot mai mare, pentru că nu rareori au spus: „Cuvântul Domnului este bun”, – și păcătuiau mai departe.

Duhul de hăituire: De această voce se lasă păcăliți cu predicție participanții noștri. După ce se află un timp în reabilitarea noastră, deodată unii dintre ei sunt de părere că acum trebuie neapărat să se ajungă cât de repede cu putință la ieșire și la planificarea de viitor. Dar Duhul Sfânt nu este niciodată un duh hărțuitor.

Și nici nu a fost vreodată glasul lui Dumnezeu cel care în adunarea ta sau în statul tău înaintea Domnului să te fi hăituit de la o activitate evlavioasă la alta! A fost un alt glas cel care te-a atenționat înaintea timpului de citire a Bibliei: „Acum ar trebui să te rogi mai întâi ...”, și când ai vrut să-ți folosești timpul pentru rugăciune să te amenințe: „Cât mai vrei să fii delăsător în citirea Bibliei?” Nu, glasul Domnului nu te va hăitui niciodată în acest fel.

Ce-i drept se poate întâmpla ca Domnul să te împingă la o acțiune grăbită ca la Lot în Sodoma, dar atunci El ne ia de

---

¹ „... fiindcă dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate.”

mână ca adineaori acel înger și ne trage după El (**Gen.19.16**)¹. El nu ne va mâna niciodată să intrăm în panică și suprasolicitate. Cu cât Îi este un lucru mai grăbit, cu atât mai mult ne trezește (**Luc.19.5-6**)² și ne eliberează (**Fapt.12.7**)³.

Duhul de frică: De câte ori nu ne-am trezit dis-de-dimineată și am fost amintiți de toate situațiile grele ale zilei următoare și ale viitorului? Recunoaște acest glas în roada lui! Este un *duh de frică* și nu glasul Duhului lui Dumnezeu „care ne aduce aminte toate lucrurile ...”. Există copii ai lui Dumnezeu cărora le este frică de orice și de toți. Ei sunt mereu avertizați de un glas interior ca să nu facă greșeli, să nu spună ceva fals, să nu-și piardă imaginea și altele. Dar de ce ne lăsăm mereu păcăliți de acest glas, cu toate că Domnul zice clar în **2Tim.1.7**⁴ că noi nu am primit un duh de frică?

Oricine vrea să aibă o dragoste sinceră față de Domnul, să o dovedească și prin faptul că el alungă duhul chinuitor al fricii, cum este scris: „**În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa**” (**1Ioan 4.18**). Să ținem minte acest lucru: noi nu suntem datori să ascultăm de nici un glas care ne inspiră frică. Sunt minciuni rele, nimic altceva.

---

¹ „Și fiindcă el întârzia, bărbații aceia i-au apucat de mână, pe el, pe soția lui și pe cele două fiice ale lui, Domnul fiind îndurător față de ei; l-au scos și l-au lăsat afară din cetate.”

² „Isus, când a ajuns la locul acela, a privit în sus, l-a văzut și i-a zis: «Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta!» Și Zacheu s-a dat jos în grabă și l-a primit cu bucurie.”

³ „Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el și o lumină a strălucit în închisoare; și lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deșteptat și i-a zis: «Scoală-te repede!» Și lanțurile i-au căzut de pe mâini.”

⁴ „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.”

Duhul de suspiciune: Tot mai mult crește numărul acelor copii ai lui Dumnezeu care socotesc că ei ar cunoaște prin Duhul lui Dumnezeu că la anumite persoane ceva nu este în ordine. Acest domeniu este foarte diversificat și de aceea aici nu poate fi prezentat decât parțial. Pentru noi este înainte de toate important ca noi să ne menținem tari în faptul că Duhul lui Dumnezeu este un duh al realității și al adevărului (**Ioan 16.13**)¹, dar niciodată un duh al înjosirii sau al suspiciunii.

Fiecare adevăr poate și trebuie să fie adevărit *concret* prin cel puțin doi până la trei martori (**Deut.19.15**² și **2Cor.13.1**³).

De câte ori nu ai considerat deja că știi ce gândește un alt om despre tine? Sau de câte ori nu am fost deja de părere că știm ce în curând cineva ar putea *gândi* despre noi, *să facă ceva sau să vorbească împotriva noastră?*

Prin ce putem deosebi acum dacă astfel de inspirații sunt de la Dumnezeu, de la noi înșine sau dintr-o sursă străină? (Pentru că uneori Dumnezeu dă cu adevărat astfel de descoperiri!) Orice inspirație care ne desparte în inima noastră de aproapele nostru sau ne ațâță împotriva lui, este un glas străin. Deci recunoaște-l prin roadă. Frați și surori, tot ceea ce se naște dintr-un duh încărcat cu temeri, pretenții sau altfel de lucruri negative, nu are nimic a face cu glasul lui Dumnezeu – chiar dacă conținutul ar fi cât de adevărat!

---

¹ „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va vesti lucrurile viitoare.”

² „Să nu se ridice un singur martor împotriva unui om, cu privire la vreo nelegiuire sau vreun păcat comis; un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe cuvintele a doi sau trei martori.”

³ „Vin la voi pentru a treia oară. Orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori.”

Într-adevăr chiar în timpul nostru din urmă se întâmplă tot mai des că Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi se retrage față de oamenii care se întâlnesc cu noi. Așa se spune de mai multe ori despre Isus că El nu se încredea în evreii evlavioși etc., fiindcă îi cunoștea pe toți și știa ce este în om. Dacă Duhul Sfânt se împotrivește celor mândri, atunci Se împotrivește și în noi imediat ce ne întâlnim cu oameni mândri. Pentru că Isus nu a venit să aducă pacea în lume ci mai degrabă despărțire, atunci glasul lui Dumnezeu ne va chema mereu la punere deoparte, cum este scris: **„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... și vă voi primi (2Cor.6.17)**. Chiar dacă Domnul ne pune să ne scuturăm praful față de cei împotriviți, El o spune într-un duh blând al deplinei certitudini, cum este scris: **„Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci ... să îndrepte cu blândețe pe potrivnici” (2Tim. 2.24)**. Glasul lui Dumnezeu ne dă neîncetat o deplină certitudine eliberatoare – cu cât vorbește cu mai multă seriozitate, cu atât mai mult!

Prin urmare Dumnezeu este întotdeauna pentru noi și plin de compasiune, chiar și dacă trebuie să ne disciplineze și să ne excludă! **„Eu voi vărsa din gura Mea tot ce este căldicel (tradus din germană, nota trad.) ... Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care-i iubesc, deci fii plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat ...” (Apoc.3.15-21)**.

Duhul de robie: Acest glas fals intră pe furiș cu predilecție în adunări, predici, cărți și seminarii. Eu amintesc aici exemple pe care le-am tot observat: un predicator aprinde din nou un foc și le spune creștinilor cât de nespuse de pierdută este lumea și cât de puțini misionari există procentual pentru ea. Și deja unul și altul consideră că aude glasul lui Dumnezeu care îl întreabă insistent: „Ești gata să mergi pentru Mine până la

capătul pământului!? Ești gata să aduci o jertfă sau alta!? Ești gata ...!?” Și fiindcă în fața unor astfel de realități tragice te pomenești aproape ca un trădător dacă ți-ai tăgădui predarea, tu te predai imediat unor fapte neobișnuite: așa se face că curând unul sau altul se echipează pentru țări îndepărtate ... (numai nu pentru acum și astăzi – acolo unde chiar te afli), că altul postește trei săptămâni „ca Daniel”, iar altul este gata să predice „ca Apolo” ...; și altul se jură că până la sfârșitul anului să aibă atâția și atâția pocăiți ... și așa mai departe. Toate acestea au loc prin multe icnete și oftaturi și pentru că nu se vrea fugirea din școala lui „Dumnezeu”, se rezistă ..., până la prăbușire.

Dar iubiții mei: ***nu fiecare nevoie este în același timp și o chemare personală!*** Dacă tu trăiești obligat vreunei astfel de căi și o parcurgi într-un fel înrobitor, fiindcă socotești că L-ai auzit pe Dumnezeu vorbindu-ți atât de aspru, atunci îți spun: *glasul lui Dumnezeu nu este un glas înrobitor!* Ori l-ai auzit aspru pentru că ești neascultător și egoist, sau atunci nu a fost glasul lui Dumnezeu. Fie într-un fel sau altul – tu oricum nu slujești lui Dumnezeu cât timp o faci într-un fel înrobitor și fără bucurie (**Isa.58.5¹ și Ps.100.2²**). În această frecvență a glasului lui Dumnezeu trebuie mai ales făcută deosebirea între înrobitor și obligativ. Mulți cred că obligativ este deja înrobitor. Dar Dumnezeu este orice, dar nu lipsit de obligativitate. Pavel a înțeles glasul lui Dumnezeu atât de obligativ, încât cu privire la chemarea sa el a putut spune: **„Căci este o datorie (trad. germ.: constrângere) asupra mea și vai de mine dacă**

---

¹ „Oare acesta este postul pe care Eu l-am ales: să-și întristeze omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să întindă sub el sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?”

² „Slujiți Domnului cu bucurie, veniți înaintea Lui cu cântece de biruință.”

nu vestesc Evanghelia” (1Cor.9.16). Dar această constrângere s-a exteriorizat într-o dorință înfocată a inimii, cum o putem citi în **Rom.9.2** și în toate epistolele sale. Eu însumi mă aflu într-un fel asemănător într-o obligație sfântă și chiar aceasta este pentru mine puterea motrice cea mai motivantă – fără apăsare înrobitoare!

Duhul tipător: Există și credincioși care sunt de părere că pe parcurs Duhul Sfânt numai țipă la ei, fiindcă eşuează atât de des și pricep greu. Să nu dați loc nici acestui duh! Tatăl ceresc nu țipă la noi dacă nu ascultăm de El. El nu devine tot mai tare în voce, cum este din păcate prea repede cazul la părinți atunci când copiii nu îi ascultă. Dimpotrivă, glasul lui Dumnezeu devine tot mai încet la fiecare neascultare și de aceea Pavel ne și avertizează: **„Nu stingeți Duhul” (1Tes.5.19).**

De aceea se spunea și în vremea lui Samuel: **„Cuvântul Domnului era rar în timpul acela” (1Sam.3.1).** Tăcerea crescândă a lui Dumnezeu este un motiv pentru care mulți credincioși sunt nevoiți să se târască mereu cu o „cunoaștere nebuloasă a păcatului”. Ei au tot greșit din nou în același lucru și între timp au trecut cu vederea încetinirea tot mai accentuată a glasului Duhului. Acum Dumnezeu tace față de ei până ce ei înșiși se întorc din toată inima și caută adevărul cu toată puterea.

Dar mai întâlnim mereu și creștini foarte conștienți și sinceri care suferă de asemenea de „cunoașterea nebuloasă a păcatului”. Ei nu sunt conștienți de vreun păcat, însă se simt mereu vinovați și acuzați. Aici există rădăcina unei conștiințe prea slabe și a unei precizii exagerate nesănătoase. Despre acești oameni Ecleziastul spune: **„Nu fii prea drept ... pentru ce**

să te pierzi singur?” (Ecl.7.16). Aceștia trebuie să învețe să nu le ia prea exact. Ei cad din har, fiindcă doresc să placă lui Dumnezeu în firea pământească. Și vai de ei, că dacă cad odată cu adevărat în păcat, aproape că nu mai pot trece după aceea de acesta. Dar nu este glasul bunului Păstor care țipă la ei! Dumnezeu nu țipă nici la unii, nici la alții! El ne dezvelește fără ocol păcatul nostru, dar numai pentru a ne elibera și pentru a ne face bine prin aceasta (**Deut.8.16**)¹.

Duhul de judecată: Este aproape incredibil că unele așa-numite exprimări profetice în faptă și adevăr nu sunt altceva decât o critică rea. (În orice caz același lucru trebuie spus și cu privire la cei care „judecă” după aceea exprimările profetice autentice). Între un duh de judecată și duhul prorociei există o deosebire esențială, cu toate că ar fi cu putință ca conținutul ambelor exprimări să fie exact același. Fie ca și asupra acestui domeniu să domnească mărturia păcii. Dar tot ceea ce nu este exprimat sau făcut dintr-o inimă *împreună suferindă* și în acest fel *pentru* aproapele nostru, este distructiv și de lepădat. În acest sens câte unul a spus adevărul despre aproapele său, ... și totuși nu a avut loc din duhul prorociei, ci dintr-o inimă rea și atacată a criticii. Dar trebuie să acceptăm foarte clar faptul că Duhul Sfânt din noi cheamă la a judeca, aceasta ne învață Pavel în diferite locuri (**1Cor.5.7-13 și 6.1-4**). Să reducem la o frază deosebirea glasului lui Dumnezeu cu privire la judecată: *glasul lui Dumnezeu judecă întotdeauna într-o intenție de mântuitor – el nu mântuiește într-o intenție de judecător.*

---

¹ „... care ți-a dat să mănânci în pustie mana aceea necunoscută de părinții tăi, ca să te smerească și să te încerce și să-ți facă apoi bine.”

Duhul lumii: În dreptul acestui glas s-ar mai putea reda și concluziona multe lucruri. Prin el recunoaștem unele lucruri „ca de la Domnul”, ele nefiind la urma urmei decât numai poftă ale firii pământești. Nenumărat de mulți credincioși se lasă duși încolo-înceace an de an de acest glas. El favorizează tot ce este fire pământească, succes sau beneficiu și pe deasupra promovează individualismul. În modul cel mai clar am putut experimenta înșelarea și încăpățânarea acestui așa-numit „glas al lui Dumnezeu” în vremea școlii biblice, la școală și adunare: aici s-a întâmplat de mai multe ori că doi sau chiar trei bărbați au venit în același timp la aceeași față și i-au declarat festiv: „*Domnul mi-a arătat* că tu o să fii soția mea.” Aici nu este nevoie de o cunoaștere biblică matură pentru a putea recunoaște că Dumnezeu nu face așa ceva. La cel puțin doi dintre cei trei nu a vorbit glasul lui Dumnezeu, ci duhul lumii acesteia.

Legitatea glasului lui Dumnezeu o putem rezuma cu **1Cor.8.1: „Pe când dragostea zidește”**. Dumnezeu este dragoste și de aceea tot ce vine de la El este ÎNTOTDEAUNA ZIDITOR în caracter, chiar și atunci când este un „mesaj doborâtor”. Despre darurile Duhului Sfânt Pavel spune de asemenea foarte global: **„Toate să se facă spre zidire” (1Cor.14.26)**.

Pentru un creștin care și-a predat fundamental viața lui Dumnezeu și nu mai manifestă nici un fel de pretenții, este în toate valabilă numai o singură lege: tot ceea ce îi dă viață, pacea Duhului și putere ziditoare în Dumnezeu, el o poate considera a fi glasul lui Dumnezeu, și tot ce trage în jos, îngustează și înfricoșează, nu este de la Dumnezeu. Umblarea în Duhul și în glasul lui Dumnezeu merge până acolo încât în toate ce putem face sau lăsa noi putem recunoaște dacă a

fost acționat din Dumnezeu sau din sine: *tot ce facem sau lăsăm prin ținerea pasului cu El, crește calitatea vieții*. Starea calității vieții nu scade și nici nu rămâne pe loc – ea crește neconținut în toate dacă noi rămânem în glasul lui Dumnezeu. Această lege a neconținutei zidiri a vieții acționează în fiecare domeniu al vieții! În vigilența noastră a zilei, timpul nostru înaintea Domnului, rugăciunea noastră, mâncarea, băutul, vorbirea, tăcerea, cedarea, auzirea, citirea, acțiunea sau lăsarea noastră ... Dacă după o acțiune, de exemplu mâncare, noi nu ne simțim zidiți ci îngreunați sau la fel ca înainte, atunci nu a fost din Dumnezeu. Isus a venit ca noi să avem viață și pe aceasta din belșug. De aici încolo glasul Său poruncește peste tot ce se face sau se lasă: Să trăiești! Să trăiești mai mult decât mai înainte! Fii zidit!

Iubiții mei, cu toții avem încă un drum lung în fața noastră. Să ne rugăm unii pentru alții ca timpul scurt rămas să-l putem răscumpăra corespunzător (**Col.4.5**)¹ și să nu urmăm pe „un străin” (**Ioan 10.5**)² acum când va veni peste lume marea ispită și despărțire (**Mat.13.30**)³.

Data primei apariții: octombrie 1990

---

¹ „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul.”

² „Dar ele nu merg după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.”

³ „Lăsați-le să crească împreună până la seceriș; și la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: «Culegeți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.»”

Controlul gândurilor

Marc.7.20-23: „Ce iese din om, aceea întinează pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor ies gânduri (gândurile) rele ...”

Efes.2.3: „Între ei (fiii neascultării) eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei ca și ceilalți.”

Ecl.10.20: „Nu blestema pe împărat nici chiar în gând ... căci s-ar putea întâmpla ca pasărea cerului să-ți ducă vocea și un sol înaripat să-ți dea pe față cuvintele.”

2Cor.10.3-6: „Măcar că trăim în trup, totuși nu ne luptăm potrivit firii păcătoase. Căci armele cu care luptăm noi nu sunt ale firii păcătoase, ci sunt puternice datorită lui Dumnezeu ca să dărâme întăriturile. Noi răsturnăm raționamentele (concluziile, judecățile) și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. Îndată ce ascultarea aceasta din partea voastră va fi deplină, suntem gata să răzbumăm orice neascultare.”

Versetele biblice introductive descoperă motivul și urgența unui control disciplinat al gândurilor la copiii lui Dumnezeu. Ca elevi mici noi cântam adesea cântecul „Gândurile sunt libere.” Acest cântec transmitea un fel de libertate și sigu-

ranță interioară și de aceea mie mi-a fost totdeauna foarte drag. Pe atunci încă nu puteam ști că noi cântam una din cele mai periculoase minciuni care există vreodată. Gândurile noastre nu sunt niciodată și nicicând libere!

Mai înainte de toate este Dumnezeu care cunoaște fiecare gând al nostru și pe deasupra mai cuprinde chiar și fiecare dintre cele mai ascunse convingeri ale inimii. Apoi **Ecl.10.20** mărturisește că nici vrăjmașului lui Dumnezeu nu-i sunt necunoscute gândurile noastre.

Dimpotrivă, ele aparțin chiar de cele mai importante arme strategice ale lui Satan. Gândurile noastre sunt punctele sale de sprijin cele mai excepționale. Domeniul gândirii este pentru el câmpul de bătălie nr. 1!

Suntem deja conștienți de faptul că binecuvântarea sau blestemul, biruința sau înfrângerea se decid în cele mai multe cazuri deja în domeniul gândirii? Deja numai un singur gând distructiv, necurat sau rău poate pune în mișcare o întreagă avalanșă de înfrângere. Dar atenția omului se află în mod tragic mereu pe punctul greșit. El așteaptă pericolele mari ale vieții dintr-un complet altă latură. De aceea el este atent numai la legături și întâmplări exterioare și veghează numai la nivelele și pericolele mai perceptibile lui.

Noi am înțeles și recunoscut încă mult prea puțin puterea gândurilor negative și distructive! Și totuși ele sunt experimentate aproape zilnic în mod dureros chiar în propriul trup. Cine nu cunoaște acest proces? A început doar cu un mic gând negativ! Era aparent ascuns și minuscul și totuși la urmă a adus întreaga viață interioară la prăbușire ca pe o casă din cărți de joc. Oare am tras în acel timp concluziile corespunzătoare din acest fel de experiențe profunde?

Am trăit oare după aceea mai vigilenți cu privire la lumea gândurilor noastre? De mirare este faptul că numai foarte puțini învață ceva din aceste procese care se tot repetă. De aceea este de luat serios în seamă această legitate: și gândurile noastre aduc roadă! Ele sunt supuse legii „semănatului și recoltatului” în același fel ca și faptele noastre. De aceea se spune în **Ier.6.19**: „**Ascultă și tu pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire, rodul gândurilor lor.**”

În timp ce noi de multe ori dăm în mod necugetat frâu liber gândurilor și emoțiilor noastre, Satan își îndreaptă țintit tocmai spre acestea „solii săi înaripați”. Oricare gând nepotrivit îi dă o armă în mână. De-abia chibzuim într-o situație cu gânduri necontrolate, rele sau necurate și deja un „înaripat al cerului” se află pe drum „**să-ți dea pe față cuvintele**” (Ecl.10.20).

Conform cu **Apoc.12.10**¹ Satan stă zi și noapte în fața tronului lui Dumnezeu să ne pârască acolo lui Dumnezeu. El știe foarte bine că la Dumnezeu deja „gândul conștient” are aceeași greutate ca și fapta împlinită: „**.... orișicine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui.**” „**Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș**” (Mat.5.28; 1Ioan 3.15).

În acest fel el caută neîncetat să ne acuze de *ucidere*, de *adulter*, de *îmbuibare* și *beție* etc., ca prin acestea să-și procure drepturi de a ne lega, de a ne înrobi și de a ne împiedica în desăvârșirea noastră. Desigur că Dumnezeu ne apără; dar din pricina dreptății Sale El este nevoit să recunoască anumite lucruri atâta timp, până ce noi am ajuns și în domeniul gândirii

---

¹ „.... pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.”

la o „sfințenie reală”, adică am străpuns la supremația victorioasă. Isus a accentuat de mai multe ori cu seriozitate că fiecare gând rău, care se ridică din inima omului, îl și întinează pe om (**Marc.7.20-23**)¹. Fiecare întinare însă este păcat; dar păcatul este o „armă a nedreptății” în mâna vrăjmașului. (**Rom.6.13**)².

Prin urmare în lupta duhovnicească nu acele lucruri sunt importante pe care *noi* le considerăm a fi cu urmări grele și periculoase, ci acelea care sunt importante *în ochii lui Dumnezeu*. Trebuie să te miri neîncetat de abundența eșecurilor tale? Nu ai putut niciodată clasifica corespunzător de ce a păstrat vrăjmașul în viața ta pâinea și cuțitul în mână, cu toate că ți-ai dat toată silința și te-ai ținut departe de tot ce este tipic lumesc? O, cât de mulți se abțin la exterior, „se abțin cu succes în cele exterioare”, dar lăuntric ei încă sunt ca niște ape învolburate, în lumea gândurilor lor încă domnește neastâmpărul, haosul și furtuna!

De aceea, în mai multe locuri din Scriptură, suntem chemați și îndemnați să ne controlăm gândurile și să nu le permitem pur și simplu cale liberă. Cel mai pregnant loc din Scriptură probabil că este cel din **2Cor.10.3-6**. Ia aminte la citire cât de absolut și de central atribuie Pavel controlul gândurilor capitolului „luptei duhovnicești”. Ia aminte de asemenea și cât de departe merge el: corespunzător acestui text la urmă *nici un singur gând* să nu rămână necontrolat:

---

¹ „El le-a mai zis: «Ce iese din om, aceea întinează pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor ies gânduri rele, fapte de adulter, desfrânări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, fapte de rușine, ochi răi, hulă, orgoliu, nebulie. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și întinează pe om.»”

² „Să nu dați păcatului mădularele voastre ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre ca unelte ale dreptății.”

„Măcar că trăim în trup, totuși nu ne luptăm potrivit firii păcătoase. Căci armele cu care luptăm noi nu sunt ale firii păcătoase, ci sunt puternice datorită lui Dumnezeu ca să dărâme întăriturile. Noi răsturnăm raționamentele (concluziile, judecățile) și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. Îndată ce ascultarea aceasta din partea voastră va fi deplină, suntem gata să răzbuim orice neascultare” (2Cor.10.3-6).

Calea controlului gândurilor

Acum dăm de o problemă. Tot mai des vin la consiliere căutând ajutor cei care nu se mai descurcă cu viața gândurilor lor. Ceea ce este mai rău în aceasta este faptul că ei sunt deja de mult conștienți de necesitatea unui control disciplinat al gândurilor. Numai că, așa mărturisesc ei, „la ei pur și simplu nu funcționează”.

Întrebările și constatările lor tipice sunt mereu: „Cum se controlează gândurile?” Sau: „Am tot încercat mereu, dar la mine pur și simplu nu funcționează.” Sau: „Cu cât încerc mai serios, cu atât este mai rău cu mine!”, „De când încerc să-mi controlez gândurile, este un mare război.” Sunt acestea oare și întrebările și experiențele tale? Atunci fie ca Dumnezeu să-ți dea acum lumină. Există o cale de ieșire!

În primul rând vrem să dăm foarte rațional cinste lui Dumnezeu și să ne biziim pe promisiunea că El nu ne trimite pe nici un drum care să ne fie imposibil de parcurs. El nici nu cere ceva de la noi ce nu putem îndeplini. Ce ne poruncește

El, aceea și funcționează prin harul Său. Deci controlul gândurilor este din principiu posibil pentru oricare dintre noi. Însă trebuie să recunoaștem corelările legice, așa-zisele „mecanisme duhovnicești”, ca să le putem practica cu succes.

Se întâmplă ca în botanică. În principiu nu este nici o măiestrie să stârpești buruiana. Dar pentru cei neinițiați stârpirea buruienii poate deveni realmente un chin. Cu ani în urmă ne-am chinuit odată cu un loc de parcare. Am încercat cu crisper să-l eliberăm de buruiană. Dar tot efortul și munca au rămas fără rod, fiindcă nu am pătruns destul de adânc până la rădăcina buruienii.

Și exact despre o astfel de problemă este vorba și la controlul gândurilor. Dacă studiem cu atenție textele care urmează, vom da de o afirmație esențială a lui Isus și anume că gândurile noastre sunt întotdeauna roade și nu cauza sau rădăcina ființei noastre: **„Ce iese din om, aceea întinează pe om. Căci dinăuntru, din inima oamenilor ies gânduri rele ... Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și întinează pe om” (Marc.7.20-23).** – **„Căci din plinătatea inimii vorbește gura” (Mat.12.34).**

Deci întotdeauna inima este aceea care matrițează gândurile și nu gândurile inima. Inima este întotdeauna cea dintâi în toate: **„... căci din ea (inimă) ies izvoarele vieții!” (Prov.4.23).** Și exact această realitate este cheia decisivă pentru controlul cu succes al gândurilor. Inima este asemenea unei rădăcini din care răsar tot felul de gânduri omenești. Deci gândurile, ca și cuvintele, sunt întotdeauna deja roade și nu rădăcina! Această indicație are, cum am spus, pentru noi o importanță decisivă!

Dacă noi nu mai dorim un rod, atunci trebuie să-l combatem la rădăcină și nu superficial. Du-te odată tu însuți la câmp și combate buruiana. Taie-o sus și întoarce-te după câteva zile. Ce vei afla? Bineînțeles o tufișoară crescută ulterior și pe deasupra încă și câteva lăstare suplimentare.

Aceasta este legea cauzei și a efectului, a creșterii și a înmulțirii. De aceea cel mai înalt principiu în lupta pentru controlul gândurilor trebuie să sune astfel: „Să nu-ți combați niciodată gândurile în mod direct!” „Să nu încerci niciodată să le controlezi pe cale directă!” Fiindcă atâta timp cât noi începem doar cu gândurile și încercăm numai să le smulgem, să le îndoim, să le dominăm sau să le subjugăm, noi nu facem mai mult decât o „tăiere a vârfurilor ierbii” fără rost.

De aceea Sfânta Scriptură ne învață de la bun început succesiunea potrivită. Ea așează prioritățile în modul cel mai ideal prin faptul că începe mereu cu inima: **„Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții” (Prov.4.23)**. Mai mult decât orice altceva să-ți păzești inima – deci mai mult chiar decât gândurile tale!

Pentru că inima este sediul și centrul ființei noastre. Ființa noastră a fost, este și vine în permanență *înaintea* gândurilor noastre! Gândurile noastre vin din ființa noastră și nu ființa noastră din gândurile noastre! Deci dacă noi formulăm vreun gând, exprimăm vreun cuvânt, întotdeauna cu puțin înainte deja s-a mișcat inima potrivit ființei. De aceea inima reprezintă dintotdeauna centrul de interes al lui Dumnezeu și trebuie să fie mereu locul de izvorâre al vieții. Dumnezeu depune tot efortul pentru a aduce inima noastră într-o ținută de bază constantă a păcii și a odihnei. Dacă inima este în pace, atunci la fel sunt și gândurile, cuvintele și faptele care răsar din ea.

Corespunzător orânduiri creației răul și negativul poate câștiga supremația eficace asupra noastră numai după ce a putut să depășească prima pornire a inimii reușind să devină chibzuințe ale gândirii sau cuvinte. În prima confruntare directă, fie ea cu pofta firii pământești sau a ochilor, fie cu supărarea, gelozia sau cu orice altceva, noi suntem în stare fără excepție să ne menținem fără osteneală în bine. Așa cum între fiecare gând și cuvânt există întotdeauna o anumită distanță, la fel și între oricare pornire a inimii și primele gânduri care răsar din aceasta există legic mereu o prăpastie, un anumit spațiu de timp. Nu este niciodată invers, pe cât este de adevărat faptul că nu poate exista o recoltă înaintea însămânțării ei.

Dar abia gândurile care răsar din inimă sunt cele care ne întinează și în acest fel ajung să aibă putere asupra voinței și făpturii noastre. Înainte de întinare avem mereu noi puterea liberă de decizie. De aceea se spune în **Rom.6.12**: „**Deci păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor ca să ascultați de poftele lui.**” Prin urmare, se tot pot prezenta felurite pofte, dar dacă ne orientăm imediat inima și refuzăm de la bun început la orice gând legat de poftă, noi avem neîn-cetat puterea de a porunci oricărui rău.

Dar la acest punct eșuează cei mai mulți, fiindcă sunt prea puțin vigilenți și de aceea reacționează prea lent.

Fiindcă **Ozia** nu a reacționat imediat atunci când inima lui s-a înălțat în mândrie și aroganță, el a decăzut acestui rău și a căzut (**2Cron.26.16**)¹.

---

¹ „Dar când a ajuns puternic, inima lui s-a înălțat până la cădere. A păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeuului său, intrând în templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii.”

Fiindcă **Nabal** nu a depus imediat mărturie pentru adevăr, când inima lui zgârcită s-a scufundat în el, gândurile care s-au ridicat în el i-au dus inima cu totul la moarte și l-au ucis (**1Sam.25.37**)¹.

Fiindcă cele **12 iscoade** din vremea lui Moise nu s-au împotrivit imediat cu adevărul descurajării inimilor lor, ele s-au topit prin rodul gândurilor crescute din ele. Cu toții ar fi putut avea puterea asupra acestora pentru un scurt timp, dar ei nu l-au folosit imediat (**Num.13 ...**).

Nici **David** nu a folosit intervalul scurt de timp al supremației asigurate atunci când inima lui s-a aprins pentru Batșeba. Fiindcă a ezitat în primul moment, au urmat imediat în el gânduri rele și întinătoare. Fiindcă a ezitat un scurt moment, pofta a putut concepe și în acest fel el a trebuit să nască păcatul și moartea care l-a urmat pe acesta (**Iac.1.14-15**)².

Observă de acum înainte la tine însuși dacă nu se întâmplă exact la fel. În primul moment tu deții totdeauna împuternicirea necesară. Dar dacă nu o folosești imediat, ea îți va fi luată prin gândurile rele care se ridică. Ce ai trăit când te-ai întâlnit cu o ispită? Mergeai undeva prin oraș, inima ta era curată și înfășurată în pace și deodată ochii tăi au văzut ceva ce ai poftit. Ce s-a mișcat întâi în tine? A fost inima ta sau au fost gândurile tale? Și chiar dacă a fost vorba numai de fracțiuni de secunde, totuși inima a fost mai întâi. La acest punct

---

¹ „Dar dimineața, după ce beția lui Nabal trecuse, soția lui i-a istorisit lucrurile acestea, inima lui a primit o lovitură de moarte și s-a făcut ca o piatră.”

² „Ci fiecare este ispitit când este atras și ademenit de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.”

se avertizează de „a doua privire” și vrea să se spună: dacă ești surprins de o poftă rea, atunci nu te uita a doua oară la ea. „A doua privire este totdeauna mortală”, fiindcă la urma urmei este vorba de gândurile care se ridică din inimă, care te înti-nează și te aduc în acest fel în robia lor. Cu siguranță că noi am experimentat deja cu toții această realitate.

Deci pe când inima se lasă păzită și corectată pe loc, gându-
rile rele și deja întinate nu mai acceptă nici un sfat. Așadar un
control rodnic al gândurilor nu poate avea loc decât printr-un
control temeinic al inimii. Și aici am ajuns la punctul hotărâ-
tor. Să citim încă o dată mai exact ce este scris în **Prov.4.23**:
**„Mai mult decât tot ce se protejează (lb.ebr.: mișma’r) de
obicei, păzește-ți inima!”** (tradus din germană, nota trad.).
Deci la controlul inimii după caracter este vorba despre o
protejare de pagubă și nu cumva despre o *refacere* a pagu-
belor deja apărute! Așadar adevăratul control al gândurilor
poate fi exersat numai de oameni mereu vigilenți și pregătiți
și nu de vagabonzi duhovnicești și visători de zi!

La prima vedere s-ar putea spune acum că este vorba de un
fel de ocrotire a monumentelor, ca și cum ar trebui să păzești
inima, asemenea Acropolei, numai de praf și ruinare. Desigur
că și acest factor își are pe undeva locul aici. Dar în acest punct
noi nu suntem chemați să fim „paznici ștergători de praf”, ci
mai degrabă să fim „gardieni înarmați până-n dinți”. Fiindcă
cuvântul ebraic „mișma’r” este o expresie foarte puternică și
conține mult mai mult decât numai „păzire”. „Mișma’r”-ii erau
unități orientale speciale care erau puse de exemplu la păzirea
deosebit de periculoasă a unor prizonieri criminali, demoni-
zați, monștri etc. Și Duhul Sfânt folosește *această* noțiune când
vorbește despre păzirea inimii noastre. „Mișma’r”-ii împre-

surau fără întrerupere obiectele lor ca niște câini sângeroși înverșunați. La cea mai mică mișcare falsă criminalii sau monștrii deținuți aveau în fața ochilor un vârf ascuțit de lance, un pumnal scânteietor sau o sabie cu două tăișuri. În acest fel erau ei dominați și ținuți în șah fără nici o pauză. În acest sens vorbește și Pavel în **2Cor.10.5**¹ de faptul că el face prizonier deja cea mai mică percepție (nu abia gândurile finalizate!). Cu toate că cuvântul grec «noaema» se poate traduce și cu „gânduri”, „*percepția*” se apropie totuși în esență mai mult atât de realitatea duhovnicească cât și de context. O *percepție* începe, cum am spus, deja la prima mișcare a inimii și este rădăcina tuturor gândurilor.

În continuare se spune în **Prov.4.23**: „**Mai mult decât tot ce se păzește de obicei, fereste-ti inima.**” (tradus din germană, nota trad.). Prin urmare, nici „*ferirea*” nu ar purta cu sine caracterul unui „îngrijitor de prunc, paznic de oi sau vite”. Deținuții într-adevăr nu au fost „îngrijiiți” de supraveghetorii lor, ci dimpotrivă strâmtorați și puși în stânci. Astfel în limba ebraică nu se spune literalmente „a feri”, ci „a înconjura cu stânci”. Deci nici un fel de dezmierdări – ci betonare! Când este vorba de păzirea și ferirea inimii noastre, orice ce fel de înclinație spre dezmierdări trebuie să dispară temeinic din închipuirea noastră! Vigilență totală în fiecare minut; se cere dimpotrivă o împresurare fără compromis și o observare ageră, o reacționare fulgerătoare și supunere fără scrupule. Dacă „*mișma’r*”-ii erau neatenți numai un singur moment, îi putea costa viața. Atâta timp cât încă nu suntem pe deplin convinși

---

¹ „... și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu; și orice gând (percepție) îl facem rob ascultării de Hristos.”

că inima noastră este un monstru periculos, eu mă tem că nici controlul gândurilor noastre nu va fi mare lucru. Biblia descoperă nefardat inima omenească ca pe o groapă de urâciuni, otravă și de ucigași, care reprezintă tot timpul un pericol extrem de moarte. De ce să micșorăm și să prezentăm mai inocent decât este acest adevăr?

Prin toate acestea desigur că nu vreau să spun să ne îndreptăm mereu atenția noastră spre „omul vechi” și mișcările acestuia. Dimpotrivă în practică funcționează chiar invers. Abătându-ne privirea de la toate celelalte lucruri, noi privim spre Isus – inima noastră cea nouă. Revărsările Sale cerești ale vieții sunt cele pe care noi le protejăm de invadările inimii. Oricare pornire care tulbură acest râu dumnezeiesc, această pace cerească, o subminăm și o ținem prizonieră în moarte. Nemărginită este puterea Duhului gelos a lui Dumnezeu în noi împotriva tuturor lucrurilor care vor să ne abată privirea de la Hristos. A-L privi pe El mereu netulburat în toate, aceasta este adevărata viață. Din fericire prin Duhul Sfânt și harul lui Dumnezeu ne este posibil să umblăm neîncetat în nouitatea acestei vieți în Hristos. Aleluia!

Dar mult prea mulți creștini încă mai trăiesc o viață împărțită. Voi cei care beți din toate apele și care petreceți la două nunți, să nu vă mirați nici un moment dacă gândurile voastre dau mereu faliment și inima voastră se dezlănțuie în toate direcțiile! Este imposibil să fie altfel cu astfel de premise! Un creștin adevărat râvnește în orice vreme să-și păstreze (mișma’r) inima sa în pacea deplină a lui Dumnezeu și să păzească neîntrerupt revărsările de viață (să le înconjoare de stânci). Dacă inima sa veche se mișcă cumva în vreun fel păcătos, el îi pune încă din primul moment lancea adevă-

rului sub nas. Îi poruncește imediat să se oprească încă înainte de a se fi putut forma un singur gând rău și să fi putut manifesta puterea sa întinătoare asupra lui. Și prin sabia scânteietoare a Duhului, prin adevăr, el rămâne în libertate (**Ioan 8.32**)¹. Totuși dacă el cade odată în păcatele gândurilor, el nu va încerca să îmbunătățească din nou „haina omului vechi” cu câteva „petece noi de gânduri pozitive”. În loc să încerce să pună din nou stăpânire peste gândurile sale rele luptându-se din rășputeri, el dimpotrivă se îndreaptă cu toată ființa din nou spre inima cea nouă și apucă în credință iertarea și din nou sângele curățitor și răscumpărător al lui Isus. Atunci, prin pacea restaurată a inimii, el își păstrează din nou gândurile sale în **„tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit” (Filip.4.8)**. Numai în acest fel ne este cu putință fiecăruia dintre noi să trăim într-o părtășie neîntreruptă cu Tatăl. Celui sincer Dumnezeu îi dă reușită!

„Calea oamenilor drepti este să se depărteze de rău; acela își păzește sufletul, care veghează asupra căii sale” (Prov.16.17).

Data primei apariții: iunie 1993

---

¹ „... veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.”

Transformarea în chipul Său

(Partea I.)

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom.8.29).

„Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui din slavă în slavă” (2Cor.3.18).

„... Celui care ne-a chemat prin slava și virtutea Sa, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești” (2Pet.1.3-4).

Evanghelia după Marcu începe cu observația: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos” (Marc.1.1). Prin aceasta Duhul Sfânt indică spre faptul că cele 16 capitole care urmează, care mărturisesc despre evoluția, despre faptele minunate și lucrarea de răscumpărare a lui Isus Hristos, nu descriu în nici un caz întreaga Evanghelie a lui Isus Hristos, ci numai *începutul acesteia*. Dar pentru cei mai mulți creștini iertarea păcatelor și primirea vieții veșnice constituie de-a dreptul întreaga Evanghelie. Apoi pentru alții, alături de experiența mântuirii de „pachetul Evangheliei” mai aparțin neapărat și așa numitul „botez în Duhul Sfânt”, „vindecarea” și „elibe-

rarea de împovărarea demonică”. Aceasta este numită atunci „Evanghelia deplină”. Însă vestea bună despre Isus Hristos depășește cu mult *ambele* dimensiuni considerate de obicei ca fiind întreaga Evanghelie! Și într-adevăr: abia a fost Isus înălțat în cer, că Tatăl a și trimis Duhul Sfânt, Care S-a pus la treabă și a început să le descopere ucenicilor *dimensiunile mai adânci ale Evangheliei* lui Isus Hristos. Și curând întreg pământul a fost cuprins de propovăduirile puternice care au depășit cu mult pe cele ale experienței de bază ale mântuirii, ale botezului în Duhul Sfânt, ale vindecărilor, semnelor și minunilor! Din păcate acestea ne-au rămas păstrate numai ca frânturi prin epistolele nou-testamentare. În acestea apostolii nu vorbesc numai despre *iertarea* păcatelor noastre, ci dincolo de acestea încă și despre o cale a *curățirii, sfințirii și eliberării* depline din acestea: **„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1Tes.5.23).**

Dar chiar și cu aceasta cuprinsul întreg al Evangheliei lui Isus Hristos încă nu s-a atins, fiindcă ea ne mai promite și nădejdea unei transformări creatoare depline (lb.gr.: »metamorfoze«), care trebuie să se împlinească în noi, credincioșii deja născuți din nou (**2Cor.3.18**)¹. Însă cu aceasta nu este vorba doar de învierea trupească, căci ea reprezintă numai încununarea încheierii vizibile a transformării noastre. Răscumpărarea și transformarea trupului nostru este corespunzător declarațiilor epistolelor apostolilor „al treilea proces de

---

¹ „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

transformare” care trebuie să urmeze aici jos pe pământ *după înnoirea duhului nostru și după transformarea întregii noastre personalități* (sufletul).

Dar prin metamorfoză noi să nu înțelegem numai transformarea „atitudinilor exterioare”, a „formelor și modelelor de comportament”. Acestea nu ar fi decât ca petece noi pe o haină veche! Cu toate că transformarea apare din ființa noastră veche și căzută, totuși ea nu are nici într-un fel a face ceva cu „asanarea ființei noastre căzute”. Nu, transformarea promisă vorbește despre ceva complet nou și încă niciodată existent – despre o creație nouă (**2Cor.5.17¹**; **Gal.6.15²**)!

În zoologie noțiunea de metamorfoză descrie transformarea din ou într-un animal apt de procreare, sau de exemplu dintr-o omidă în fluture; în geologie transformarea cărbunelui în diamant și altele. Deci precum fluturile din omidă, la fel va apare cândva trupul nostru de înviere din sămânța trupului nostru pământesc (**1Cor.15.35-38**)³. Și exact la fel trebuie să apară și chipul lui Hristos încă în timpul vieții noastre pământeste din întreaga noastră personalitate! Dar chiar și prin această deplină transformare *a noastră în duh, suflet și trup* Evanghelia lui Isus Hristos încă nu este nici pe departe epuizată;

---

¹ „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.”

² „Căci în Hristos Isus nici circumcizia, nici necircumcizia nu sunt nimic, ci a fi o nouă creație.”

³ „Dar va zice cineva: «Cum înviază morții? Și cu ce trup vor veni?» Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu este adus la viață, dacă nu moare mai întâi. Și ce semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.”

căci dincolo de aceasta urmează să fie răscumpărat și transformat întregul cosmos din robia vremelniceii (**Rom.8.21**¹; **Evr.12.26-27**²).

Nădejdea transformării creatoare în chipul Său (nu numai imitația acestuia!) este prin urmare un aspect foarte central al Evangheliei inepuizabile care ne este adusă în Isus Hristos. Dragii mei, luăm în considerare zilnic aceste promisiuni și realități neprețuite? Am ajuns noi deja să recunoaștem propriu-zis că în sângele lui Isus nu se află numai puterea iertării păcatelor noastre, ci pe deasupra la fel de real și puterea pentru o răscumpărare desăvârșită a ființei noastre căzute prin transformarea creatoare lucrată de Duhul?

Cum suntem transformați?

„Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.14-15).

Când israeliții au păcătuit în pustiu împotriva lui Dumnezeu, El le-a trimis spre disciplinare șerpi otrăvitori înfocați între ei (**Num.21.4-9**). Numai o singură cale de ieșire exista pentru cei mușcați, dacă ei voiau să supraviețuiască acestei judecăți: ei trebuiau să privească *crezând* la șarpele de bronz, pe care

---

¹ „... că însăși creația va fi eliberată din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu.”

² „... al cărui glas a clătina atunci pământul și care acum a făgăduit, zicând: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.» Cuvintele acestea «încă o dată» arată schimbarea lucrurilor clătinate, ca a unor lucruri făcute, pentru ca să rămână ce nu se clatină.”

Moise l-a atârnat pe un par de lemn pentru salvarea lor. Isus a descoperit în **Ioan 3.14-15**¹ că nici pentru noi nu există o altă cale de mântuire și răscumpărare. Nici eforturi proprii, nici lacrimi de căință, nici rugăminți stăruitoare, nici ajutor prin consiliere, nici intenții bune, nici fuga și altele nu pot fi un înlocuitor pentru *privirea în sus prin credință*. Dar oricine va privi simplu prin credință la Isus înălțat și la sângele Lui vărsat, acela va fi salvat fără efort de păcatele sale. Numai se cere o statornicie neclătinată în credință. Regretabil este numai faptul că vrăjmașul a reușit să limiteze acest principiu al privirii în sus prin credință numai la domeniul *iertării de păcate și a împăcării cu Dumnezeu*. În acest fel cei mai mulți credincioși pun în acțiune „șarpele înălțat” numai în cadrul activității evanghelistice sau atunci când ei înșiși au nevoie de iertarea păcatelor. Dar unde este scris că acest principiu al salvării este limitat exclusiv numai la iertarea păcatelor? Cât este de tragic faptul că pe de o parte atât de mulți copii ai lui Dumnezeu ajung mereu *prin credință* la iertare, în timp ce pe de altă parte ei *se chinuie anevoios* o viață întreagă când este vorba de eliberarea și transformarea ființei lor „adamitice”! Pe de o parte ei umblă prin credință și pe de altă parte prin efort propriu.

Ei se străduiesc cu toată puterea după o umblare mai sfântă și mai bună și nu observă în același timp că ei exersează neconștient numai feluri de comportamente exterioare, care nu au apărut deloc din puterea și gândirea Duhului locuind în interior. În acest fel mulți ajung un fel de actori evlavioși, care prin eforturi exterioare (extreme) „joacă pe sfinți”, dar în faptă și adevăr nu sunt deloc.

---

¹ „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Alții din păcate nu cred chiar de la început într-o sfințire transformatoare. *Frați și surori, dacă noi am învățat ca printr-o simplitate de copil să primim iertarea păcatelor noastre, atunci să ne așteptăm în același fel ca un copil că privirea noastră în sus prin credință la Hristosul înălțat și la sângele Său răscumpărător este suficientă pentru a ne elibera și din cele mai rele nevrednicii și legături ale noastre!*

Căci și întreaga noastră transformare are loc numai prin har, care prin încredere de copil devine o putere creatoare. Nu există o altă cale! **„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evr.11.6).**

Noi umblăm prin credință și așteptăm asemenea tatălui nostru Avraam promisiunea transformării numai prin credință. Prin prima noastră privire în sus la Hristosul înălțat noi am devenit neprihăniți și am primit prin credință sămânța noii creații în noi (2Cor.5.17)¹; atunci prin aceeași privire în sus prin credință să așteptăm și deplina dezvoltare a acestei creații noi în noi! *Oare să nu ajungă puterea sângelui lui Isus pentru aceasta, sau ar fi ceva prea minunat pentru Dumnezeu? Pentru El este indiferent dacă face o minune mică sau o minune mare. Minune este minune! Noi trebuie să-L cinstim pe Dumnezeu într-un fel complet nou și să ne încredem în Dumnezeu că ceea ce ne-a promis în Fiul Său El și poate împlini realmente.*

Însă transformarea în chipul Său nu se face în nici un caz „cu totul automat”. Aceasta ne devine totdeauna din nou clar atunci când la noi în casă vin creștini, care deja de câteva decenii sunt „în credință”, însă la care nu se poate vedea nici

---

¹ „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.”

cea mai mică urmă de transformare. Dar mai vedem pe de altă parte creștini foarte tineri care în cel mai scurt timp trec prin cele mai incredibile metamorfoze. Și transformarea creatoare are loc de asemenea pe baza principiului: „**Facă-se după credința ta!**” și nu printr-o simplă „așteptare în timp”! De aceea noi vom primi întotdeauna numai corespunzător celor așteptate de noi prin credință de la Dumnezeu. Ferice de cel care poate crede ca un copil în puterea activă de creație nouă a sângelui și Duhului lui Isus Hristos în omul său lăuntric (**Gal.5.16**)¹.

Exercițiile de înot ale credinței

În timp ce pe de o parte (ca și Pavel) nu putem accentua suficient de mult faptul că și *transformarea noastră* are loc prin credință și *numai* prin credință, pe de altă parte (ca și Iacov) de asemenea nu putem accentua suficient de mult faptul că această credință nu are voie să ne abată spre o pasivitate evlavioasă. Așa cum în Evul mediu „*faptele firii pământești*” au înlăturat „credința naivă”, tot așa în zilele noastre domină o tendință puternică de a așeza „credința naivă” în locul „*faptelelor credinței*”. Dar aceasta duce numai la fanatism și misticism. Credința autentică este întotdeauna urmată de „faptele credinței”, așa cum și Avraam a ajuns la marile promisiuni prin „faptele credinței” și nu printr-o „credință mistică”. De exemplu Avraam a trebuit, cu toată vârsta înaintată a sa și a soției Sara, să se împreuneze timp de mulți ani *prin credință*. Aceasta a fost o „lucrare a credinței”! Faptul că aceasta a avut

---

¹ „Umblați prin Duhul și nu veți împlini pofta firii păcătoase.”

loc numai prin credință, o recunoaștem din **Gen.18.11-12**¹. Mai ales Sara, din pricina vârstei înaintate, nu mai avea nici cele mai mici plăceri ale dragostei. De aceea ei se împreunau „prin credință” numai din pricina promisiunii.

Ca și tatăl nostru de credință, în viața de toate zilele să facem și noi la fel efectiv „prin credință” ceea ce dorim cândva, neluând în seamă lipsa de putință sau lipsa de dorință. De aceea se spune: **„Priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși. Uitați-vă la tatăl vostru Avraam și spre Sara care v-a născut” (Isa.51.1-2).**

Astfel de „fapte ale credinței” le numim la noi „exerciții de înot ale credinței”. Dacă vrem să învățăm să înotăm, noi trebuie să ne mișcăm în primul rând „cu încredere” exact ca și cum am putea înota deja! Și chiar dacă ne-am scufunda de o sută de ori, noi pornim din nou cu aceleași exerciții de înot până ce putem înota! După aceeași lege acționăm și atunci când vrem să învățăm la vreun instrument sau vreo artă. Ochii lui Dumnezeu sunt îndreptați tot timpul spre credința noastră, ca să ne răsplătească când *acționăm înainte de a putea* și apucăm lucrurile *înainte de a le posedea* (**Marc.11.23**)².

Acum nimeni să nu se gândească că s-ar cere prea mult. Exact în aceasta stă ascunsă nădejdea slavei, și anume faptul că prin Hristos *noi putem avea* în noi transformarea noastră – sau

---

¹ „Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă; și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor. Sara a râs în sine, zicând: «Acum când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu de asemenea este bătrân.»”

² „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acesta: «Ridică-te și aruncă-te în mare», și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, va avea lucrul cerut.”

orice am avea nevoie – *înainte de a avea*. Dumnezeu nostru cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi! Și exact în acest fel este de înțeles atunci când în **Col.3.5+8**¹ ni se cere așa de normal să lepădăm orice rău și să îmbrăcăm toate virtuțile minunate ale lui Hristos (**v.12**)².

Înainte mai argumentam uneori cu Pavel, gândindu-mă în sinea mea: „Dacă acestea ar merge atât de ușor cum o ceri tu aici, eu aș fi cu siguranță primul care le-ar transpune.” Spre paguba mea eu aveam ochii fixați pe realitatea vizibilă și de aceea știam cu siguranță: „La mine nu merge chiar așa de simplu, fiindcă în urmă am trăit mulți ani în mlaștina păcatului” și altele. Dar orice sofisticărie și deducție de acest fel este de la cel rău și nu poate fi plăcută lui Dumnezeu.

Oare bărbatul cu mâna uscată (paralizată cerebral!) nu ar fi putut să argumenteze la fel atunci când Isus i-a cerut simplu să-și întindă mâna? Nu ar fi putut să argumenteze cu mult mai îndreptățit decât mine? Nu ar fi putut spune: „Ce bine poți zice ... întinde-ți mâna ... Nu vezi că eu încă niciodată nu am putut?!” Și cerșetorul olog din naștere? A argumentat el atunci când Petru i-a cerut să se ridice în picioare? Nu, ci el a sărit pur și simplu în picioare, așa scrie! Și bărbatul cu mâna uscată și-a întins mâna! Și astfel au sărit amândoi și nu mai încetau să-L laude și să-L preamărească pe Dumnezeu!

---

¹ „De aceea, dați morții mădulele voastre care sunt pe pământ: desfrânarea, necurăția, patimile, pofta rea și lăcomia de bani, care este idolatrie.”

„Dar acum lepădați și voi toate aceste lucruri: mânia, iuțime, răutate, defăimare, cuvinte de rușine care pot ieși din gura voastră.”

² „Astfel deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.”

Și în acest fel trebuie recunoscut faptul că la urma urmei fiecare provocare în parte din Noul Testament este o *promisiune dumnezeiască* pentru noi. Fiecare poruncă este o declarație indirectă de libertate, pentru că dacă Isus ne spune într-un punct: „Să nu mai păcătuiești”, atunci la El nu este altfel decât de la sine înțeles faptul că în același moment El ne pune la dispoziție întreaga putere de eliberare. De aceea „legea lui Dumnezeu” căreia îi suntem obligați, este numită printre altele și „legea libertății” (**Iac.1.25¹ și 2.12²**), fiindcă la urma urmei fiecare poruncă nu este altceva decât o declarație de libertate față de legea păcatului și niciodată vreun jug insuportabil. De aceea noi putem să fim de acord cu tot ceea ce ne poruncește Domnul, chiar și dacă nu rareori trebuie să o facem la început „prin credință”, cum au trebuit să o facă și Avraam cu Sara. Numai să nu ne luăm în seamă pe noi înșine. *Dumnezeu știe bine că de la noi înșine nu suntem capabili de ceva nici măcar într-un singur punct. Dar cel care pe baza acestei cunoașteri se simte în același timp îndreptățit „să se dea bătut”, acela comite o nelegiuire împotriva lui Dumnezeu.*

De aceea noi putem fi metamorfozați (transformați) eficient numai dacă înainte de toate ne „*lăsăm înnoiți în mintea*” noastră (**Rom.12.2**)³! Aceasta este baia noastră în cuvânt, ligheanul pentru spălări de la intrarea Cortului întâlnirii. Numai curății ajungem în existența supranaturală. Cu alte

---

¹ „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, cea a libertății, și va stărui în ea nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.”

² „Să vorbiți și să lucrați ca unii care vor fi judecați de o lege a libertății.”

³ „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.”

cuvinte noi trebuie mai întâi să conformăm întreaga noastră capacitate de cuprindere cu promisiunile și căile Scripturii, indiferent dacă ele ne iluminează sau nu. Aceasta se produce în cel mai direct mod prin faptul că noi începem să practicăm *prin credință* aceste „exerciții de înot”. Le practicăm în continuare cu statornicie chiar și dacă ele sunt cu totul împotriva liniei simțămintelor și capacităților noastre naturale. Conform **Col.3.12**¹ eu încep de exemplu să îmbrac o îndurare din inimă prin faptul că mai întâi pun mâna prin credință pe umărul aceluia pentru care nu posed de la mine însumi nici un fel de simțământ de îndurare. Eu încep să declar și iertare prin credință, să reacționez cu bunătate și să devin blând și altele, fiindcă mi s-a spus că toate virtuțile dumnezeiești prin Hristos sunt locuinde în mine și vor să fie practicate (**2Pet.1 de la v.3**)². Dar dacă în mine se ridică mânie, furie, răutate, pofta carnale și altele asemănătoare, eu îmi îndrept din nou ochiul credinței spre Hristosul înălțat și mă țin tare de adevărul care spune că **„noi nu suntem datori firii păcătoase ca să trăim potrivit firii păcătoase” (Rom.8.12).**

Pentru o prelucrare mai bună a scrierilor noastre eu am primit de curând un nou program de scris pentru computer, care acum îmi vorbește în pildă. Acest program nou deținea zeci de funcții care lipseau în cel vechi. Acum nu mai era necesar să fac mulți pași greoi ca înainte. În orice caz folosirea acestui

---

¹ „Astfel, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.”

² „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat prin slava și virtutea Sa, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești ...”

nou program a devenit și cu mult mai pretențioasă și putea să descurajeze cu ușurință. Dar totdeauna când apărea o problemă, puteam porni în primul rând fără îndoială de la faptul că la proiectarea programului s-a ținut cont și de această situație. Și într-adevăr, de cele mai multe ori după un scurt timp știam deja: nu exista nici o operație care cu acest program să nu fi fost executată ușor și rapid – numai că eu trebuia să apăs pe tastele potrivite la momentul potrivit.

Exact la fel este în chip desăvârșit și cazul cu viața promisă în libertate. Dacă nu ne descurcăm cu aceasta, cauza nu se află în „program”, ci la noi. *Hristos în noi* deține toate capacitățile și puterile care să ne dea biruința asupra oricărei răutăți, oricărei pofte a firii pământești și a păcatului. Astfel Dumnezeu mărturisește în **Efes.4.22-25**¹ că corespunzător realităților duhovnicești eu am fost dezbrăcat de omul meu vechi și *sunt* îmbrăcat cu cel nou. Să o exprim încă o dată în limbajul computerului: „*Noul program este gata instalat și funcționează.*”

Ce folos aș avea dacă nu aș crede Cuvântul lui Dumnezeu datorită simțămintelor mele subiective? Mai bine rămân de o mie de ori *crezând* în aceste realități mărturisite de Dumnezeu și nu mă las abătut din ele nici un moment – chiar și dacă data următoare m-aș scufunda amarnic în valurile situațiilor și ale îndoielilor! „*Dacă am căzut, mă ridic din nou*”, cântăm într-unul din cântecele noastre. Ce a promis Dumnezeu, El poate să și împlinească. Metamorfoza mea El a legat-o numai

---

¹ „... că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, și ați fost înnoiți în duhul minții voastre și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului. De aceea, fiindcă ați lepădat minciuna, fiecare din voi să spună aproapei lui adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora.”

de credință, așa că eu vreau să cred și să exprim credința lui Dumnezeu prin ridicarea toiagului (**Exod.14.16**)¹: eu încep *prin credință* să pun piciorul pe apă și dacă astăzi încă nu o să meargă, atunci mâine cu siguranță.

Dar să știi un lucru: *Dumnezeu și omul lucrează întotdeauna împreună! Se poate cădea întotdeauna pe două părți de pe cal! Nici Dumnezeu, nici omul nu lucrează singur.* Dacă omul lucrează singur (adică fără credință), atunci noi numim aceasta „efort propriu” sau „faptele firii pământești”. Dacă încercăm ca „numai Dumnezeu” să facă totul, atunci aceasta se numește „fanatism” sau „credință mistică”.

Dar în timp ce practicăm prin credință exercițiile noastre de înot, noi nu vom putea împiedica faptul că anumiți oameni ne vor declara datorită acestui fapt ca fiind „legaliști”. Să nu vă lăsați dezorientați prin astfel de glasuri.

Oricărei transformări lucrate de Duhul este necesară mai înainte o schimbare a comportamentului exterior. Noi trebuie să învățăm să deosebim cu atenție „lucrările credinței” de „lucrările legii”. Ambele lucrări încep așa-zis „în fire”, numai că cel fără credință (legalistul) și termină la urmă în fire. La „exercițiile” sale „pe uscat” el nu ajunge niciodată la o metamorfoză, fiindcă lucrează numai legalist (adică mort față de credință). Însă cel care face aceleași „exerciții pe uscat” ca „fapte ale credinței”, acela va termina la urmă în Duhul, fiindcă pe baza așteptării sale vii va fi transformat trupește în ființa duhovnicească, în ceea ce el mai înainte a putut-o exprima numai prin „comportamentul exterior”.

Data primei apariții: august 1992

---

¹ „Și tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despice-o; și fiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat.”

Transformarea în chipul Său

(Partea II.)

1. Transformare prin oglindire

„Dar noi toți cei care cu fața descoperită *oglim* slava Domnului, vom fi transformați *prin aceasta* în chipul Său dintr-o slavă în alta” (tradus din germană, nota trad.) (2.Cor.3.18).

Acest loc din Scriptură poate fi tradus ca oricare altul în felurite profunzimi. Aproape fiecare traducere a Bibliei (eu folosesc cel puțin 12 dintre ele) transmite o altă profunzime. Johannis Piscazoris (1736) a tradus: „Noi toți *vedem* claritatea Domnului *ca într-o oglindă ...*” Ernst Dietzfelbinger (1986) s-a atașat de această vedere și a tradus: „Dar noi toți ... privind slava Domnului ca într-o oglindă.” Dimpotrivă alții au văzut mai mult în fond și au tradus asemănător cu Hermann Menge: „Dar *noi* toți, *noi* cei ... care oglim slava Domnului ...” Dar există o deosebire uriașă dacă recunoaștem slava lui Dumnezeu numai ca printr-o oglindă, sau dacă noi înșine reflectăm slava lui Dumnezeu prin ființa noastră exterioară – dacă privim într-o oglindă sau suntem noi înșine oglinda! Dar ca să nu dejuțăm o adâncime împotriva celeilalte, vrem să recunoaștem faptul că viața noastră duhovnicească se dezvoltă exact de așa fel încât la început noi le vedem printr-o oglindă (Cuvântul lui Dumnezeu) ca o taină, dar mai târziu

devenim tot mai mult părtași Duhului și prin intermediul Duhului Sfânt învățăm să privim direct în Duhul până ce ajungem atât de pătrunși de claritatea lui Dumnezeu, încât slava Lui începe să se reflecte la noi înșine.

2. Transformare prin Cuvântul lui Dumnezeu

La acest proces de maturizare trebuie să ne fie clar faptul că o imagine de oglindă încă nu este realitatea însăși, ci numai chipul de aceeași formă a acesteia. Cu alte cuvinte, noi începem la nivelul „corespunzător formei” și sfârșim la nivelul „identității de ființă”. Însă aceasta numai dacă noi privim cu fața descoperită (adică crezând și dăruindu) fața Domnului. Dar cum și unde privim la slava Domnului? Eu cred că aici este vorba în primul rând de citirea prin credință a Sfintei Scripturi. În Biblie ni se dezvelește claritatea lui Dumnezeu ca într-o oglindă. Nu vorbește întreaga Scriptură despre Hristos și **slava Sa (Luc.24.27¹; Ioan 5.39²)**? O frați și surori, de câte ori nu-i aud pe copiii lui Dumnezeu plângându-se de lipsa lor de progres în credință! Atunci dacă cercetez mai exact motivul, trebuie să constat aproape fără excepție că dragii de ei aproape că nici nu-și rezervă timp pentru citirea Bibliei! Dimineața mai bine se mai învârt încă o dată în pat și seara sunt prea răscoliți ca să primească Cuvântul în tihnă. Așa că de cele mai multe ori fața lor este acoperită ori de un voal al

---

¹ „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El.”

² „Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”

leneviei sau al distragerii. Dar dacă ei găesc cumva ceva timp, este voalul activismului care le fură orice privire liberă. Cât de multe voaluri mai există! Cum să se ajungă vreodată la dorita metamorfoză dacă noi nu ne luăm timp pentru Dumnezeu și pentru citirea Bibliei?

Într-o zi am vizitat la spital o vecină bolnavă de cancer. Pe o placă la camera ei de spital scria: „Accesul copiilor interzis”. Când am întrebat-o pentru ce nu au copiii acces la ea, ea mi-a răspuns: „**Noi care suntem iradiați, radiem.**” Cu siguranță că nu voi uita niciodată această frază. Ei „radiau” fiindcă erau mereu iradiați. Exact la fel ar trebui să fie și la noi cu privire la slavă. Din putere proprie noi nu ne putem schimba culoarea pielii (înclinațiile naturale), dar putem să ne expunem statornic razelor solare de bronzare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Deci dacă vrei să fii transformat în același chip cu cel al lui Dumnezeu, atunci începe mai întâi să citești cu hărnicie Biblia ta.

3. Transformare prin identificarea credinței

Nimic nu este mai important pentru Dumnezeu decât credința: „**Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută**” (Evr.11.6). Așadar cea mai profundă taină a transformării în chipul Lui constă în faptul că așteptăm ÎN NOI trupește slava lui Dumnezeu. Dar nu ca o dorință dulce îndepărtată. Adevărata credință biblică este totdeauna o împlinire directă în prezent și astăzi. Credința este o dinainte împlinire lăuntrică a ceea ce așteptăm, cea mai profundă încredințare deplină de realități care nu

pot fi cuprinse cu simțurile omenești. Textul din **2Cor.3.18** ne descoperă o astfel de profunzime incredibilă de realitate duhovnicească, încât chiar numai un singur traducător a avut curajul să menționeze cel puțin ca notă vârful acestei descoperiri de slavă. La ce mă refer? Voi încerca chiar acum să prezint acest vârf printr-o traducere proprie. Fii atent înainte de toate la cuvintele puse în paranteze: „Dar noi cu toții permitem slavei Domnului, care ni se dezvelește, să se reflecte (prin acțiunea Lui live) neînvelit (live, direct!) prin ființa noastră exterioară, fiind (suntem!) (efectiv) împreună-transformați în același chip de la slavă la slavă, corespunzător celui (cum chiar este lucrat) din partea Domnului, de Duhul.” Când Scriptura vorbește despre metamorfoza noastră în chipul dumnezeiesc, atunci ea pornește întotdeauna de la faptul că noi suntem deja prin Hristosul din noi (**Evr.10.10+14**)¹. El este în Sine desăvârșit pentru toate veșnicile. Noi, dimpotrivă, mai trebuie să fim făcuți potrivit desăvârșirii Sale. Dar aceasta are loc „live” și nu „în rate”. Cu alte cuvinte, El nu ne arată cum se face și noi învățăm să-L imităm într-un fel. Nu! El ni Se arată, lucrează prin Duhul Lui în noi, încât direct curgând-împreună putem fi ce este El. Cu alte cuvinte noi nu învățăm altceva decât să curgem tot mai bine împreună cu desăvârșirea Sa aflată deja la dispoziție. Din sinea noastră nu vom învăța niciodată ceva suplimentar, fiindcă pentru așa ceva suntem prea proști, prea păcătoși, prea morți – chiar o fire osândită! Dar prin credință noi ne unim tot mai mult cu persoana Lui desăvârșită din noi. În timp ce ne identificăm

---

¹ „Prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.”

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.”

neîncetat prin credință cu Cel pe care Duhul Sfânt ni-L descoperă în slavă, noi devenim în El îngemănați. În acest sens noi suntem împreună transformați numai dacă punem mâna prin credință pe acest vârful al descoperirii slavei: „Noi reflectăm slava neînvelit și „live” prin trupul nostru, *noi suntem* împreună înviați și împreună transformați în HRISTOS și PRIN EL ÎN NOI.

Prin urmare *fînța* noastră nu apare din *devenire*, ci devenirea din *fînța* noastră (Efes.2.6-7¹; Col.2.12²).

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! ȘI SUNTEM” (1Ioan 3.1).

4. Transformare prin exemple personale

Așadar noi vedem slava Domnului în mod deosebit și în frații noștri și surorile noastre de credință. Să nu uităm niciodată că o întâlnire cu un frate sau cu o soră este întotdeauna și o bucată de „întâlnire live” cu Domnul (Mat.25.40³; Luc.10.16⁴). Duhul Sfânt dorește cu mult mai mult să trans-

---

¹ „EL NE-A înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său în bunătatea Lui FAȚĂ DE NOI ÎN HRISTOS ISUS.”

² „... fiind îngropați împreună cu El în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El prin credința în lucrarea lui Dumnezeu care L-a înviat dintre cei morți.”

³ „Și răspunzând, împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.»”

⁴ „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge; iar cine Mă respinge pe Mine, respinge pe Cel care M-a trimis pe Mine.”

forme prin intermediul unor astfel de „întâlniri directe”, daruri duhovnicești și exemplele personale decât sunt conștienți cei mai mulți. Nimic nu a atins mai mult și transformat mai rapid viața mea decât exemple personale autentice. Noi ne multiplicăm mult mai mult prin ceea ce suntem decât prin ceea ce spunem, cum bine a spus cândva cineva: „Când spun că am pojar, dar am oreion, atunci te voi molipsi totuși cu oreion și nu cu pojar.”

Mama mea a încercat ani de zile să mă facă să învăț un instrument muzical – dar în zadar, îmi lipsea orice interes. Când într-o seară m-a luat cu ea într-un local și am avut parte să văd pe viu un super-muzician, în câteva luni eram eu însumi un muzician. Același lucru l-am experimentat în cele mai felurite domenii ale vieții duhovnicești. Întotdeauna exemplele personale au declanșat în mine cele mai rapide procese de transformare și progrese. De aceea rugați-vă pentru exemple personale – fiți exemple personale! Deci transformarea noastră depinde în mod esențial și de întâlnirile deschise și dorite cu mădularele trupului lui Hristos.

De aceea Pavel în epistolele sale cere deseori imitarea lui însuși sau a bisericilor exemplare (**1Cor.4.16¹+11.1²; 1Tes. 1.6³+2.14⁴; Filip.3.17⁵ și altele**). Este întotdeauna un laț al

---

¹ „De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.”

² „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.”

³ „Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, primind Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfânt.”

⁴ „Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu care sunt în Iudeea în Hristos Isus, pentru că și voi ați suferit aceleași lucruri din partea celor de un neam cu voi, ca și ele din partea iudeilor.”

⁵ „Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei care se poartă după modelul pe care îl aveți în noi.”

vrăjmașului dacă credincioșii îngrijorați condamnă imitarea exemplului duhovnicești model ca fiind simplă „dependență de oameni”. Dragii mei, oricând veți găsi undeva „exemplu model în Hristos”, atunci imitați-i „prin credință” și atunci veți fi transformați în același chip în care au fost transformați și ei – adică în chipul lui Hristos!

5. Transformare prin suferință

De încheiere încă mai trebuie amintit un aspect esențial al transformării noastre. Un poet a rezumat acest punct prin cuvintele: „Prin suferință Își imprimă Meșterul în inimă, în duhuri chipul Său autentic.” Pavel scrie în **2Cor.4.11**: „**Căci noi, care trăim, totdeauna suntem dați la moarte din cauza lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor**” (citește și **v.10¹** și **16²**). Aceasta este într-adevăr calea cea mai rapidă și mai temeinică a transformării. Dar și această cale este legată de credința noastră. Cel care se tot jelește mereu când este „predat morții” din pricina lui Isus, va rămâne așa cum este și va fi chiar și mai rău de el. Dimpotrivă, cel care în presiunile ispitei privește în sus, așteptând plin de credință, va fi curând eliberat de „natura sa de cărbune” și transformat în cel mai de preț „diamant”.

Să devenim părtașii acestei slave cu toții!

Data primei apariții: august 1992

---

¹ „Purtând întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.”

² „De aceea noi nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește din zi în zi.”

Mulțumirea credinței

„Mulțumiți totdeauna celui care este Dumnezeu și Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (tradus din germană, nota trad.) (Efes.5.20).

„Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus pentru voi” (1Tes.5.18).

„Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă preamărește și celui ce își pune în rânduială (croiește - trad. din germană, nota trad.) calea, îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Ps.50.23).

Deci conform **Ps.50.23** mulțumirea are funcția de a croi o cale. Ca și creștini noi ne aflăm cu toții pe o „cale”, calea înspre prezența și apropierea lui Dumnezeu. Noi nu suntem numai administratorii mărturisirilor de credință, ci și intrăm pas cu pas în realitățile Locașului sfânt „de sus”. Locașul sfânt este o cale (**Evr.10.19-20**)¹! Dar în mod natural această cale este închisă, încâlcită, asediată, ocupată. Așadar asupra noastră, a Bisericii nou-testamentare, trebuie să se împlinescă tot ceea ce i s-a întâmplat cândva ca umbră poporului de legământ vechi-testamentar, și cu privire la calea lor se spune: **„N-a rămas nici o cetate care să fi făcut pace cu fiii lui Israel ... pe toate le-au luat prin luptă”** (Ios.11.19). Cu alte cuvinte: *Pentru ei*, cei din umbră, nu a existat o cale

---

¹ „... să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său.”

dinainte gata pregătită, liberă și fără greutate spre țara promisă. Prin urmare **nici pentru noi**, cei din realitatea descoperită, nu poate exista o astfel de cale! Ei trebuiau mai întâi să lupte pentru această cale, să o pregătească, să o așeze. Ce înseamnă acum aceasta pentru noi, cei care trăim în „epoca împlinirii” (1Cor.10.6+11)¹?

Am citit că „**cel care aduce mulțumire ca jertfă, croiește o cale**”. Mulțumirea este și *calea* noastră, care corespunzător făgăduinței duce până înăuntrul întregii plinătăți a mântuirii. Acestei plinătăți trebuie să-i devenim părtași! Cât de mult dorește Domnul să ne dăruiască *deplina* Sa mântuire și nu numai iertarea păcatelor! Dar nu toți sunt în stare să recunoască această cale dinainte dată înspre această plinătate.

Ce-i drept Dumnezeu este bun față de cei nemulțumiți și răi (Luc.6.35)², dar la urmă El îi va putea aduce la țintă numai pe cei mulțumitori. Plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste cei care Îi mulțumesc pentru tot binele pe care-l dăruiește omului, dar inima Lui se revarsă plin de atașament asupra celor care în plus Îi mai mulțumesc din toată inima și pentru tot ce este greu și neconfortabil. Aceasta este adevărata „jertfă de mulțumire”. Vrem să iluminăm puțin acest aspect al mulțumirii.

---

¹ „Și aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și aceia.”

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

² „Voi însă, iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva înapoi. Și răsplata voastră va fi mare și veți fi fiii ai Celui Prea Înalt; căci El este bun cu cei nemulțumitori și răi.”

Faptul că avem de mulțumit pentru bine nici nu ar mai trebui amintit în cercurile sfinților, fiindcă nu este ceva deosebit; aceasta o face chiar și lumea. De la noi se așteaptă mai degrabă mulțumirea noastră ÎN TOATE și mulțumirea noastră TOT TIMPUL și PENTRU TOATE, pentru că aceasta este voia categorică a lui Dumnezeu pentru noi (1Tes.5.18; Efes.5.20). Dar această mulțumire neîntreruptă să nu o rostim în Numele lui Isus automat ca pe o „mantră evlavioasă” sau ca pe o „formulă magică de vrăjitorie”. Dumnezeu caută în toate credința noastră, adică relația noastră vie și directă cu El. Iar mulțumirea adevărată este o exprimare vie a încrederii noastre în Dumnezeu. Ea este sfârșitul oricărei contraziceri ome-nești. Ea este „da”-ul nostru sfânt și necondiționat pentru toate căile – și „amin”-ul plin de credință exprimat de noi față de înțelepciunea fără greș și față de călăuzirea plină de dragoste a lui Dumnezeu.

Mulți caută voia lui Dumnezeu în prezent. Că doar doresc creșterea în credință și împlinirea lucrărilor lui Dumnezeu. Dar de fapt care este voia concretă și mai adâncă a lui Dumnezeu? Unii, din grija pentru voia mai *adâncă* a lui Dumnezeu, omit ca mai întâi să o împlinească pe cea care se află direct în fața ochilor, *anume mulțumirea în toate și pentru tot*. Oare cu adevărat ne preocupă atât de mult împlinirea voiei Sale, cum o afirmăm mereu, dacă noi nu o împlinim chiar pe cea mai apropiată? Creștinătatea de-a dreptul însetează după mai multă lumină, după noi revărsări, descoperiri și propășiri ale Duhului Sfânt. Cine nu ar dori să stea deja în centrul voiei lui Dumnezeu, sub îndrumarea directă a Duhului și să lucreze mână în mână cu Dumnezeu?

Dar această „țintă înaltă” pare să fie de neatins, fiindcă există prea multe perturbări și supărări. Situația pare să fie în permanență prea nefavorabilă și prea distructivă. Și fără să știm ce facem, noi devalorizăm obligațiile permanente, multiplele rezistențe și chinuri ale cotidianului obișnuit ca fiind piedici *de nebiruit* pe calea noastră înspre țara promisă a relației revărsătoare cu Dumnezeu. Toate aceste lucruri deviază și împiedică contactul de comunicare netulburată cât și creșterea în sus. Calea este închisă! Dacă nu sunt contralovituri familiare sau de serviciu, atunci sunt cel puțin nevoi bisericesti, sufletești și trupești care ne paralizază și ne blochează. Dar abia s-a ajuns în timpul de stat înaintea Domnului, în timpul unui seminar sau în vreun alt ceas fericit să se respire din nou puțin aer ceresc, că după aceea tot ce este potrivit invadează cu o și mai mare putere. Cum să ajungem mai departe sub astfel de condiții învolburate, să putem cunoaște vreodată clar și evident ce vrea Dumnezeu de la noi, unde duce calea mai departe sau cel puțin pasul următor?

În felul acesta viața multor copii ai lui Dumnezeu seamănă cu cea a niște naufragiați care plutesc neajutorați pe dărâmăturile lor, așteptând timpuri mai bune și salvare de afară, fără de care nu poate exista o continuare a existenței lor. Viața lor de credință pare să fie condamnată la stagnare cât timp durează situațiile anevoioase. Se așteaptă împovărat ziua în care starea de sănătate este din nou mai bună. Se așteaptă cu nerăbdare schimbările stringente necesare în viața profesională. Se așteaptă cu îngrijorare soluțiile problemelor financiare, politice sau inter-umane. Se așteaptă cu cântire relațiile mai favorabile în viața de biserică; se așteaptă cu nemulțumire superiori mai buni, colaboratori mai

capabili, semeni mai simțitori; întotdeauna vrem să vedem mai întâi soluția ... și după aceea poate ... – Dar prin întărirea credinței noi va trebui să schimbăm situațiile, nu schimbarea situațiilor va trebui să întărească credința noastră! Dar așteptăm, așteptăm și așteptăm! Viu este Dumnezeu că dacă noi nu terminăm odată cu așteptarea noastră continuă după „vremuri mai bune” și „situații mai favorabile”, noi vom cădea la urmă complet din credință și vom ajunge la ruinare totală! Când va pătrunde odată în inimile noastre faptul că chiar multele chinuri și aparentele piedici ale zilei cotidiene sunt strategia lui Dumnezeu pentru viața noastră?

Unde altundeva decât în mijlocul furtunii ne va arăta El cum se liniștește o furtună, unde altundeva decât în pustiu cum se scoate apă din stâncă și unde altundeva decât între pântece înfometate cum se înmulțește pâinea și peștii? Dar în spatele oricărei situații potrivnice noi vedem mereu o întrerupere a planului lui Dumnezeu, o piedică pe calea creșterii noastre și ca urmare așteptăm întristați și nu rareori chiar cu cărtire vremuri mai bune.

Dar fiindcă în pustiu Israel a așteptat mereu numai „vremuri mai bune” în loc să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru toate „piedicile” – fiindcă mulțimea lucrurilor potrivnice el nu le-a recunoscut ca fiind de asemenea „voia lui Dumnezeu” concretă pentru el – el s-a descalificat pe sine pentru intrarea în țara promisă! Astfel și noi *numai* prin mulțumire *continuă* „în toate” și „pentru tot” putem croi o cale de pionierat pe care să intrăm în desăvârșire și în prezența lui Dumnezeu. Numai prin credință vom fi făcuți desăvârșiți. Expriarea mulțumirii este forma cea mai expresivă a credinței vii.

Acela care în fiecare situație potrivnică și în toate împrejurările potrivnice exprimă mulțumire, aduce prin aceasta dumnezeiescul „totuși” la o exprimare activă. El spune cu alte cuvinte: „De fapt m-a atins această situație neplăcută, dar eu cred în călăuzirea desăvârșită a lui Dumnezeu prin ea și de aceea Îi mulțumesc pentru faptul că El a activat această situație pentru dezvoltarea mea în continuare cea mai bună.”

De aceea mulțumirea credinței este și exprimarea unei adevărate dăruiri și dragoste față de Dumnezeu. Mulțumirea este barometrul stării noastre duhovnicești și a relației noastre de dragoste față de Dumnezeul nostru! Noi credem și iubim cu nici un strop mai mult decât măsura în care mulțumim pe viu în situațiile noastre potrivnice! De asemenea nu poate *exista* o dovadă mai practică a *dispoziției noastre de a face voia lui Dumnezeu* decât mulțumirea. Deci voia categorică a lui Dumnezeu nu este numai mulțumirea noastră pentru bine, ci și mulțumirea noastră *în toate și pentru tot, tot timpul*. Aceasta este așa, fiindcă El Se află în mijlocul tuturor lucrurilor, fiindcă El vrea pe toate și într-adevăr pe toate să le conducă spre cel mai binele Său și al nostru (**Rom.8.28**)¹.

Cel care străpunge în toate spre o mulțumire vie, a străpuns în domeniul libertății fără margini. Peste el poate veni orice, căci toate îi deschid și mai mult ochii credinței pentru mărimea, omniprezența și atotputernicia de necuprins a lui Dumnezeu. El pătrunde în odihna desăvârșită a credinței, fiindcă pentru el nu mai poate exista nimic care să nu îi mărească cunoașterea lui Dumnezeu. Fiecare situație a vieții îl introduce și mai adânc în conștiința deplină a credincioșiei și atotputerniciei lui Dumnezeu. În toate și în spatele tuturor el vede domnia suve-

---

¹ „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său.”

rană, planul măreț al Domnului său. De aceea pe baza mulțumirii „pentru toate” prin credință noi putem ajunge de asemenea și la o cunoaștere mai adâncă a voiei lui Dumnezeu. Mulțumirea permanentă este o condiție inițială de nelipsit pentru aceasta. Dar până ce mai există și numai *un singur* lucru în care nu dăm cinste lui Dumnezeu prin mulțumire, receptivitatea noastră pentru înștiințările mai adânci ale voiei Sale este deranjată. Mulțumirea în toate este singura temelie, singura cale, pe care sufletul nostru răscolit poate fi adus la liniște și învâlmășeala glasurilor interioare la tăcere.

Nu ne folosește la nimic să cercetăm voia *mai adâncă* a lui Dumnezeu dacă nu suntem dispuși să împlinim mai întâi voia cea mai fundamentală a lui Dumnezeu, și anume: „**Mulțumiți în toate, pentru că ACEASTA ESTE voia lui Dumnezeu**” (1Tes.5.18). Numai în poziția fundamentală continuă a mulțumirii în credință „antena inimii” este orientată fără bruiaj pe recepție. Cel care rămâne pasiv și nu mulțumește pentru situațiile incomode, deranjează prin aceasta orice „radio-comunicație” mai adâncă cu Dumnezeu. Chiar și a *nu mulțumi* este deja o ne-mulțumire! Însă orice nemulțumire este un „emițător de bruiaj”!

Inimile noastre sunt deschise pentru recepție numai pe baza unei depline modestii. Imediat ce dorim ceva de la noi înșine, fie aceasta o dorință cât de evlavioasă, recepția este deranjată. Mulțumirea în toate este singura formă de exprimare verosimilă a unei adevărate modestii și înfrânări. Cel care o exersează va fi mulțumit tot timpul de ce are la dispoziție și de aceea el primește toate îngrijirile necesare chiar de la Dumnezeu (Evr.13.5-6)¹.

---

¹ „Purtarea voastră să fie fără iubire de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți acum, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.» Așa că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?”

Ținta mulțumirii este pe lângă preamărirea lui Dumnezeu de asemenea și impunerea plinătății lui Dumnezeu prin viața noastră, adică nu numai ca să-L recunoaștem pe Dumnezeu în orice situație tot mai profund, ci ca Dumnezeu Însuși să se poată exprima și proslăvi tot mai mult prin trupul nostru și viața noastră. Ținta este o libertate nelimitată a Duhului în orice situație a vieții. Dumnezeu Își este doar suficient pentru Sine! El nu are nevoie în nici o situație mai întâi de condiții îmbunătățite ca apoi să lucreze. El Se descurcă cu cel mai neînsemnat dintr-un popor și îi spune ca lui Ghedeon: **„Du-te cu puterea aceasta pe care o ai ... Eu voi fi negreșit cu tine” (Jud.6.14-16).**

Ce libertate minunată dacă suntem mulțumiți în orice situație a vieții cu ceea ce este la dispoziție și să nu fim nevoiți să așteptăm mereu „mai întâi” timpuri mai bune! Câtă propășire neîntreruptă în dezvoltarea credinței noastre când fiecare necaz ne îndrumă – „în virtutea mulțumirii” – încă și mai mult înspre slava lui Dumnezeu, ne face să-L vedem și să avem parte de El! Cât de curând ar putea Dumnezeu să-Și introducă poporul Său în aceleași lucrări pe care le-a putut lucra prin Fiul Său cât și în altele și mai mari decât acestea **(Ioan 14.10-12)**¹.

Fie ca Domnul să lucreze prin credința noastră lucrările Sale mai adânci!

---

¹ „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine, credeți-Mă cel puțin pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.”

Mulțumirea este cea mai adevărată exprimare a credinței noastre dacă nu facem din ea numai o vorbărie goală. Există și o formă putredă și moartă de „laudă și mulțumire”. Ea se răspândește tot mai mult în aceste zile. O găsim în mod repetat chiar și în gura alienaților mental. Noi nu vorbim aici despre o astfel de mulțumire cu buzele.

La fel de puțin vorbim despre acel fel de mulțumire care în toate caută tot mereu numai pe sine și are în vedere doar bunăstarea proprie. Mulțumirea și lauda noastră este numai pentru Domnul și are în vedere numai majestatea Sa domnitoare și slava Sa. Noi suntem mulțumitori *din pricina Lui* și nu ca prin mulțumire „să ne meargă mai bine”. Mulțumirea nu are voie să devină un mijloc al folosului personal!

Noi mulțumim, fiindcă ne ținem strâns prin credință de credincioșia lui Dumnezeu și vrem ca El să crească în noi și prin noi. El singur este originea și ținta mulțumirii noastre și nu noi înșine, altfel toate s-ar învărti până la urmă din nou numai în jurul nostru. El este așadar centrul și sensul întregii existențe, întregii vieți! Mulțumirea este exprimarea vieții proprii răstignite. Numai acela poate mulțumi tot timpul pentru toate, care nu mai trăiește pentru sine și nu își mai face nici un fel de închipuiri proprii despre modul cum Dumnezeu ar trebui să binecuvânteze și să lucreze.

Mulțumirea continuă este expresia unei adevărate necondiționări, supunerii și cinstirii a lui Dumnezeu. Indiferent cât de neașteptat, de nelogic și împotriva gândirii omenești ar fi o conformare: acea mulțumire care nu pune condiții este cea mai preferată voie a lui Dumnezeu pentru noi. **Rom.8.28** este rădăcina oricărei mulțumiri. Acolo ni se spune că „**celor care Îl iubesc pe Dumnezeu toate lucrurile trebuie să lucreze**

spre binele lor” (tradus din germană, nota trad.). Dacă vrem să ajungem la această făgăduință în toată dimensiunea ei, este important să renunțăm la dorința noastră de a cunoaște, a înțelege sau a clasifica întotdeauna hotărârile lui Dumnezeu până în ultimul amănunt. De câte ori nu am auzit deja vreun om zicând pe baza **Rom.8.28**: „Dar și aceasta a trebuit până la urmă să ne mai slujească în acel caz spre cel mai bine ...” Sau alții întreabă: „La ce să fi fost bună acum și experiența aceasta?” Când Scriptura spune: „**Toate slujesc spre cel mai bine celor care Îl iubesc pe Dumnezeu**”, atunci ea nu vrea să ne îndrepte privirile spre cele sesizabile temporar sau spre lucruri calculabile pentru noi. Prin „cel mai bine” este vorba mai degrabă despre „desăvârșirea noastră generală”. Prin urmare adevăratul „cel mai bine” trebuie să rămână depozitat numai și numai în veșnicie; el nu poate fi, nu este nevoie și nu are voie să fie cuprins cu măruntă noastră minte omenească și nicidecum să fie astfel judecat.

Când Biblia vorbește despre „cel mai bine”, atunci ea vorbește întotdeauna despre ce este cel mai bine cu privire la hotărârea generală a lui Dumnezeu. Țintele *Sale* veșnice de desăvârșire – în care bineînțeles că suntem cuprinși și noi – se află în centrul interesului și nicidecum noi.

Faptul că nu rareori și lucrurile sesizabile ale cotidianului mărunț sunt dirijate înspre „cel mai bine” nu este altceva decât numai o mică indicație de sus, o arună de tipul unei umbre, care vrea să mărturisească despre bunurile adevărate. Din această cauză cât trebuie să ne considerăm de jefuiți noi, copiii lui Dumnezeu, dacă vrem să cunoaștem prin „lucrurile sesizabile și măsurabile” *de noi* dacă „ne aflăm” oarecum „în alergare”, dacă Dumnezeu este cu noi bine intenționat sau nu.

Desigur că este ceva frumos dacă cuiva în mod neașteptat de exemplu i s-a desfăcut contractul de închiriere a locuinței îndrăgite și după câteva luni el poate recunoaște cu mulțumire că Dumnezeu a dat în locul acesteia una mult mai frumoasă, mai mare și plasată într-un loc mai frumos. Dar astfel de hotărâri optimale nu sunt niciodată obligatorii biblic pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu! O astfel de așteptare ar fi chiar periculoasă și rătăcitoare pentru credința noastră mulțumitoare. Mulțumirea (credința) noastră să nu înceteze nici chiar acolo unde lucrurile merg chiar pe dos și poate că pentru toată viața nu se întrevede o „locuință mai bună”.

Altfel unde ar fi toți cei care din pricina credinței lor au pierdut totul și au intrat în istorie ca martiri? *De aceea adevărata mulțumire este și rămâne cea mai curată revărsare a credinței și a încrederii în Dumnezeu și aceasta este complet dezlegată de orice vizibilitate.* Abia în ceruri vom vedea cândva de ce a fost „cel mai bine” că unul a trebuit să se mute dintr-o vilă luxurioasă într-o colibă de argilă și altul dintr-o colibă de argilă într-un cort de frunze; de ce unul a trebuit să treacă prin viață căsătorit și altul fără partener de viață, de ce unul într-o sănătate bună și altul într-una rea și așa mai departe. Prin urmare mulțumirea noastră să fie mereu și o exprimare a dăruirii necondiționate; anume a unei vieți care nu mai face socoteli omenești și nu mai pune întrebări îndoielnice.

Cel care, complet dezlegat de orice vizibilitate și logică evlavioasă, mulțumește lui Dumnezeu tot timpul pentru toate, acela trăiește umblarea în Duh și adevăr cea mai practică care poate fi trăită. El învață să cunoască tot mai mult să trăiască numai din făgăduințele veșnice ale lui Dumnezeu și să recunoască numai pe Dumnezeu în toate și în orice.

Dar el nu numește din acest motiv tot răul bine. El recunoaște ce vine spre el și nu inversează niciodată întunericul cu lumina sau lumina cu întunericul. Dulcele rămâne la el dulce și amarul amar! Prin mulțumirea sa el nu a devenit un cap prost evlavios, un religios țicnit. El ajunge doar la odihnă în adevărul veșnic al faptului că atât răul cât și binele se află sub puterea și supremația fără lacune a lui Dumnezeu (Plâng.3.37-38¹; Ecl.7.14²; 2Sam.16.10³; Amos 3.6⁴).

Pe nici o altă cale nu putem da mai des cinste lui Dumnezeu, pe nici o altă cale să fim mai direct înzestrați cu ungera Lui, nici mai rapid transformați în chipul Lui și făcuți desăvârșiți, decât pe calea „mulțumirii prin credință” *în toate și în orice timp*. Nici nu poate exista pentru noi un exercițiu de bază mai practic, mai folositor și mai fericit pentru ajungerea în „umblarea” reală „în Duhul”.

De aceea acest fel de mulțumire este și expresia adevăratei stări de vigilență. Necazurile și situațiile potrivnice sunt atât de multe, încât cu siguranță că aproape în fiecare oră găsim un prilej pentru „mulțumire prin credință”. Pe calea mulțumirii „pentru toate” noi ajungem la urmă mai direct decât pe oricare altă cale la o deosebire clară a duhurilor sau a proceselor duhovnicești.

---

¹ „Cine spune un lucru și se întâmplă fără ca Domnul să-l fi poruncit? Nu iese din gura Celui Prea Înalt răul și binele?”

² „În ziua fericirii fii fericit și în ziua nenorocirii gândește-te că Dumnezeu a făcut și pe una și pe cealaltă, pentru ca omul să nu mai poată ști nimic din ce va fi după el.”

³ „Dar împăratul a zis: «Ce aveți voi cu mine, fiii Țeruhiei? Lasă-l să blesteme, căci Domnul i-a zis: «Blestemă pe David!» Cine-i va zice atunci: «Pentru ce faci așa?»»

⁴ „Sau sună cineva din cornul de berbec într-o cetate fără să se înspăimânte poporul? Sau se întâmplă o nenorocire într-o cetate fără s-o fi făcut Domnul?”

Cel care se exersează în mulțumirea permanentă, în curând nu va mai trebui să întrebe dacă un lucru este „din Duhul” sau „din fire”, dacă o atmosferă apăsătoare etc. a izvorât din inima proprie sau dintr-un „alt izvor”. Duhul lui Dumnezeu îl va introduce până în cele mai adânci hotărâri ale lui Dumnezeu, îl va umple mai mult cu putere duhovnicească, statornicie și înțelepciune decât pe toți „tovarășii nemulțumitori” din jurul său. Din ce în ce mai mult el se va revărsa într-o mulțumire și închinare de nedescris cu privire la tot binele pe care Dumnezeu mereu îl dovedește statornic lui și omenirii încât din ce în ce mai mult, până la urmă de asemenea, nu va mai recunoaște în spatele tuturor acestor lucruri, fie ele „ușoare sau grele”, decât „PE CEL BUN” și astfel va fi pe deplin pătruns, infiltrat și inundat de El!

Principiile rezolvării conflictelor

„Lasă mânia, părăsește iuțimea; nu te supăra, căci aceasta duce numai la rău” (Ps.37.8).

Uneori este îngrozitor cum procedează copiii lui Dumnezeu cu conflictele lor. Chiar și credincioșii avansați intră tot mai des în faze în care nu li se poate citi nici o pricepere. Trăim într-o adevărată epocă a conflictelor. Dar dacă noi copiii lui Dumnezeu nu ne mai pricepem să abordăm cu succes conflictele, atunci cine să mai aducă sfat și ajutor acestei lumi care stă să se prăbușească?

Cum abordezi tu conflictele tale? Te descurci sau te clatini dintr-un faliment în altul? Ești un salvator de la înec sau unul care se îneacă? Domnul să binecuvânteze asupra ta cele șapte sfaturi care urmează! Sunt principii simple, însă de neocolit. Cel care nu le ia în seamă, își va mai provoca suplimentar dureri inutile.

Deci dacă este vorba de un singur conflict sau mai multe deodată, valabil este în primul rând:

1. Nu te enerva!

La ce îmi folosește dacă pe autostradă scap ieșirea și mă „învinețesc” de supărare? La ce îmi folosește enervarea mea interioară dacă vaza frumoasă se află deja spartă pe podea? Va putea mânia mea să transforme vreodată o realitate negativă într-una pozitivă? Cât de nebuni suntem!

Supărarea noastră nu a provocat niciodată altceva decât neplăcere suplimentară, și totuși ne tot răsculăm împotriva realității. Conflictele noastre se îngreunează și mai mult prin revolta interioară. Revolta împotriva inevitabilului face ca și chiar cele mai simple conflicte să devină poveri insuportabile. De aceea întotdeauna este valabil în primul rând: **„Lasă mânia și nu te enerva! Nu te supăra! Aceasta duce NUMAI la rău!”** (tradus din germană, nota trad.) (Ps.37.8). Pe pământul revoltei sau al mâniei nu poate crește niciodată o rezolvare duhovnicească și împăciuitoare.

2. Expune-te problemei!

Noi trebuie să acceptăm situația și să spunem: „Mă expun acum curajos problemei”. Însă la acest al doilea principiu este vorba abia de dispoziția noastră și încă nu de rezolvarea problemei. De aceea să spui mai întâi „EU VREAU”, în loc de „EU POT”. Un motiv principal de ce mulți oameni suferinzi psihic nu află ajutor este faptul că ei caută cu încăpățânare să ocolească conflictele. Ei pur și simplu nu vor să accepte faptul că viața este dură. Ei nu spun „DA” provocărilor zilnice și intră în acest fel într-un deficit tot mai mare. Cel care acceptă

o situație abia atunci când el se și simte capabil să o rezolve, acela va fi veșnic un om înfrânt și ratat. Biruința asupra unui conflict nu depinde în primul rând de capacitatea noastră de a-l rezolva, ci mai degrabă de atitudinea noastră de bază cu care îl întâmpinăm. Noi trebuie să avem o atitudine de bază a încrederii: încrederea în DUMNEZEU! Deja și numai printr-un conștient „acum mă expun situației în Numele lui Isus”, multe conflicte au fost rezolvate pe loc.

Dar unde există conflicte mai grele, este valabil acest al treilea principiu:

3. Expune-te Domnului!

Fără credință nu se rezolvă probleme. „**Toate îngrijorările voastre aruncați-le asupra Lui, căci El Se îngrijește de voi**” (tradus din germană, nota trad.) (1Pet.5.6-7). Dar aruncarea îngrijorărilor asupra Lui nu înseamnă rostogolirea problemelor înaintea lui Dumnezeu. De atâtea ori discutăm despre munți de probleme înaintea lui Dumnezeu și în acel timp suntem formal înghițiți de necredință. *Aruncă* a spus Dumnezeu, nu discuta! Luat foarte exact, în limba greacă scrie chiar: „**Aveți aruncate** (deja) **îngrijorările voastre asupra Lui!**” Cu aceasta Petru ne amintește de ceasul de la Golgota în care Domnul nostru a luat de la noi toate poverile noastre și le-a aruncat asupra Sa! Dacă uităm această realitate, chiar și „descărcarea poverilor” ne va deveni o povară, pentru că ni se par prea grele. Dar Dumnezeu caută numai credința noastră și nu eforturile noastre. Noi să acumulăm credință și să ne hrănim cu promi-

siunile Sale. Nu să le simțim sau să le înțelegem, ci să credem că **„cu siguranță că brațul Lui nu este prea scurt încât să nu ne poată ajuta!”** (tradus din germană, nota trad.) (**Isa.59.1**).

Într-adevăr, cel care se expune lui Dumnezeu și Îi cere cu încredințare înțelepciune, poate foarte ușor să pornească prin credință și cu bucurie împotriva conflictelor în virtutea promisiunilor Sale, fiindcă Îi va fi dată înțelepciunea (**Iac.1.5**)¹. Aleluia!

Noi uităm prea repede că suntem mădulele lui Dumnezeu – trup al Hristosului înviat. Adesea ne comportăm ca și cum am fi făpturile cele mai neajutorate și mai neînzestrate. Despre noi se spune că suntem ca El (Isus) în această lume. Deci dacă așadar noi ne expunem Domnului, atunci în primul rând nu ne expunem Domnului din ceruri sus, ci Hristosului locuind în noi! Mai suntem oare conștienți de faptul că prin El noi avem întotdeauna acces la toate virtuțile și puterile lui Dumnezeu – acestea locuind în noi și nu undeva așezate într-un cer îndepărtat?

De aceea a ne expune Domnului în fiecare nouă stare conflictuală înseamnă pur și simplu a ne îndrepta atenția asupra problemei și a aștepta pe deplin încredințat că Hristosul locuind în noi va începe să lucreze direct prin noi. Și de câte ori ne vom mișca și comporta ca niște mădule ale lui Dumnezeu, puterile virtuților își vor croi cale liberă în noi, prin noi și pentru noi. Așa de simplu funcționează!

---

¹ „Dar dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea Îi va fi dată.”

4. Toate după orânduirea Sa!

Acum este necesar să mai și abordăm problema! Însă aici nu rareori se fac greșeli grave, mai ales din partea celor care au munți întregi de conflicte. De aceea să nu te năpustești cu o motivație neplanificată în biroul tău, în acel cartier mizerabil neglijat, pentru ca într-un aer îmbâcsit să cotrobăiești în haosul munților de dosare nerezolvate. Să nu începi nici cu „problema dincolo de ocean”, nici cu conflictul din biserica vecină. Mai întâi se începe cu ce este aproape! Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Dacă la tine domină un haos exterior, atunci mai întâi fă ordine în biroul tău, sau și mai bine în întreaga ta locuință. Înainte de toate lasă să pătrundă aer proaspăt! Începe cu rezolvarea conflictului tău în punctul cel mai apropiat! O ordine exterioară încurajează continuarea. Uneori trebuie să începi chiar la tine personal – cu un duș înviorător, cu bărbieritul sau cu haine proaspete.

Principiul sună astfel: să începi întotdeauna cu ce îți este posibil înainte de a trece la ce îți este imposibil. De asemenea abordează mai întâi bucățile grosolane înainte de a încerca să rezolvi detaliile. De exemplu dă înapoi covorul furat înainte de a înapoia pixul ieftin. Pune în ordine relația în familie înainte de a o face la serviciu. Împacă-te cu vecinul, înainte de a o face în depărtare!

Dacă conflictul încă tot nu s-a rezolvat până aici ...

5. Evaluează conflictul din punct de vedere biblic!

Întreabă-te pe baza Bibliei: „Trebuie să se schimbe situația sau eu însumi?”

Nenumărate conflicte se rezolvă simplu prin faptul că sunt purtate. Să nu-l îndeplinești pe fratele negativ prin rugăciune; el se află în acel loc și datorită ție. Dumnezeu vrea să lucreze mereu ceva prețios în noi prin oamenii dificili. Nu critica imediat nici problemele bisericii!

Ascultă-le cu atenție ... Nu ar putea să fie pentru tine o chemare la o lucrare de colaborare angajată – poate la o rugăciune ascunsă – la o jertfă personală? Sau întreabă-te în cazul unor ținte neatinse: *trebuie* să fie ele atinse cu adevărat, sau de fapt ele nu au nici un sens înaintea lui Dumnezeu, fiind izvorâte numai din idealuri omenești?

Țintele noastre proprii pot fi abandonate liniștit! „Facă-se voia Ta!” este singurul lucru important. Să nu căutăm în nici un caz mai întâi împrejurări mai bune; spre exemplu: ca mai întâi acest om sau altul, această situație incomodă sau alta să fie îndepărtate de la noi. Indiferent ce este, despre ce controlovituri, împotriviri, iritări ar fi vorba: Cel *din noi* este mai puternic decât cel din lume! – Și în afară de aceasta ni se mai spune: „**noi nu suntem datori firii păcătoase, ca să trăim potrivit firii păcătoase**” (Rom.8.12).

6. Fă un pas după altul!

Aici încă o propunere practică: alcătuiește-ți o „listă de conflicte” și subliniază prioritățile! În acest fel totul devine clar, elimină uitarea și ușurează o scoatere la capăt cu angajament. Niciodată să nu te apuci deodată de prea multe, chiar și dacă ești foarte motivat! Tu nu vei putea mesteca mai multe dintr-odată decât atât cât are loc în gura ta. Nici să nu te pripești, fiindcă: **„cel ce lucrează cu grabă n-ajunge decât la lipsă” (Prov.21.5)**. Cel care se năpustește cu nerăbdare europeană, cu toate intențiile sale bune, va fi curând înfrânt de conflicte noi. Mai bine mai puțin, dar bine, decât aparent mult și la urmă nimic.

7. Fă-ți din aceste principii un stil de viață!

Să rămâi atașat cu responsabilitate chiar și atunci când apar ușurări evidente. Rezolvarea conflictelor să-ți devină un stil de viață și nu doar un mijloc de a experimenta punctual momente de culmi sentimentale. În timp ce constelațiile conflictelor se tot schimbă, principiile de rezolvare ale conflictelor rămân mereu aceleași. Cel care uită din nou aceste principii, în curând va ateriza din nou în haosul vechi. DOMNUL să te binecuvânteze și să-ți dea har în aplicarea practică!

Data primei apariții: octombrie 1987

Invidia

„Dar dacă aveți în inimile voastre invidie amară și interes personal, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Aceasta nu este înțelepciunea care vine de sus, ci este pământească, sufletească, drăcească. Căci acolo unde este invidie și interes personal, este dezordine și orice lucru rău” (tradus din germană, nota trad.) (Iac.3.14-16).

„Cine poate sta împotriva invidiei?” (tradus din germ., nota trad.) **„Invidia este putrezirea oaselor”** (Prov.27.4/14.30).

Invidia este un rău grav în această lume. Prin invidie s-a ajuns la căderea Diavolului (Isa.14. de la v.12)¹. Prin invidie a avut loc primaucidere pe pământ, când Cain l-a omorât pe fratele său Abel (Gen.4.8)². Prin invidie Saul l-a prigonit pe David (1Sam.18.8-9)³. Prin invidie prorocul bătrân l-a adus pe cel tânăr la păcat și moarte (1Împ.13. de la v.11). Prin invidie fiii lui Iacov l-au vândut pe fratele lor Iosif în Egipt (Gen.37.

---

¹ „Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu care subjugai popoarele! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui până la ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de scaunul lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării, în adâncimile miazănoaptei; mă voi ridica mai sus de vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.»”

² „Și Cain a vorbit fratelui său Abel. Și pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.”

³ „Saul s-a mâniat foarte tare și nu i-a plăcut cuvântul acesta. El a zis: «Lui David îi dau zece mii și mie îmi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția.» Și din ziua aceea Saul a privit cu ochi invidioși (lb. germ., nota trad.) pe David.”

de la v.3)¹. Din invidie a fost aruncat Daniel în fața leilor (**Dan.6. de la v.3)**². Prin invidie a avut loc marea ucidere de copii din vremea lui Isus (**Mat.2. de la v.2)**³. Din invidie L-au prigonit cărturarii și fariseii pe Domnul nostru și L-au răstignit pe cruce (**Mat.27.18)**⁴. Mânați de invidie Miriam și Aaron s-au revoltat împotriva conducerii lui Moise (**Num.12.2)**⁵. Din invidie Ioab i-a omorât pe Abner și Amasa (**2Sam.3+20**), oameni mârșavi au detronat pe unii aflați pe tron, a încercat Adonia să-l detroneze pe propriul său frate Solomon (**1Împ.1.5)**⁶, Abimelec, fiul lui Ghedeon, a omorât într-o singură zi 70 de frați ai săi, ca să ajungă numai el împărat (**Jud.9.5)**⁷. Din invidie s-a împotrivit întreaga seminție Efraim lui Ghedeon și fraților lor (**Jud.8.1-3/ 12.1-4; Isa.11.13**)⁸ și așa mai departe.

---

¹ „Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți frații lui și l-au urât și nu puteau vorbi cu el prietenește” (v. 4).

„L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștrat și i-a zis: «Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi să ne plecăm până la pământ în fața ta?» Frații săi îl invidiau, dar tatăl său a păstrat în minte cuvintele acestea.” (v. 10+11).

² „Daniel însă întrecea pe toți acești administratori și pe mai-mari peste ținuturi, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția. Atunci administratorii și mai-marii peste ținuturi au căutat să afle ceva împotriva lui Daniel ca să-l acuze în ce privea treburile împărăției.”

³ „«Unde este Împăratul Iudeilor care S-a născut? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.» Auzind, împăratul Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el.”

⁴ „... căci știa că din invidie dăduseră pe Isus în mâinile lui.”

⁵ „Și au zis: «Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?» Și Domnul a auzit.”

⁶ „Și Adonia, fiul Haghitei, s-a îngâmfat, spunând: «Eu voi fi împărat!» Și și-a pregătit care și călăreți și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui.”

⁷ „A venit în casa tatălui său la Ofra și a ucis pe frații săi, fiii lui Ierubaal, șaptezeci de oameni, pe aceeași piatră.”

⁸ „Invidia lui Efraim va înceta și cei care îl tulburau pe Iuda vor fi nimiciti; Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda și Iuda nu va mai tulbura pe Efraim.”

Oriunde apare invidia este și necaz, zdruncinare și suferință. Cel invidios va încerca mereu să producă pagubă aproapelui său. Invidia caută mânată neîncetat și neliniștită un motiv de acuzare împotriva aproapelui său. El caută, ca și Saul, să-și smerească „rivalul”, să-l mărunțească, să-l distrugă sau să-l înlăture.

Există oameni care trăiesc mulți ani cu totul fără invidie și deodată ca și cum ar da strechea în ei, sunt invadați de invidie. Acești oameni o duc apoi foarte greu în viață, fiindcă de regulă ori ei nici măcar nu-și recunosc păcatul invidiei sau nu vor să-i recunoască existența. Ei sunt mai degrabă convinși de faptul că cel pe care-l invidiază vrea să se tot vâre în față și procedeză nedrept. În cele mai multe cazuri invidia devine numai acolo activă sau evidentă unde apare un rival aparent sau real. Ești lipsit de invidie în ochii tăi? Poate că până în ziua de azi ai fost numai fără concurență. Câte o gospodină și-a recunoscut invidia abia când soțul sau copiii ei au lăudat mâncarea unei alte femei. Chiar așa a pățit-o și câte un artist, sportiv sau profesionist. Cât timp ei erau încă neînsemnați, oamenii mai puternici și mai avansați le slujeau de model. Ei se ridicau agățându-se de aceștia și îi urmau cu râvnă. Abia după ce ei înșiși au ajuns la vârf și după aceea a crescut un rival, invidia a început să ardă în ei.

Chiar și predicatorii cad deseori victimă acestui rău. Un predicator a povestit odată că o femeie din adunarea lui a venit de la un seminar de afară și i-a spus radiind de bucurie: „Predica acelui referent a fost cea mai bună din ce am auzit vreodată!” În entuziasmul ei desigur că ea nu s-a gândit deloc ce ar putea declanșa această exprimare în inima predicatorului ei. Dar acesta s-a prăbușit în sinea lui, fiindcă imediat i-a stat

în fața ochilor faptul că el a predicat cel puțin 200 de predici acelei femei ... și nici una să nu fi fost atât de „bună” ca cea a acelui frate? Deja s-a născut invidia!

Cum acționează oamenii invidioși? Ei încearcă mai întâi să-și înfrâneze invidia cu toată puterea sau s-o ascundă. Dacă nu le reușește, atunci ei încep curând să caute patologic după puncte slabe, greșeli și păcate la concurența lor. Apoi fac să se întrevadă pretutindeni și încep să le scoată tot mai mult în evidență, ca apoi la urmă să le stigmatizeze pe față. Ei aduc ocară și dispreț peste aproapele lor și caută inconștient să se scoată pe ei înșiși în evidență. Dar dacă nu găsesc locuri slabe sau greșeli pregnante, atunci ei își dobândesc prin vicleșug niște căi, cum au făcut-o voievozii pe vremea lui Daniel. Ei nus se liniștesc până ce nu l-au smerit pe „rivalul” lor. Chiar din istoria lui Daniel putem învăța însă că până la urmă oamenii invidioși produc întotdeauna paguba numai lor înșiși.

Cum te eliberezi de invidie?

Desigur mai întâi prin recunoaștere, întoarcere și pocăință. Și aici este valabil înainte de toate principiul: **„Și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8.32)**. Este vorba de adevăr din trei puncte de vedere:

1. Devenind lumină și recunoscând pe față adevărul cu privire la sine însuși!
2. Prin cunoașterea adevărului cu privire la corelări de viață de neschimbat!
3. Prin cunoașterea adevărului cu privire la puterea nemăsurată a sângelui răscumpărător al lui Isus Hristos!

1. Adevărul cu privire la sine însuși

S-a întâmplat odată într-un cerc mare al unui seminar pentru conducători: Unul dintre conducătorii duhovnicești tocmai povestea degajat despre experiențele și trăirile sale, când un alt conducător l-a întrerupt deodată și a exclamat în plin: „Acum chiar că am devenit invidios pe tine”. Cei mai mulți dintre ei încă nu trăiseră așa ceva niciodată. Dar rezultatul a fost evident pentru toți: acel conducător care a mărturisit foarte deschis adevărul cu privire la starea inimii sale, nu a mai trebuit să fie chinuit mai departe de păcatul invidiei. Invidia aparține împărăției întunericului. De aceea dacă noi o târâm fără menajamente la lumină, atunci noi înșine devenim lumină.

2. Adevărul cu privire la corelările de viață de neschimbat

Invidios poate fi numai omul care a uitat faptul că el nu poate fi nimic de la el însuși. Ce are omul ce nu ar fi primit? De aceea nici un om nu-și poate atribui ceva. Fiecare succes, fiecare realizare și orice slavă vine la urma urmei „de la altcineva” și nu din el însuși. Întrucât Cine ne-a dat oare mintea? Cine ne dă zilnic puterea și capacitatea să ne sculăm, să muncim cu mâinile noastre etc.? Unii devin cu adevărat conștienți de aceste corelări abia după ce o forță majoră a pregătit un sfârșit brusc „lucrurilor de la sine înțelese”. Noi intrăm în această lume goi și neajutorați și tot la fel o și părăsim. Noi nu putem să luăm în posesiune decât pe cele făcute „deja” și nu putem face nimic de la noi înșine. De aceea în toate cinstea este numai a lui Dumnezeu.

În plus noi nu putem fi decât ceea ce suntem din natura noastră. O pisică nu va reuși niciodată un urlet de leu și găina un „cucurigu”. Dacă o coțofană va încerca să pescuiască ca un cormoran, ea se va îneca. Deosebiri de stări ale oamenilor sunt de asemănat cu multitudinea speciilor de plante: Dumnezeu l-a făcut pe fiecare să fie ceea ce este și în aceasta el nu poate schimba nimic. Dacă El te-a creat ca pe o floare gingașă de pajiște, cum vrei tu să fii un trandafir? Dar dacă ești un trandafir simplu, de ce vrei să miroși ca un „trandafir din Saron”? Doar există peste 4000 de soiuri de trandafiri! Râvnește ca să ajungi la înflorirea ta deplină și la mireasma ta plină. Dar mulțumește-te cu *soiul* pe care Dumnezeu ți l-a rânduit *ție*. Totuși cât de mulți oameni săvârșesc încă păcatul comparației! Unuia dintre ei Isus i-a exclamat: „**Ce te interesează celălaltul? – Tu să Mă urmezi pe Mine!**” (tradus din germană, nota trad.) (Ioan 21.22).

Să nu privim răutăcioși la alții, pentru că prin invidie încă niciodată nu s-a putut îmbunătăți cu adevărat vreo situație. Dar dacă unul ca urmare a invidiei sale vrea să treacă dincolo de starea sa, atunci până la urmă el va trebui să o pățească la fel ca și agilul Asael, care în categoria sa de muscă s-a confruntat cu Abner din categoria grea. Dar la urmă s-a aflat întins la pământ cu trupul străpuns (2Sam.2.18-23). În fapt și adevăr noi nu ne vom simți niciodată bine într-un alt loc decât în cel căruia noi îi aparținem conform stării noastre. De aceea să nu căutăm nici după cele prea înalte, nici după cele joase, ci după ce ni s-a rânduit dinainte.

Ne înșelăm foarte mult dacă credem că prin succesul altuia vom fi lăsați în urmă într-o întrecere sau vom ajunge într-un fel păgubiți. Această teamă este atât de nebună ca și cea a

unuia care s-ar teme că cineva cu umeri mai lați i-ar putea lua soarele. Crede-mă că dacă cineva este chiar un foarte entuziasmat mâncător de carne, el nu va disprețui legumele datorită acestui fapt! Chiar dimpotrivă! Fiecare alt soi este spre completare și niciodată un „rival”. Mierea este ceva bun. Dar ea ajunge să fie prețuită corespunzător abia împreună cu pâine sau alte alimente. Oricât de mult ar fi inundată în aceste zile țara noastră de fructe exotice, mărul simplu nu va fi disprețuit din pricina acestora.

Dar cel care se dedică invidiei și se îngrijorează de cinstea sa sau de imaginea sa sau de poziția sa, acela pierde într-adevăr prin aceasta binecuvântarea sa, fiindcă în curând el nu mai este capabil să crească natural sau să fie un canal al diversității lui Dumnezeu. Cel care înlătură pe alții din invidie și se pune în locul lor, acela își devine în curând el însuși o scârbă. Cel care caută să se înalțe pe sine, va trebui să fie coborât (**Mat.23.12**)¹! Cel care se înalță pe sine o face mereu pe calea nedreptății și a înjosirii aproapelui său. Dar pe această cale a invidiei el va deveni o plantă amară și putredă pentru împrejurul său. Și cei din jurul său îl vor ocoli apoi din ce în ce mai mult – dar nu pentru că după natură ar fi un vas prea neînsemnat; și nici pentru că ar exista fapte mai impozante decât el, ci pentru că prin invidie el răspândește pretutindeni un miros respingător, putred și urât mirositor.

Ferice de cel care s-a putut elibera deja prin cercetarea acestor adevăruri.

---

¹ „Oricine se va înalța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”

3. Adevărul despre locuirea lăuntrică a răscumpărării lui Isus Hristos

Dar există și o „invidie demult înrădăcinată”. Cel care a căzut pradă acestui foc al iadului să ia aminte că încă și pentru el există o nădejde. Cea mai mare greșeală pe care o facem este faptul că ne tot privim pe noi înșine despărțiți de persoana lui Isus Hristos. Întotdeauna ne comportăm așa ca și cum din noi nu ar putea ieși decât numai „noi înșine”. Dar realitatea este că noi suntem părtași cu toate simțămintele, pornirile, virtuțile și puterile lui Hristos. Ori de câte ori ne orientăm conștienți pe realitatea unirii noastre cu El și ne bazăm pe locuirea Sa lăuntrică activă în noi, experimentăm cum proprietățile Sale de caracter și predispozițiile Sale le depășesc pe ale noastre. De aceea consideră-te cu încredere ca „parte din Hristos”, pentru ca starea ta de mădular să fie activată. Vei experimenta imediat că Hristos nu numai că este fără orice invidie, dar El și trezește în tine o dorință de neînfrânat de a-i aduce pe alții în poziția cea mai optimă. Fie chiar ca cineva, care să înceapă să te depășească, care odinioară se afla în subordinea ta. Tu te vei bucura din inimă pentru el și te vei lăuda pretutindeni cu el – pentru că tu ești un mădular al lui Hristos!

În sângele lui Isus există de altfel și puterea răscumpărării desăvârșite din păcatul înrădăcinat al invidiei și al comparării! Oricine privește în sus neabătut înspre Cel înălțat și crede ca un copil că sângele Fiului lui Dumnezeu mai este și astăzi o putere activă a lui Dumnezeu, poate experimenta că – „**ÎN EL avem răscumpărarea prin sângele LUI**” (Efes.1.7) – de asemenea și din invidie!

Data primei apariții: decembrie 1992

Voia lui Dumnezeu

„Facă-se voia Ta” (Mat.6.10).

„Facă-se voia Domnului” (Fapt.21.14).

„Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Mat.26.39).

„Mulțumiți pentru toate, căci ACEASTA ESTE VOIA LUI DUMNEZEU în Hristos Isus pentru voi” (1Tes.5.18).

I. Dimensiunea statică și dinamică a voiei lui Dumnezeu

Dumnezeul nostru are o voie. Întrebarea după această voie mișcă cugetele de când există omenirea. Care este propriu-zis voia lui Dumnezeu? Care este cea mai concretă formă de exprimare a voiei Sale? După înțelegere omul caută mereu ceva „palpabil, practic, logic” – chiar și dacă este vorba de voia lui Dumnezeu. El ar dori cel mai mult ca voia lui Dumnezeu să o aibă la îndemână formulată clar ca cristalul. Dar în mod foarte evident nu aceasta este intenția lui Dumnezeu.

Trebuie să știm în primul rând că voia desăvârșită a lui Dumnezeu se compune dintr-o dimensiune statică și una dinamică. Noi am putea vorbi și despre o dimensiune înțeleasă omenește și despre una neînțeleasă omenește. Dimensiunea statică a voiei lui Dumnezeu este cea înțeleasă, fiindcă ea se compune

din declarații de voință stabilite și neinterpretabile, ca de exemplu: **„Mulțumiți pentru toate, căci ACEASTA ESTE VOIA LUI DUMNEZEU în Hristos Isus pentru voi” (1Tes.5.18)**. Așadar despre dimensiunea statică nu există nimic de discutat. În ea voia lui Dumnezeu este totdeauna clar formulată și poate fi îndeplinită de noi în orice timp, numai să vrem. În acest fel putem, ca în acest exemplu, să mulțumim tot timpul pentru toate și să împlinim în acest fel voia lui Dumnezeu.

Faptul că există și o dimensiune dinamică a voiei lui Dumnezeu îți vei da seama cel târziu atunci când te afli mulțumind într-o situație fără ieșire și cu toată mulțumirea revărsătoare nu ai nici cea mai mică idee cum va fi mai departe. Dimensiunea dinamică a voiei lui Dumnezeu cuprinde toate situațiile vieții în care noi înșine nu putem avea o privire de ansamblu sau o cuprindere și totuși suntem obligați la acțiuni și decizii concrete. De aceea dimensiunea dinamică este mereu aceea care ne pune în mișcare, ne pune întrebări și ne conduce într-o dependență strânsă de Dumnezeu. Cum putem să știm în tot timpul zilei obișnuite ce este pentru noi cel mai bine cu privire la hotărârea generală a lui Dumnezeu? Voia statică nu ne creează probleme în această privință. Întrebările grele erup mereu abia în legătură cu voia dinamică a lui Dumnezeu. Aici experimentăm direct realitatea mărturisită în **Isa.55.8-9**: **„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”** Cum se află atunci care este sau nu voia lui Dumnezeu în situații concrete? Există în fiecare situație o „voie a lui Dumnezeu” absolută sau și mai multe? Este voia lui

Dumnezeu mereu înțeleasă omenește și bună? Este voia lui Dumnezeu stabilită fix ca o lege a naturii? I se poate împotrivi sau cel puțin poate fi influențată? Și multe întrebări asemănătoare s-ar mai putea adăuga. Fiecare minte trează trebuie să fie luminată de faptul că afară de împlinirea voiei lui Dumnezeu nu poate exista ceva mai înalt și mai bun la care omul să ajungă în viața sa pământească; căci cine poate întrece înțelepciunea lui Dumnezeu și sfatul Său binevoitor (**Iov 21.22**)¹? Mai mult, vai de noi dacă oțim voia desăvârșită a lui Dumnezeu! Cum am putea fi altfel mădulare ale lui Dumnezeu?

Dar cum vom putea ajunge tot timpul să cunoaștem această voie omenește de necuprins? Întrebarea după împlinirea voiei dinamice a lui Dumnezeu îi face între timp chiar și pe copiii sinceri ai lui Dumnezeu să-și piardă mințile. Ei își cercetează zi și noapte căile și uneori prin multele lor tatonări ajung efectiv să se blocheze. Te mișcă și pe tine aceste întrebări?

Ce te motivează, ce te înaripează pe tine? Care sunt țințele vieții tale? Pentru ce îți dedici orele, zilele, săptămânile tale și anii tăi? Ce ai scrie despre tine dacă ar trebui să rezumi într-o autobiografie scurtă toate căutările, acțiunile și strădanile tale? Ia o dată în mână un lexicon și privește câteva biografii scurte. Citește odată pentru ce s-au dedicat unii oameni și întrebă-te: ce ar sta scris aici despre mine? O, ce ființe fără țință și fără orientare suntem noi uneori! Despre mulți nu ar scrie mai mult decât: „*El a hoinărit fără țință și căuta în toate după mai mult.*”

---

¹ „Oare pe Dumnezeu Îl vom învăța noi cunoașterea, pe El, care judecă pe cei de sus?”

Iubiților, după ce râvnim? Pentru ce vrem să trăim și dacă este nevoie să și murim? Care este „viziunea” noastră, sarcina vieții noastre? Pentru ce țință, pentru ce realizare ne dăm totul – chiar și viața noastră?

Sensul voiei statice

Cu cât ne mișcă mai mult lucrurile înalte de necuprins omenește, cu atât mai mult ar trebui să ne preocupăm de cele apropiate de cuprins omenește. Voia statică a fost dată din pricina voiei dinamice. Numai prin voia statică intrăm în cea dinamică. Înainte să vrem să ajungem la lucrurile dinamice de necuprins și înalte, trebuie să ne dedicăm statornic celor la îndemână și apropiate. Cum vrem să ne întrecem cu caii în alergare dacă încă ne epuizează oamenii (**Ier.12.5**)¹? Faptul că te poți consuma cu întrebările despre ultima voie a lui Dumnezeu, noi am arătat-o deja. Dar celor mai puțini le vine în minte ca să se dedice pur și simplu în primul rând în mod consecvent împlinirii statice a voiei lui Dumnezeu. De exemplu, din pricina lipsei lor de orientare ei încetează mereu „să mulțumească în toate și pentru toate”. După simțămintele lor ei sunt mereu de părere că suferă din pricina grijii lor pentru împlinirea desăvârșită a voii lui Dumnezeu. Dar oare este posibil să le fie atât de mult pe suflet împlinirea desăvârșită a voiei lui Dumnezeu, când ei nici măcar nu sunt dispuși să facă în mod consecvent ceea ce le este aproape și palpabil? **„Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus pentru voi.”** Pe scurt: prin transpunerea

---

¹ „Dacă alergând cu cei ce alergă pe picioare, ei te obolesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai?”

credincioasă și prin credință a voiei statice lui Dumnezeu ni se descoperă pas cu pas cunoașterea voiei dinamice, după cum este scris: **„Dacă vei face lucrul acesta** (ceea ce Domnul ți-a descoperit deja), **atunci Domnul îți va porunci ceea ce urmează”** (Exod.18.23) (tradus după literă din germană, nota trad.).

II. Dimensiunea veșnică a voiei lui Dumnezeu

„Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efes.2.10).

Lucrările dinainte pregătite

Voia lui Dumnezeu mai are și o dimensiune veșnică. Trebuie să știm neapărat despre aceasta, pentru ca noi să nu ne amestecăm în meseria lui Dumnezeu sau să ne rătăcim în hotărârile Sale. Noi să umblăm zilnic cu o deplină conștiință a faptului că Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu planificator care nu își manifestă voința în mod spontan, dependent de situații. Dimpotrivă, El a definitivat-o deja înainte de întemeierea lumii în faptele dinainte pregătite! Da, cu adevărat, Dumnezeu are un plan gata fixat pentru viața ta și a mea! Noi nu suntem numai niște produse simple ale destinului sau ale hazardului – nici măcar atunci când, privit din perspectiva omenească, am fost procreați „fără voie”. Pentru aceasta Dumnezeuul nostru este prea mare, prea omniprezent și atotștiutor. Despre toate și oricine Domnul spune: **„N-ai auzit că Eu de mult am pregătit acest lucru și că l-am hotărât din zilele de odinioară?”**

(2Împ.19.25). – „Nu iese din gura Celui Prea Înalt răul și binele?” (Plân.3.38; Gen.45.8¹). De aceea, ce spune David în Ps.139.16 este valabil pentru *toți* oamenii: „Ochii Tăi au văzut ființa mea neîntocmită (embrionul) și în cartea Ta au fost scrise toate mădularele mele, care din zi în zi luau chip când nu era încă nici unul din ele.” Dumnezeu este un planificator universal, Care le-a planificat și pregătit pe toate și orice deja înainte de întemeierea lumii (Efes.1.4)².

Mânare sau constrângere

Aici mai trebuie să ținem cont de încă o *deosebire* importantă. Fiindcă la prima vedere s-ar putea spune că toate vin în viața noastră ca și în istorie, „cum trebuie să vină”. De aceea mulți, atunci când vorbesc despre lucrările dinainte pregătite, vorbesc despre o „dinainte *hotărâre* dumnezeiască” (predestinare). Desigur că, în liniile mari ale istoriei mântuirii există această „constrângere sfântă”. De aceea, sub garanția dumnezeiască Împărăția lui Dumnezeu se va impune și se va desăvârși! Acestei voințe veșnice a lui Dumnezeu nimic și nimeni nu i se va putea opune cu încăpățănare. Dar în ce privește „lucrările dinainte pregătite” pentru noi, noi nu avem voie să transpunem acest principiu asupra destinelor noastre individuale. În timp ce Dumnezeu a *hotărât* mai dinainte un destin de neocolit pentru puterile întunericului (Mat.8.29)³, pentru noi

---

¹ „Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu ...”

² „... după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste ...”

³ „Și iată, ei au strigat zicând: «Ce avem noi cu Tine Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?»”

oamenii, El a *pregătit* dinainte căi și lucrări în care să putem umbla *benevol* și de aceea se spune de mai multe ori: „**Ti-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege deci viața ca să trăiești**” (Deut.30.19). Dar fiindcă în acest punct nu s-a făcut suficient de bine deosebirea, s-a ajuns până la declarații hulitoare împotriva lui Dumnezeu, că Dumnezeu i-ar fi hotărât pe unii oameni fix pentru cer și pe alții pentru iad. (Locuri din Biblie ca **Rom.11. de la v.7¹; 1Pet.2. de la v.8²** și altele ar mai fi să susțină aceste considerații.)

În orice caz este adevărat ce spune Scriptura: „**Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât**” (Rom.9.13). Dar a trage imediat din aceasta concluzia că Dumnezeu i-a rânduit pe unii oameni de la început pentru iad, este o concluzie omenească foarte răătăcită! Toate lucrările lui Dumnezeu au fost gata planificate deja înainte de existența și căderea lui Satan, înainte de întemeierea lumii și deci *înainte de pătrunderea păcatului* (Efes.1.4-11)! Cum să fi planificat atunci Creatorul Sfânt un iad?

Deci există *din veșnicii* un „plan ancestral”, de care Dumnezeului veșnic nu-I pare niciodată rău. **Fiindcă darurile și chemările harului Său sunt fără părere de rău și de aceea sunt și irevocabile (Rom.11.29)**. Dar planul ancestral al lui Dumnezeu este *viață nepieritoare și mântuire veșnică pentru toți (!) oamenii*, fiindcă este scris: „**Voia lui Dumnezeu ESTE ca TOȚI oamenii să fie mântuiți**” (tradus din germană, nota

---

¹ „Deci ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar cei aleși au căpătat, pe când ceilalți au fost împietriți, după cum este scris: «Dumnezeu le-a dat un duh de admire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să n-audă până în ziua de astăzi.»”

² „Ei se împiedică de Cuvânt, fiind neascultători; și la aceasta au fost rânduiți.”

trad.) (1Tim.2.4). – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu LUMEA ...” (Ioan 3.16). – „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul LUMII!” (Ioan 1.29). De aceea și chemarea la pocăință este adresată TUTUROR (Marc.1.15¹; Fapt.2.38²).

Pe drept „împotrivorii predestinației” evidențiază aceste locuri din Scriptură, pentru a dovedi prin acestea că pur și simplu Dumnezeu nu a „predestinat” pe nimeni „pentru iad”. *Fiindcă dacă Dumnezeu a făcut o chemare către TOȚI, trebuie să existe și o cale corespunzătoare dreptății lui Dumnezeu pe care să se poată împlini această chemare.*

Dar așa cum există un „dincolo de” de partea „adeptilor predestinației”, tot la fel există și un „dincolo de” de partea „împotrivorilor predestinației”. Căci în timp ce unii consideră că Dumnezeu a rânduit mai dinainte oameni pentru pierzare, ceilalți obolesc dreptatea lui Dumnezeu în același fel. Căci ei consideră că Dumnezeu, corespunzător rânduielii Sale veșnice, ar duce pe toți oamenii în cer, indiferent dacă aceștia mai înainte s-au pocăit sau nu.

Este pur și simplu o tragedie mare că noi oamenii, pe baza minții noastre limitate trebuie să decădem mereu spre una din concluziile sau combinațiile extreme! Dar după Scriptură nu există nici o „soartă preconcepută” care îi condamnă pe unii oameni la iad, și nici una care să-i „promoveze” automat pe toți oamenii în cer. Dragii mei, „lucrările dinainte pregătite”

---

¹ „... și spunând: «S-a împlinit timpul și împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!»”

² „«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre ...»”

mărturisite în Scriptură, vorbesc despre complet altceva și nu au nimic, dar absolut nimic a face cu „mecanisme de destin inevitabile”, nici cu cele pozitive și nici cu cele negative!

O planificare a mântuirii, care este orientată fără părere de rău spre **TOȚI** oamenii, nu are nici pe departe a face ceva cu „garanția împăcării generale”. Cu siguranță că Dumnezeu n-ar fi trimis nici un singur misionar dacă sângele lui Isus i-ar fi mântuit oricum pe toți!

Cine a numărat cadavrele sfinților martiri înaintași care au plecat din însărcinarea lui Dumnezeu și datorită chemărilor lor insistente la pocăință și-au pierdut viața? Dumnezeu ar trebui cândva să Se scuze cu adevărat în fața lor, pentru că sângele lor ar fi fost vărsat degeaba!

Faptul că planul de mântuire este valabil pentru **TOȚI**, nu înseamnă în primul rând nimic altceva decât faptul că Dumnezeu a creat din veșnicii pentru **FIECARE** om o cale gata, posibilă de parcurs pentru desăvârșirea în slavă. Cu alte cuvinte, acest plan există și astăzi neschimbat, indiferent dacă între timp au apărut sau nu păcatul, moartea sau Diavolul. Pentru fiecare om în parte există o cale desăvârșită, dinainte pregătită și revărsătoare în slavă și har pentru viață. Această cale este și rămâne posibilă de parcurs, indiferent ce va mai veni asupra acestui cosmos. Faptul că Dumnezeu „l-a iubit pe Iacov și l-a urât pe Esau” (și câte locuri asemănătoare din Scriptură ar mai exista) nu ne spune nimic altceva decât faptul că Dumnezeu le are mai departe pe toate sub puterea planificării și regiei Sale, chiar și după ce omul a părăsit și lepădat cel mai bun și mai neînlocuibil „plan ancestral”. Noi nu putem fugi de planurile Planificatorului veșnic, chiar și dacă am fi

desconsiderat sau încălcat prima sută din planurile Sale. *Un plan este pur și simplu schița exactă a „căilor și posibilităților aflate la dispoziție și posibile de mers”.* Nici un plan, cât ar fi el de genial, nu poate obliga pe cineva la o executare neapărată (Evr.4.3)¹.

Vreau s-o clarific printr-un exemplu: chiar dacă Dumnezeu i-ar fi dat în mână primului om un „plan de primă clasă” pentru realizarea unui motor promovator al mediului înconjurător, el nu ar fi fost obligat prin aceasta să și pună în practică acest plan. Când în anul 1972 am frecventat școala profesională de mecanic auto, ni s-a spus că motoarele antrenate de apă au fost deja demult inventate și există. Dar unde sunt de fapt? Oamenii au cumpărat cu mulți bani aceste planuri pentru a nu-și periclita „afacerea cu țigări” prin această „invenție de primă clasă”. Prin urmare toate motoarele funcționează până în ziua de azi pe „baza țigărilor” dăunător mediului înconjurător. De netăgăduit este faptul că și motorul pe benzină a fost creat pe baza legilor fizicii create de Dumnezeu. Planul și voia Sa veșnică stau la baza tuturor lucrurilor create. Cu privire la mediul înconjurător un astfel de motor corespunde cel mult unui plan de „clasa a zecea”. Dar chiar și dacă acum toate motoarele funcționează pe bază de țigări, acestea nu pot desființa „motorul cu apă” proiectat în cadrul legilor fizice ale lui Dumnezeu. Deja Adam ar fi putut să construiască acest motor cu apă – și atâta timp cât există acest pământ, el va putea fi construit (și încă altele mult mai bune!).

---

¹ „Căci noi, care am crezut, intrăm în odihna despre care a zis: «Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea», măcar că lucrările Lui fuseseră terminate încă de la întemeierea lumii.”

Fiindcă Dumnezeu a planificat de la început toate lucrările și le-a așezat „fără părere de rău” în legile fizice, nu poate exista nici o invenție cât de futuristică, care să nu fi putut fi construită la fel și pe vremea lui Adam. Dar o nefolosire a legităților date nu desființează deloc posibilitățile date TUTUROR.

Tot la fel este și cu căile dinainte pregătite. Dumnezeu a planificat toate și orice înainte de întemeierea lumii și nu a omis nimic. Toate lucrările El le-a pregătit dinainte cu grijă pentru **TOȚI** oamenii din toate vremurile (**Evr.4.3¹**; **Efes.2.10²**). Singura întrebare se pune dacă ei umblă în ele sau nu, dacă sunt de acord cu ele, le folosesc sau nu.

Totul este hotărât și planificat chiar și în cadrul timpurilor și momentelor (**Ecl.3.1+17³/8.6⁴**; **Gal.4.1-2⁵**; **Dan.11.35⁶**). Dumnezeu a planificat granițele spațiului nostru de locuit și de acțiune (**Fapt.17.26**)⁷ și chiar și căile și deciziile noastre

---

¹ „«Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea», cu toate că lucrările Lui fuseseră terminate încă de la întemeierea lumii.”

² „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele.”

³ „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are timpul lui.”

„Atunci am zis în inima mea: «Dumnezeu va judeca și pe cel drept și pe cel rău; căci El a rânduit un timp pentru orice lucru și pentru orice faptă.”

⁴ „Căci pentru orice lucru este un timp și o judecată ...”

⁵ „Zic însă: cât timp moștenitorul este un copil, nu se deosebește cu nimic de un rob, deși este stăpân pe toate; ci este sub tutori și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său.”

⁶ „Chiar și dintre cei înțelepți vor cădea ca să fie încercați, curățiți și albiți până la timpul sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la timpul hotărât.”

⁷ „El a făcut fiecare neam de oameni dintr-un *singur* sânge, ca să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat timpuri rânduite și hotare locuirii lor.”

zilnice sunt planificate (**Prov.16.9¹/20.24²**). Până în cadrul chemărilor și capacităților noastre totul este pregătit dinainte (**Ier.1.4-5³; Rom.9.9-13⁴**). Chiar și fiecărei plante și fiecărui animal Dumnezeu i-a sortit felul său și înzestrările Sale. Până la plecarea noastră și până la încheierea istoriei totul este planificat exact (**2Împ.13.14⁵; Efes.3.9-11⁶**). La toate singura întrebare care se pune este care dintre planurile deja gata planificate și nenumărate ale lui Dumnezeu se pot împlini sau trebuie să se împlinească la noi: „nr. 1 ... nr. 2 ... nr. 10 ... nr. 100 ... și așa mai departe?”

---

¹ „Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii.”

² „Pașii omului vin de la Domnul, dar cum va înțelege omul propria lui cale?”

³ „Cuvântul Domnului a venit la mine zicând: «Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam; și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.»

⁴ „Căci cuvântul acesta este o făgăduință: «Pe vremea aceasta Mă voi întoarce și Sara va avea un fiu.» Ba mai mult: tot așa a fost și cu Rebeca. Ea a avut doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac. Căci măcar că ei nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău, ca să rămână hotărârea lui Dumnezeu potrivit alegerii, nu prin fapte, ci prin Cel care cheamă, i-a zis: «Cel mai mare va sluji ca rob celui mai mic» după cum este scris: «Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.»

⁵ „Și Elisei s-a îmbolnăvit de o boală de care a murit.”

⁶ „... și să pun în lumină înaintea tuturor: care este administrarea acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu care a creat toate, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi prin Biserică înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.”

III. Calea în dimensiunea veșnică a voiei lui Dumnezeu

„De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem *să vă umple de cunoașterea deplină a voiei Lui* în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune” (Col.1.9-10).

„Epafra, care este dintr-ai voștri, vă salută. El, rob al lui Hristos Isus, vă salută, totdeauna luptându-se pentru voi în rugăciunile sale *pentru ca să fiți desăvârșiți și cu totul siguri în toată voia lui Dumnezeu*” (Col.4.12).

Când Dumnezeu vorbește în Biblie despre lucrările și căile dinainte pregătite, atunci El vorbește mereu corespunzător ființei Sale veșnic iubitoare despre *căile cele mai bune*, planurile cele mai eminente. Dar cum se ajunge în aceste lucrări și căi dinainte pregătite? Fie ca această temă să ne intereseze mai arzător decât oricare alta! Poate exista ceva mai înalt decât să fii găsit desăvârșit în planurile dinainte pregătite de Dumnezeu? O, eu o doresc și vreau să te câștig și pe tine pentru aceasta.

Cum ajungem în aceste lucrări și căi dinainte pregătite?

1. Prin credință!

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evr.11.6). Dumnezeu nu dorește să umple inima noastră cu nimic altceva mai presus decât cu dorința de „a face voia Lui ca mădularele Sale” și de aceea trebuie să *umblăm prin credință* mai ales cu privire la lucrările dinainte pregătite.

Calea în lucrările dinainte pregătite este, după cum s-a mai spus, complet în afara controlului nostru. Noi umblăm în timpul vieții prin credință și nu prin vedere! În prima parte am accentuat deja că rămânerea în voia statică este o condiție esențială pentru o umblare în voia dinamică a lui Dumnezeu. Chiar și în voia statică este valabilă umblarea prin credință, altfel nu folosește la nimic. În *orice* privință fără credință este cu neputință să-I fim pe plac! De aceea noi vrem să fim mai dinainte în toate credincioși la tot ce au vorbit prorocii (**Luc.24.25**)¹. Slavă lui Dumnezeu, calea în voia desăvârșită a lui Dumnezeu este una posibilă de parcurs și abordabilă pentru fiecare om, fiindcă așa o vedem promisă în rugăciunile din **Col.1.9-10+4.12**. Cu siguranță că Pavel și Epafra nu s-ar fi rugat neîntrerupt pentru o cunoaștere desăvârșită a voiei lui Dumnezeu dacă această dimensiune veșnică nu s-ar fi putut atinge.

---

¹ „Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuți și zăbavnici cu inima ca să credeți tot ce au spus prorocii!»”

De acum înainte noi ne bazăm neștrămutat pe această realitate! O poți simți în sufletul tău sau înțelege cu mintea ta? Tu cel care nu te lași învățat, nu vei simți nimic cu sufletul și nici nu vei înțelege nimic!! Când te vei lăsa în sfârșit de încăpățânarea ta? Aruncă toate aceste sesizări sufletești în urma ta și bazează-te numai pe Cuvântul lui Dumnezeu! Noi nu ajungem altfel la țintele înalte ale lui Dumnezeu decât printr-o intrare continuă în „necunoscutul pentru simțăminte și minte”. Credința trebuie să rămână credință! Așa cum prin pocăința noastră noi am putut ajunge la o temelie mai înaltă numai prin „pasul făcut în întuneric”, tot la fel va fi de acum înainte și în ce privește lucrările dinainte pregătite. De fapt de ce este totul atât de „nesigur” omenește? Pentru ca să fie numai prin credință, într-o deplină dependență de Dumnezeu. Avem încredere în Dumnezeu că El ne poate conduce pe calea dreaptă chiar și dacă această conducere evită mereu „controlul” nostru? Aici am ajuns la punctul cel mai central. Dumnezeu caută *numai* dorința noastră din inimă după El și încrederea noastră fără menajamente în El. El vrea neconținut inima noastră! Fiecare pas pe calea noastră să-l facem reze-mați de El. Numai *El* cunoaște calea! **HRISTOS ÎN NOI ESTE** calea (**Ioan 14.6**)¹. Dumnezeu caută în toate credința noastră! El vrea ca noi să învățăm să „luăm” din EL „înainte de a avea”.

„Dar credința este o (dinainte) adevărire a ceea ce se nădăjduiește” (tradus din germană, nota trad.) (**Evr.11.1**). În acest sens și credința este o simțire și înțelegere puternică și anume în Duhul! Imediat ce practicăm credința autentică

---

¹ „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.»”

din Dumnezeu, noi simțim o plinătate de încredințare neclătinată a supremației dumnezeiești. Prin credință înțelegem în fel duhovnicesc că nimic nu poate merge strâmb cât timp ne bazăm complet pe Dumnezeu. Această simțire a Duhului este instanța supremă a simțului siguranței. *Numai pe această bază* poate intra omul *deplin* în lucrările dinainte pregătite. Dar imediat ce el începe să se bazeze pe mintea sa, pe capacitățile sale omenești, pe simțămintele sau experiențele sale sufletești și altele, el părăsește din nou căile și lucrările dinainte pregătite (**Prov.3.5-6**)¹. Cel care Îl dorește din inimă pe Dumnezeu și se încrede mereu în călăuzirea Lui, va merge fără greș pe calea cea mai bună. În viața lui se poate întâmpla orice, fericire sau nefericire, succes sau eșec – el va constata la urmă fără lacune: „Mi-a slujit spre cel mai bine!” (**Rom.8.28**)². Fără nici cea mai mică crispare, celui încrezător îi parvin toate cele necesare; fără eforturi proprii el nu trebuie decât să fie neconținut de acord cu căile de binecuvântare ale lui Dumnezeu (**Prov.10.22**)³. „*Hristos în noi*” poate deveni realitate efectivă numai dacă ne abatem complet privirea de la noi înșine și umblăm și acționăm încredințați în călăuzirea Lui.

---

¹ „Încrede-te în Domnul din toată inima și nu te sprijini pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.”

² „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său.”

³ „Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de vreun necaz.”

2. O dorință puternică, căutătoare

„Dacă-ți vei pleca inima la pricepere, dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară ascunsă, atunci vei înțelege ...” (Prov.2.2-5).

Cu toate că umblăm ca credincioși și Dumnezeu ne conduce ca pe niște orbi pe o cale pe care nu am mers încă niciodată (Isa.42.16)¹, El ne dă mereu încredințări interioare. Dar pe acestea noi le primim, cum s-a spus, prin Duhul Său și nu prin minte sau simțăminte sufletești. Este o înțelegere a inimii, o anumită mângâiere interioară pe cale, care ne spune că ne aflăm pe un loc bun. Cu cât ne vom dezvolta o dorință lăuntrică puternică după voia desăvârșită a lui Dumnezeu, cu atât mai adânc se va dezvolta în noi un simțământ fin pentru această voie (Filip.1.9-11)².

Frați și surori, eu sunt ferm convins de faptul că FIECARE om, în ai cărui ochi lucrările dinainte pregătite sunt mult mai valoroase decât toate celelalte din această lume, va intra în „planul ancestral nr.1”. Într-adevăr, nici nu are voie să existe ceva mai de preț în ochii noștri! **„Căutați și veți găsi ...” (Mat.7.7).** **„Eu vreau să-l transpun în mântuire pe cel care tânjește după ea” (Ps.12.5)** (tradus din germană, nota trad.).

---

¹ „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face și nu-i voi părăsi.”

² „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoașterea deplină și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile cele mai alese, pentru ca să fiți curați și fără vină până în ziua lui Hristos, fiind umpluți cu rodul dreptății, care este prin Isus Hristos spre slava și lauda lui Dumnezeu.”

Noi ar trebui să fim „căutători” în orice timp, în fiecare situație și în orice loc (nu numai atunci când citim Biblia)! Caută în *toate* voia Lui, dorește prin *toate* și *orice* să devii mai înțelegător: dacă cineva îți vorbește sau auzi pe cineva vorbind; la întâlnirile cu vârstnici sau tineri, prieten sau dușman; când îți citești Biblia; când te duci la adunare; când mergi sau circuli pe stradă; când ai parte de fericire sau nenorocire, de reușită sau nereușită; când privești copiii tăi sau natura ...

Voia lui Dumnezeu se cristalizează neîncetat din toate trăirile noastre în forma unui puzzle. De aceea se spune că „**pământul este plin de cunoașterea Domnului**” (Isa.11.9), fiindcă Dumnezeu ne vorbește clar în orice timp și în oricare fel, efectiv prin tot ce întâlnim; prin evenimente, prin situații, prin oameni, plante și animale și altele.

Ferice de cel care are ochi și urechi pentru aceste lucruri, fiindcă el înfometează și însetează după Dumnezeu – și voia Lui!

3. Prin dăruire

„Vă îndemn dar ... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu ..., ca să primiți capacitatea de a cerceta care este voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și potrivită desăvârșirii” (Rom.12.1-2) (tradus din germană, nota trad.). – „**Iată-Mă, vin să fac voia Ta Dumnezeule!**” (Evr.10.7+9).

Cum a fost la Isus, așa trebuie să fie și la noi. Gândul inimii noastre să nu fie înaripat de nici o țintă mai înaltă decât „să facem voia Lui”. Să o exprim acum accentuat puțin unilate-

ral, pentru a scoate în evidență ce vreau să spun: cu toate că despre Isus se spune: „**Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările Diavolului**” (tradus din germană, nota trad.) (**1Ioan 3.8**), El *nu* a venit cu „viziunea” să „scoată draci”. El nu a avut în vedere nici slujiri concrete și nici diavoli atunci când a venit în această lume. Isus a venit în lume ca un copilaș într-o iesle și nu ca un erou misionar cu planuri, închipuiri și idei de-a gata.

De aceea El nu a venit nici cu „viziunea” să „mântuiască oameni”, nici „să facă semne și minuni”; El nu a venit nici să „meargă pe cruce” pentru omenire, nici nu a venit să „vindece bolnavi” și să „predice Evanghelia”. El nu a venit nici ca să „instaleze Împărăția lui Dumnezeu”. Nu! Isus a venit numai și numai „... **să fac voia Ta Dumnezeule**” (**Evr.10.7**).

Pentru că nu a vrut să fie altceva decât un mădular al Tatălui, toate lucrările Sale nu au fost decât revărsările inevitabile ale voiei Tatălui dinainte pregătite. Partea lui Isus a fost să nu caute altceva decât voia Tatălui, iar partea Tatălui nu a fost altceva decât să facă voia Sa prin Fiul Său. Isus nu S-a chinuit niciodată cu închipuiri proprii despre „ce”, „cum”, „când” și „unde” al slujirii Sale. Toate acestea au rezultat ca de la sine pe baza gândului inimii Sale. Fiindcă în El nu locuia nici o dorință mai înaltă decât „să fac voia Ta Dumnezeule”, planul lui Dumnezeu deja isprăvit din veșnicie s-a dezvelit pas cu pas.

De aceea El a trăit timp de 30 de ani o viață ascunsă; de aceea a devenit El într-o zi dulgher de meserie; de aceea a ajuns într-o zi la botezul în Iordan și la slujirea de propovăduire în poporul evreu. Dar chiar și când slujirea Lui de vindecare și de eliberare s-a lărgit, „Isus nu S-a bazat pe aceasta”,

ci a păstrat o singură dorință în inima Sa, aceea de „a face numai voia lui Dumnezeu”. Din această perspectivă și nu alta Dumnezeu I-a dezvelit atunci pas cu pas și în toată claritatea planurile Sale. Numai pe această cale Dumnezeu I-a putut descoperi la urmă și crucea. „Pâinea și puterea” lui Isus se aflau tot timpul numai în perceperea și înfăptuirea *voiei Tatălui (Ioan 4.34)*¹, indiferent ce conținut practic avea această voie. Așa cum Isus prin dorința Sa mistuitoare după voia lui Dumnezeu a recunoscut toate lucrările, tot așa într-o zi El a recunoscut cu certitudine voia Tatălui în calea crucii.

La fel s-a întâmplat și cu tatăl nostru de credință Avraam. Și el n-avea orientată inima spre nimic altceva decât spre voia desăvârșită a Tatălui. Aceasta a fost „lungimea de undă” sa absolută pe care el a recepționat cu o mare claritate toate îndrumările. Dar într-o zi i S-a spus și lui: „**Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac, și jertfește-l ca ardere-de-tot înaintea Mea**” (traducere din germană, nota trad.) (Gen.22.2). Căruia voia lui Dumnezeu îi este bunul cel mai de preț, acela nu se va opri nici în fața crucii. Dar cel târziu atunci, toți ceilalți se simt părăsiți de Dumnezeu și Îi vor prezenta cu argumente logice multitudinea altor posibilități existente mai bune pentru a-și pune la dispoziția Lui o viață cât mai lungă și rodnică.

Dar: „*crede că cel care nu vrea nimic decât numai pe Dumnezeu, acela nu va putea fi niciodată părăsit de Dumnezeu*” (nici pe calea spre cruce)!

---

¹ „Isus le-a zis: «Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.»”

4. Prin rugăciune

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie preamărit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14.13-14). – „Dar s-o ceară prin credință fără să se îndoiască ...” (Iac.1.6).

„De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și va fi al vostru” (Marc.11.24).

„Îndrăzneala pe care o avem la El este că dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (Ioan 5.14). – „Cereți și vi se va da” (Mat.7.7).

Eu consider că toate marile promisiuni din Biblie ne-au fost date în primul rând pentru desăvârșirea personală și comună în voia dinamică a lui Dumnezeu și în lucrările Sale dinainte pregătite. În privința acestei desăvârșiri să punem mâna și să solicităm aceste promisiuni prețioase cu toată îndrăzneala imaginabilă. Nici o rugăciune nesigură să nu treacă peste buzele noastre! Orice rugăciune, care are ca țintă realizarea voiei desăvârșite a lui Dumnezeu, va fi ascultată. Dar noi primim numai dacă ne „rugăm prin credință”, nu când „cerșim cu îndoială”. Unul din răul cel mai mare în viața noastră de rugăciune este acela că după rugăciune noi privim așteptând în viitor și sperăm mai departe liniștiți. Noi facem ca și cum ar trebui să așteptăm să primim mai întâi un anumit răspuns al Domnului. Pe când Isus a poruncit că noi trebuie deja *în timpul* și mai ales *după* rugăciune să trăim imediat în realitatea *de a fi primit deja pentru ce ne-am rugat*.

Știu că creștinismul bunăstării abuzează de toate promisiunile prețioase pentru țințele sale foarte trecătoare. Acest exemplu rău aduce la cădere o mulțime de copii ai lui Dumnezeu sinceri, pentru că după ce au ajuns între porci, în loc să se sperie de orice *devenire în felul lumii*, ei se sperie de oricare *rugăciune* a nădejzii *prin credință*. Dragii mei, întoarceți-vă la rugăciunea credinței! Fără ea noi nu ajungem niciodată la țintă. Este necesar ca după oricare rugăciune noi să trăim mai departe în conștiința că am primit.

Exersăm noi deja în acest fel, sau toate rămân la cele vechi, cum au fost înainte de a ne ruga? Să rămânem neconținut în rugăciunea credinței chiar și atunci când trăim în deplina conștiință că deja *am* primit. Aici nu se află nici o contradicție, cum gândesc mulți, fiindcă dacă noi ne rugăm mai departe ca cei „având”, noi grăbim venirea promisiunii, cum se spune în **2Pet.3.12**: „... asteptând și (prin aceasta) grăbind **venirea zilei ...**”

Data primei apariții: iunie 1992

Iertarea

„... iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efes.4.32).

„... și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm celor care ne-au greșit” (Mat.6.12).

„Eu nu pot ierta!” Acest strigăt de ajutor ajunge tot mai mult la urechile noastre. Neîmpăcarea le-a făcut inimile tari ca granitul. Împietrirea inimii calcă peste orice bunăvoință și toate simțămintele binefăcătoare. Orice asalt pentru biruirea amărăciunii sfârșește într-o nouă înfrângere. „Ce trebuie să fac ca să fiu eliberat?” strigă disperății deznădăjduiți. Ești liber de amărăciune, sau aștepti și tu ajutor?

Dacă nu poți ierta

Iertarea cade greu mai ales dacă s-au produs răni adevărate, când rănilile nu sunt numai o simplă închipuire, ci o realitate. Poate că rănirea a fost produsă pe nedrept. Rănilile încă sunt învâpăiate și mai ard. Dacă durerile ar fi ameliorate, atunci iertarea s-ar practica mai ușor. Dar acum doare ca o mușcătură de șarpe înfocat. În fața acestor răni cedarea pare imposibilă. Inima cere automat ca mai întâi să aibă loc o vindecare. Așadar fiecare încercare de iertare are efectul sării pe o rană deschisă. „Ce fac eu greșit?”, întreabă mulți.

Greșeala principală constă în faptul că ei se concentrează într-o direcție greșită. Când în pustiu israeliții au fost mușcați de șerpi, a existat o singură cale spre vindecare. Ei au trebuit să privească la șarpele de bronz înălțat. Să nu privească la rănilor lor, căci altfel ar fi fost și mai rău. Nici la șerpilor, de care au fost mușcați, nu aveau voie să privească. Numai prin privirea la șarpele de bronz curgea vindecare în trupurile lor otrăvite.

Cum este cu noi? Căutăm vindecarea în fața împrejurărilor vizibile? Cât timp noi nu ne abatem privirea de la șerpilor care ne-au mușcat, nu există vindecare! Atâta timp cât noi tot privim la rănilor noastre adânci, otrava curge mai departe spre inimile noastre! Chiar și privirea vinei noastre ne agravează situația și mai mult. Aici nu ajută nici o judecare repetată, nici un strigăt, nici o evadare. Israelii nu au avut voie nici să iasă din câmpul de vedere al șerpilor pentru a striga la Dumnezeu. Toate acestea nu le-ar fi ajutat deloc. Oricare medic ar fi ajuns prea târziu cu ajutorul său și cea mai tare rugăciune și cea mai serioasă mărturisire a păcatelor și-ar fi pierdut efectul.

Dumnezeu a dat numai o singură cale pentru vindecare.

Calea spre iertare

Privirea spre șarpele înălțat! Aceasta este o pildă pentru DOMNUL pe cruce, care S-a lăsat făcut păcat în locul nostru (**Ioan 3.14-16**)¹. Este vorba de a privi numai înspre

---

¹ „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”

DOMNUL, abătut de la toate rănilile, păcatele și împrejurările – abătut și de la rănilile suferinței nedreptății! Uită ce s-a întâmplat și rămâi în EL! Ori de câte ori gândurile tale vor să se reîntoarcă la locul faptei, refuză! Numai prin privirea spre ISUS curge vindecarea! De câte ori privești înapoi la păcat, inima ta se va împietri ca soția lui Lot. Dar cel care rămâne înăuntru și dă drumul la tot, va avea parte curând de vindecare. Prin privirea în odihnă spre ISUS în curând nu mai doare nici o rană! În cruce se dezamorsează otrava lipsei de împăcare. După ce ai așteptat vei constata că ești eliberat de constrângerea lipsei de împăcare. Rămâi mai departe privind în sus și iertarea va deveni permanentă!

Viclenia Diavolului

Un mare pericol constă în faptul că după un timp mai lung de eliberare cei eliberați de otravă privesc din nou la cicatricile lor. Ei se gândesc la evenimentele din trecut. Ei sunt abătuți de vrăjmașul spre o „biruință” din nou „asupra trecutului”. În timp ce doresc să prelucreze din nou toate lucrurile, ei se aseamănă cu oameni care au urcat în mașină și printr-o nouă încercare de urcare cad afară prin ușa opusă. Ei oferă cicatricilor și șerpilor o atenție nouă și în acest fel otrava mortală curge din nou înăuntru lor. Atunci Diavolul le spune: „Vezi, ești la fel de rănit ca și înainte. Nu s-a schimbat nimic. Totul este numai dat la o parte!” Aceasta este cea mai mare dintre toate minciunile. Tu ai fost vindecat, dar ți-ai luat din nou otrava ucigașă! Doar la gripă la fel nu se spune: „Nici nu am fost vindecat vreodată, pentru că o am din nou ca și în anul trecut. Se pare că a fost numai dată la o parte.”

Cu păcatul neîmpăcării trebuie procedat în același fel ca și cu cele mai grele păcate ale firii păcătoase. De obicei în cazul unor împovărări înrădăcinate de mult timp pericolul recidivării este mai mare decât la mici greșeli ocazionale. De aceea un bețiv după pocăința sa se va ține în mod instinctiv departe de sticlă, un curvar departe de poftă, un drogat de stradă și un împătimit de jocuri din salonul de joc etc. Totuși este o capcană să gândești că nu ești complet liber numai fiindcă într-un domeniu sau altul încă tot mai poți fi ispitit. Oricare mare pericol simțibil de recidivare este o măsură educativă a lui Dumnezeu. Pe de o parte prin această sesizare El ne leagă mai mult de inima Lui. Noi nu vom fi niciodată atât de aproape de Dumnezeu ca în vremurile de slăbiciune simțibilă. Atunci Domnul trezește în noi pe această cale și dorința după o sfințire fără compromis. Trebuie să se dezvolte în noi o dorință profundă după o mântuire deplină, încât să alergăm după sfințire zi și noapte.

În acest fel noi putem de la începutul mântuirii noastre să trăim ca pe deplin eliberați; însă numai atâta timp cât umblăm consecvent în interiorul granițelor așezate de Dumnezeu. Căii tineri și copilașii se țin conștient mai tare în frâu. Dar cu maturizarea crescândă crește mereu și libertatea de mișcare.

Pe această cale și pericolul serios de recidivare va deveni tot mai puțin probabil. Deci atâta timp cât privim numai spre Domnul înălțat, vindecarea noastră este sută la sută. Nu este necesară o biruință suplimentară. *Așadar a fi eliberat nu înseamnă a se putea reîntoarce în vechile domenii de pericol fără a putea fi rănit. Înseamnă a avea posibilitatea reală de libertate.* Este o eroare să fii de părere că după o mușcătură a șarpelui alcoolismului, ai avea exact aceeași distanță și

neatingere față de alcool pe care ai avut-o înainte de „prăbușire”. Acesta este prețul păcatului. Oricărui păcat ne-am făcut robi, după aceea nu vom mai sta înaintea lui ca niște neștiutori și străini. Acolo pericolul de a ajunge din nou în comportamentul de dependență înrădăcinat sau căile sale este efectiv mai mare. Aceste corelări sunt la fel de valabile, după cum s-a spus, și cu privire la păcatul neîmpăcării.

Piedicile tipice ale iertării

Alte piedici care împiedică mântuirea din amărăciune sunt:

1. Neîndurare: Ea este cea mai mare piedică. Cel care nu este voitor să manifeste îndurare aproapelui său, va deveni părtaș aceleiași judecăți neîndurătoare (**Mat.6.15¹; Iac.2.13²**).

2. Dragostea pentru lume și regia proprie: Cel care iubește mersul lumii acesteia, se dovedește ca dușman al lui Dumnezeu (**Iac.4.4**)³. Puterea de biruință va fi dată numai celor care Îl iubesc neîmpărțit pe Domnul (**2Cron.16.9**)⁴. Toate lucrările independente de Dumnezeu nu au roadă rămânândă în ele. Orice răsad care nu este sădit de Tatăl, mai repede sau mai târziu va fi smuls (**Mat.15.13**). **„Căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5).**

---

¹ „... dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”

² „Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a arătat milă; dar mila biruiește judecata.”

³ „Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?”

⁴ „Căci ochii Domnului străbat tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă înaintea Lui.”

3. Incorijibilitate, încăpățănare și duh de judecată: Foarte des un duh de neîmpăcare parvine și din învinuiri pe nedrept. Judecata noastră cu privire la comportamentul apropiaților noștri este mereu imperfectă (subiectivă). De aceea se întâmplă mereu că anumite pronunții sau fapte ale semenilor sunt simțite ca fiind nedrepte, jignitoare sau răutăcioase, cu toate că acestea în faptă și adevăr nici nu au fost. Câte unul așteaptă cu o inimă împietrită deja de ani de zile sau decenii întoarcerea semenului său și încă tot nu își dă seama că el însuși este cel vinovat. Cel care are o inimă înăcrită neîmpăcată este *întotdeauna* greșit, chiar și dacă juridic s-ar afla de o mie de ori „în dreptate”.

4. Convorbirile explicative omise (Mat.5.24)¹: Prin privirea la DOMNUL înălțat noi nu putem trece cu vederea convorbirile explicative și lămuririle necesare prin credință. Unde este posibilă o convorbire explicativă și lămurire verbală reciprocă, ea trebuie să aibă loc. Dacă adversarul nu este voitor pentru o convorbire explicativă, nu-și recunoaște nelegiuirea, sau este deja mort, atunci să știi: aceasta nu este o piedică în dezlegarea ta! Dacă ai făcut tot de ți-a fost *ție* cu puțință și ești voitor să ierți, atunci ea îți va fi dată.

5. Necredință: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască ... cine se îndoiește ... să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul ...” (Iac.1.6-7).

---

¹ „... lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul.”

„Privirea în sus” în practică

Nu este vorba de o tehnică abstractă sau de o metodă. Nu este un exercițiu de meditație în care prin eforturi sufletești mi-L închipui pe Mântuitorul pe cruce. Nu este vorba nici de înșiruirea versetelor biblice ziua întregă sau de rostirea unor rugăciuni lungi. Astfel de tehnici numai ne-ar obosei și ne-ar aduce la punctul zero. Noi nu trebuie să „facem” ceva! Noi nu avem nevoie să facem acrobație de imaginație. Nu este vorba de a ne face rost de o insulă salvatoare prin puterea imaginației noastre.

Eliberarea noastră nu va fi niciodată un produs al eforturilor sau al fanteziilor proprii. Mulți tânjesc mereu la citirea Bibliilor lor ca și la ei să fie cândva așa cum este promis acolo. Problema este că ei omit intrarea prin credință în realitățile citite. Biblia nu ne cere nicăieri să visăm că într-o zi vom deveni și noi părtași drepturilor ei și să fim răpiți din drepturile firii pământești. Ea ne poruncește să intrăm în toate realitățile mărturiilor ei împreună cu cele ale răscumpărării deja împlinite, ca așa să experimentăm în inimile noastre eliberarea care a avut deja loc! Aceste promisiuni nu sunt visuri de viitor, ci în întregime realități ale prezentului! Deci nu este vorba de încercarea de a se apropia de promisiunile lui Dumnezeu lucrând cu încordare. Noi să trăim doar crezând în ele ca în realități adevărate aflate în posesia noastră reală (**2Cor.1.20¹**; **2Pet.1.3-4²**). Ce spune Biblia este adevăr netre-

---

¹ „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El sunt da și în El sunt amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi.”

² „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat prin slava și virtutea Sa, prin care El ne-a dat
-Continuare pe pagina următoare-

cător, realitate de necontestat. Noi să-l credem și să trăim în acesta! Toate lipsurile se află în împotrivirea și necredința noastră. De multe ori nu trăim în realitatea adevărului și de aceea nu ne putem bucura. Dacă Dumnezeu spune că El are o dragoste necondiționată pentru tine, cine îți dă dreptul să trăiești într-o altă conștiință? Dacă Dumnezeu spune că El are putere de mântuire pentru tine, cine îți dă dreptul să te împotrivești acestei realități? Cine ne dă dreptul la îngrijorări nesfârșite dacă Dumnezeu spune că El Se va îngriji de noi? Dacă noi am trăi în Cuvânt ca într-o realitate fixă, am privi prin acesta la DOMNUL nostru înălțat, am fi eliberați – și de păcatul neîmpăcării!

Data primei apariții: februarie 1987

---

făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.”

Conducerea duhovnicească

Ființa conducerii duhovnicești

Pentru o **CONDUCERE DUHOVNICEASCĂ** [=CD] este nevoie de oameni duhovnicești. [CD] nu ia ființă numai pe banca școlii. Ea este un produs al vieții cu Dumnezeu, o esență a supunerii personale lui Dumnezeu. Nu sunt în primul rând anii îndelungați de maturizare condiția pentru o [CD] adevărată, ci mai degrabă chemarea lucrată de Dumnezeu, împreună cu dragostea spre ascultare și relația personală cu Dumnezeu. [CD] nu înseamnă o conducere fără greșală. Și personalități duhovnicești fac greșeli – de multe ori chiar grave. [CD] este o conducere cu inimă și înțelepciune. Este vorba de o administrare a turmei lui Dumnezeu în felul de gândire și priceperea lui Isus. Fără o înțelegere adevărată pentru lucruri, principii și corelări duhovnicești ale Împărăției lui Dumnezeu o [CD] este imposibilă.

Chemarea și conducerea duhovnicească

Listele de calificare din epistolele pastorale sunt doar fundamentul, dar nu și o garanție de a avea succes în conducerea duhovnicească.

Pentru [CD] este necesară și aptitudine și chemare duhovnicească. Aici se pune întrebarea „încotro”. Nu numai „cum” se conduce ceva este hotărâtor, ci înainte de toate „încotro” se conduce totul.

De prea multe ori personalități mature din punct de vedere duhovnicesc și cu experiență se află la cârma turmei din pricina spiritualității lor. Privit omenește, o astfel de combinație poate fi aproape obligatorie, dar privit duhovnicește nu neapărat. Există o deosebire esențială între maturitate duhovnicească și înzestrare și chemare unsă de Duhul.

Cei doisprezece apostoli au fost la început orice altceva numai nu personalități maturizate duhovnicește. Dar ei au primit o ungere și chemare care i-a așezat într-adevăr deasupra tuturor rabinilor de atunci, mai bătrâni și mai bogați în experiență de viață. Slujirile și chemările datorite de Dumnezeu nu pot fi „câștigate” pe calea experienței și maturității. Un apostol sau proroc își primește autoritatea sa pe baza unei chemări nemeritate și a unui har nemeritat. Amândouă lucrează deci prin descoperire datorită de har. Orizontul lor duhovnicesc larg nu poate fi înlocuit nici prin anii de maturizare, nici prin decenii de experiență. În acest sens unii conducători, cu toate că posedă de cele mai bune condiții de bază duhovnicești, sunt totuși un pericol pentru turma lui Dumnezeu. E adevărat, mulți conducători se potrivesc de minune pentru consiliere personală și îngrijire ulterioară, dar ori de câte ori se implică dincolo de acest nivel în „domenii apostolice și profetice”, întreaga turmă trebuie să sufere din acest motiv.

De aceea [CD] trebuie să corespundă întotdeauna și chemării și înzestrării personale.

Ținta conducerii duhovnicești

Fundamentul unei [CD] este întotdeauna o viață orientată duhovnicește pe placul lui Dumnezeu și are ca țintă împlinirea planului lui Dumnezeu. Ea nu lucrează niciodată pe cont propriu. Ea lucrează pe baza cunoașterii planului lui Dumnezeu și din însărcinarea personală care rezultă din acesta. Această cunoaștere a voiei lui Dumnezeu îi conferă putere. De aceea ea poate merge și pe căi incomode. Ea poate merge pe căi care pot aduce uneori chiar dezavantaje directe „proprietarului” ei.

[CD] este complet independentă de principii pământești și planuri proprii. Ea nu argumentează corespunzător logicii omenești și dorințelor personale. Ea este preocupată în totul și toate numai de voia lui Dumnezeu. De aceea ea este mereu flexibilă. Ea poate jertfi cu ușurință pe cele avute până atunci și să schimbe cu plăcere lucrurile bune și mai de folos pentru cele mai bune – voia cea bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu.

Mediul înconjurător al conducerii duhovnicești

[CD] caută întotdeauna și un ecou. Ea nu continuă numai în rutină. Ea privește turma încredințată ei mereu ca pe un organism de care aparține și ea însăși. De aceea ea are răbdare și ia în considerație.

Ca [CD] se reprezintă planul lui Dumnezeu pentru un „trup” și nu doar pentru un grup organizat având același fel de gândire (respectiv pentru persoane individuale independente unele de altele). De aceea nu există o înaintare sau creștere dumne-

zeiască profundă dacă nu este realizat echilibrul ansamblului. Unde intenția lui Dumnezeu este exprimată prin conducătorul duhovnicesc, aceasta are ca țintă ca întregul organism să ajungă în concordanță. [CD] acționează „iluminator”. În Împărăția lui Dumnezeu nu este vorba de domnie și emitere de porunci. Când Duhul lui Dumnezeu dă instrucțiuni, El face ca acestea să devină la fel de importante și pentru toate mădularele care umblă în lumină. De aceea [CD] conduce întotdeauna înspre unitatea întregului. Ea molipsește, convinge și face ca adevărul să devină o bucurie comună. Unde [CD] trăiește efectiv, acolo tot ce nu este adevărat este permanent eliminat. Ea lucrează spre a deveni un organism sănătos, și în continuare îl îngrijește bine cu o grijă sfântă.

[CD] este o conducere corespunzătoare Duhului lui Dumnezeu. Interesul lui Dumnezeu sunt „oamenii” și nu „lucrurile”. Dumnezeu Se îngrijește în primul rând de ce este slab, disprețuit și neînsemnat(**1Cor.1.25-31**)¹. Oricare lucrare s-ar face pentru Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu așează totdeauna mădularele cele mai slabe ca piatră de încercare și măsură a calității a unei conduceri duhovnicești autentice. Nu oarecare lucrări, activități sau proiecte sunt primul interes al lui

---

¹ „Căci nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii. Priviți la chemarea voastră, fraților: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe înțelepți. Și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile de neam de jos ale lumii, pe cele disprețuite și lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus, care ne-a fost făcut înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul.”

Dumnezeu, ci mădularele cele mai slabe ale „trupului” respectiv. Un organism va fi întotdeauna numai atât de sănătos cât este cel mai slab mădular al său. Deci ea se orientează mereu după necesitățile „celor mai neînsemnați frați” și nu va nesocoti niciodată lipsurile celor mai slabi cu scopul ca în acest fel să poată sluji întrucâtva mai bine lui Dumnezeu. Acționând astfel s-ar obține lucrul contrar. Trecerea cu vedere a mădularelor celor mai slabe descalifică conducerea duhovnicească.

Conducere duhovnicească și cooperarea

Conducătorul duhovnicesc se poate abține. El poate avea mult mai multe aptitudini decât folosește în realitate. El se va feri să fie folosit ca „bun la toate”. El se pricepe în delegarea sarcinilor care apar la persoane convenite. El însuși se implică în lucrurile care apar numai în măsura în care slujirea sa de administrare nu este influențată.

Un conducător duhovnicesc trebuie neîncetat să păzească și să poarte în inimă o privire de ansamblu. El să transfigureze și să țină în viață intenția lui Dumnezeu în toate mădularele trupului. El poate colabora fără invidie și se bucură de fiecare activare a darurilor în aproapele. El se împotrivesc pasivității duhovnicești.

Conducere duhovnicească și corectarea

[CD] nu pretinde niciodată o autocrație. Ea nu este o papalitate. În tot ce face ea se supune corecturii și mărturiei *întregului trup*. Ea este permanent dispusă să accepte corectură. Ea evaluează de bună voie consecințele activității ei și caută imediat căi noi dacă vede că întregul organism suferă în urma deciziilor ei.

Un conducător duhovnicesc are întotdeauna o ureche deschisă pentru mulți sfătuitori. Dar [CD] nu este o democrație. Nu părerea majorității este hotărâtoare. Un conducător duhovnicesc se poate pune și împotriva unei mase mari dacă ea pofteste ceva în vreun fel omenesc. Pe cât de puțin domină un conducător duhovnicesc, pe atât de puțin se lasă dominat. El caută oameni model și trebuie el însuși să fie un model. Cele mai dese corecturi el le primește din trupul căruia îi aparține cel mai direct. Nu mărturia majorității, ci „mărturia comună” este valabilă pentru el. Corecturi din partea unor personalități din exterior nu au voie niciodată să fie impuse împotriva maturității interne și a convingerii trupului. În toate, trupul trebuie „să țină pasul” și nu are voie să fie asaltat, nici chiar prin „personalități duhovnicești”.

Orientarea conducerii duhovnicești

Ce conferă unui conducător duhovnicesc sau unei echipe duhovnicești încredințarea că deciziile sunt plăcute lui Dumnezeu? Este „pacea lui Hristos” asupra întregului orga-

nism, de care aparțin local, cum este scris în **Col.3.15**¹. Atât în viața personală, cât și în conducerea duhovnicească, pacea lui Hristos este „arbitru”. Aceasta presupune faptul că totdeauna există și dispoziția de a merge „pe calea mai rea”. Unde nu domnește o unitate desăvârșită a păcii într-o echipă, nu este voie să se acționeze mai departe, cel puțin nu în punctele unde există lipsă de armonie. O decizie, oricât de plauzibilă, luată împotriva unei concordanțe interne, ar conduce la haos.

Suferința conducerii duhovnicești

„Și dacă un mădular suferă, toate măduarele suferă împreună ...” (1Cor.12.26), înainte de toate conducătorii duhovnicești. Păstorul autentic își jertfește viața pentru oile sale (**Ioan 10.11**). Acest cuvânt nou-testamentar nu vorbește despre un martiraj ales personal, ci despre o realitate duhovnicească. În faptă și adevăr oricare păstor care se lasă introdus într-o conducere duhovnicească a unui organism viu, intră într-o comunitate de destin de neocolit cu măduarele subordonate lui. Cel care nu are parte de această legitate, se dovedește a fi un zilier. Practica dovedește că fiecare nedreptate, fiecare lipsă de har, fiecare păcat neispășit al turmei se așează mai întâi asupra conducătorilor ei, cum spune Pavel în **Col.1.24**: **„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește necazurilor lui Hristos pentru**

---

¹ „Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați într-un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; ...”

trupul Lui, care este Biserica.” Cu cât mai înaltă este o conducere duhovnicească, cu atât mai întrețesută este ea cu bucuriile și cu suferințele celorlalte mădulare. De aceea Pavel își tot îndemna mereu colaboratorii săi să nu ocolească aceste suferințe și necazuri ale slujirii, fiindcă ele sunt de nelipsit pentru proslăvirea Bisericii (**2Tim.2.8-12¹/2.3²**). Un conducător duhovnicesc autentic nu găsește liniște lăuntrică până ce nu a condus biserica subordonată lui, corespunzător poziției ei, în toate la dreptate și i-a transmis viața: „(De abia) **acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul**” (**1Tes.3.8**). Oricine nu suferă din pricina păcatelor, lipsurilor și nevoilor celor subordonați lui și anume fără să le caute, fără să le bănuiască și fără să le vrea, acela nu este un adevărat conducător duhovnicesc. Suferințele unui păstor autentic nu sunt alese de el. Ele nu sunt un produs al cunoașterii sau a inițierii sale în problemele existente. Ele sunt produsul întrețeserii organice de destin al capului.

---

¹ „Adu-ți aminte de Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat dintre cei morți după Evanghelia mea, pentru care sufăr până acolo că sunt în lanțuri, ca un făcător de rele; dar cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică. Demn de crezare este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El; dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El; dacă Îl tăgăduim, și El ne va tăgădui; ...”

² „Ia-ți partea ta la suferință, ca un bun ostaș al lui Isus Hristos.”

Ținta și ținta finală a tuturor conducerilor duhovnicești

Ținta tuturor [CD] este promovarea tuturor subordonaților înăuntru în funcțiunea lor ca mădular ÎN HRISTOS. Conducătorul duhovnicesc nu caută niciodată înălțarea sa proprie, ci mereu numai aceea a lui Hristos în aproapele său. El caută în orice chip cum să-i poată promova pe cei subordonați lui la un nivel mai înalt în Hristos și consideră ca fiind o cinste deosebită când este depășit de unul din codași. El nu oprește niciodată chemările lui Dumnezeu care sunt în acțiune, și renunță cu plăcere la întâietate dacă prin aceasta îi vede pe cei subordonați lui crescând mai mult. Un conducător duhovnicesc nu își vede slujirea sa adevărată prin înălțarea sa, ci mai degrabă pusă sub semnul întrebării, dacă într-un timp mai îndelungat el nu reușește să promoveze pe nimeni mai sus decât pe el însuși.

Ținta finală a oricărei conduceri duhovnicești este mereu relația personală cu Dumnezeu: A-L iubi pe Dumnezeu din toată inima, fiindu-I un mădular mereu la dispoziție! Manifestarea practică a acestei dragoste însă este de așa natură că ea caută neobosit să aducă *totul și pe toate* sub domnia desăvârșită a lui Dumnezeu: „... **Hristos în voi nădejdea slavei. Pe El Îl vestim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit ÎN HRISTOS**” (Col.1.27-28).

Ținta este nu numai succes într-un lucru sau într-altul, ci „a aduce roadă pentru Dumnezeu”. Există o deosebire incomensurabilă între roadă și succes. Poate că Ieremia a avut puțin

„succes” în slujirea sa de proroc. Dar el a avut rod pentru Dumnezeu prin ascultarea credinței sale. Nu cifre mari, bănci pline și cinste în fața maselor de oameni sunt ținta Duhului, ci relația cu Dumnezeu.

Un lucrător excelent nu înseamnă nicidecum că este rodnic pentru Dumnezeu. Dar un lucrător de calitate, care nu Îl poartă în primul rând pe Dumnezeu în inima sa, nu are nici o valoare în Împărăția lui Dumnezeu. Mai bine un colaborator greoi, dar care se află din inimă la dispoziția lui Dumnezeu și are încredere în El, decât unul cu titlul de doctor și cu inima împărțită.

Binecuvântarea Domnului este hotărâtoare în toate: **„Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de vreun necaz” (Prov.10.22)**. Și aceasta nu curge nici prin aparatură, nici prin proiecte, nici prin capete ... Binecuvântarea Domnului curge prin inimi ale dragostei curate, nefățarnice și pline de credință.

Într-acolo culminează, la urma urmei, toate străduințele unui conducător – dacă el este cu adevărat duhovnicesc.

Data primei apariții: februarie 1988

Vina părinților

„Să nu-ți faci chip cioplit ... Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc *nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc ...*” (Exod.20.4-5).

„*Părinții noștri care au păcătuit nu mai sunt, iar noi le purtăm nelegiuirile*” (Plâng.5.7).

În acest capitol ne ocupăm cu problema „pedepsei lui Dumnezeu până la a treia sau a patra generație” (Exod.20.4-5). Tot mereu intrăm în contact cu creștini care vorbesc mult despre experiențele lor cu așa-numitele „împovărări demonice” în viața lor pe care le-au suferit sau le mai suferă, cum spun ei, datorită umblării păcătoase a înaintașilor lor. Fiindcă se cuvine fiecărui creștin ca fiecare experiență sau declarație să fie susținută cu o bază biblică, nu este de mirare faptul că cei mai mulți se referă la textul amintit mai sus. Exprimarea **„pedepsesc nelegiuirea părinților în copiii lor ...”** reprezintă într-un fel fundamentul teologic principal al acelei clădiri de învățătură devenit foarte actual, care în acest timp face ocolul lumii și lasă pretutindeni mari urme de derută și dezbinare între creștini. Fiindcă mai repede sau mai târziu suntem atinși de aceste efecte, noi vom urmări în Scriptură următoarele întrebări:

„Oare această pedeapsă a lui Dumnezeu până la a treia sau a patra generație are cu adevărat a face ceva cu *împovărare demonică*, cu o *înmânare moștenită a unor nevinovați sub domnia constrângătoare a Diavolului?*” „Suntem noi, creștinii, cu adevărat născuți din nou, *liberi* de puterea păcatului și a Diavolului, sau tot mai trebuie să luăm în calcul eventuale „drepturi ascunse ale vrăjmașului” în viața noastră?” Sau, ca să întrebăm prin cuvintele poporului lui Dumnezeu din vremea lui Ieremia și Ezechiel: „Este adevărat că noi primim dinți tociți (adică noi urmașii suferim o pagubă internă), dacă înaintașii noștri au mâncat aguridă (adică au păcătuit)?” Domnul să ne deschidă ochii la acest studiu: „**Cuvântul Domnului a venit la mine zicând: «Pentru ce spuneți voi proverbul acesta în țara lui Israel: »Părinții au mâncat aguridă și copiii li s-au strepezit dinții«?** Viu sunt Eu Stăpânul, DOMNUL, că nu veți mai folosi proverbul acesta în Israel. Iată, toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, *acela va muri*»” (Ezec.18.1-4).

„Iată vin zile, zice DOMNUL, ... În zilele acelea nu se va mai (!) (putea) zice: *«Părinții au mâncat aguridă și copiii li s-au strepezit dinții»*, ci *fiecare va muri pentru nelegiuirea lui*; oricărui om care va mânca aguridă, i se vor strepezi dinții. Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou (!): ... Voi pune legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor ...” (Ier.31.27-34).

A existat cândva un timp îndelungat o problemă îndărătnică în Israel. Această problemă era atât de îndărătnică încât chiar și proroci renumiți ca Ezechiel și Ieremia s-au străduit în zadar

pentru o soluție finală. Îndărătnicia problemei a rezultat chiar dintr-o interpretare greșită larg răspândită și adânc înrădăcinată a legii mozaice. Căci acolo în porunca a doua DOMNUL spune cu privire la idolatrie: „... **Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, DOMNUL, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație (nepoți/strănepoți) a celor ce Mă urăsc ...**” (Exod.20.4-5).

La început acest Cuvânt slujea israeliților încă drept înfri-coșare cu efect. Pentru urmașii lor ei se fereau de păcatul ușuratic. Dar cu timpul ei nu au mai luat atât de serios aceste avertizări și s-au dăruit poftelor lor. Atunci Dumnezeu le-a trimis timp de decenii pe prorocii Săi, care îi chemau la recunoaștere și la întoarcere. Dar fiindcă *în ciuda deselor lor abateri* ei o duceau totuși evident bine, ei nu au vrut să vadă atât de restrictiv păcatul și nu au ascultat de prorocii lor. Bine-cuvântarea vizibilă le era o dovadă suficientă că nu putea fi chiar așa de rău cu ei. Apoi a venit vremea în care poporul Israel, sub efectul păcatelor și a neînduplecării *sale*, a început să sufere. Dar în loc să se pocăiască în sfârșit și să desțele-nească un ogor nou, ei și-au amintit de porunca a doua și au început într-un fel acuzator să-i facă responsabili pe Dumnezeu și pe înaintașii lor pentru starea lor. Neprihănirea proprie oarbă a devenit deja un bun tradițional atât de general, încât în locul căinței și a pocăinței s-a format acest proverb acuzator: „Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții.” Cu alte cuvinte: „Întregul necaz în care ne aflăm, trebuie să fie urmarea vinei înaintașilor noștri, cum este scris în lege; – Dumnezeu este nedrept și a adus acum peste noi *vina părinților!*”

Acestor acuzații oarbe prorociei Ezechiel și Ieremia s-au împotrivit în Numele lui Dumnezeu și au încercat să lămurească poporul că înțelegerea lor despre „pedepsirea vinei părinților” este complet falsă și răutăcioasă (**Ezec.18**).

Dumnezeu a exprimat această atenționare numai datorită mării Sale bunătați și îndelungii Sale răbdări. Anume El și-a atenționat poporul asupra faptului că El nu răspunde imediat fiecărui păcat greu cu o lovitură învâpăiată din cer. O astfel de acțiune nu corespunde absolut deloc ființei Sale, fiindcă El este nespus de răbdător și îndurător. Dar fiindcă chiar această îndelungă răbdare dumnezeiască ar putea abate poporul spre concluzii greșite, (ca și cum Dumnezeu ar fi de acord cu faptele lor), El a mai trebuit să-i lămurească cumva că acesta nu este nicidecum cazul. Marea Sa răbdare nu permite ca judecata dreaptă să-și piardă valabilitatea! Deci El i-a atenționat de faptul că mânia judecății Sale la neînduplecarea lor maladivă s-ar putea *extinde și acumula* până la a patra generație, dar cel târziu atunci va trebui să se reverse în toată amplitudinea. Este evident că descărcarea mâniei acumulate va lovi înainte de toate pe urmașii care au urmat pașilor părinților lor. Ce-i drept, aceștia nu au păcătuit în același fel ca și părinții lor, dar ei nu sunt deloc nevinovați cât timp ei nu s-au întors și nu s-au rupt cu totul de căile păcătoase ale părinților lor. Dar Dumnezeu nu a avut încă niciodată plăcere în moartea nelegiuitului, ci în aceea ca el să se pocăiască și să trăiască (**Ezec.18.23**)¹! Cu atât mai puțin I s-ar potrivi ca El să-și manifeste răzbunarea asupra celui nevinovat!

---

¹ „Doresc Eu moartea celui rău?, zice Stăpânul Domnul. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?”

Așadar prorocii Ezechiel și Ieremia au încercat să arate cu insistență poporului că pedeapsa lui Dumnezeu asupra urmașului al treilea sau al patrulea nu are absolut nimic comun cu acel fel de „gând inechitabil de pedeapsă” cum au interpretat-o în dreptul Lui cu atâta îndărătnicie pe baza **Exod.20.4-5**. Prorocii nu au contestat cu nici un cuvânt că și părinții au păcătuit cu adevărat și greu; dar ei au căutat să lămurească pe Israel că din această cauză nu era în nici un caz „victima nevinovată a înaintașilor săi”, cum credea el.

De aceea în dovedirea lor ei au mers până acolo încât au accentuat incontestabil chiar contrariul a ceea ce israeliții considerau cu atâta încăpățânare: „... **Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta ca urmare a nelegiurii tatălui său, și tatăl nu va purta ca urmare a nelegiurii fiului său; nu, cel drept să primească o răsplată pentru dreptatea lui și de asemenea, celui rău pedeapsa pentru răutatea lui”** (tradus din germană, nota trad.) (**Ezec.18.19-20**).

Dar Israel a răspuns: „**Pentru ce** (respectiv: Ce înseamnă aici că) **nu poartă fiul împreună?** (tradus din germană, nota trad.) ... **Calea Domnului nu este dreaptă!**” (**v.19 + de la v.25**). Cu aceasta ei au spus: „Voi nu ne puteți înșela cum vreți; trebuie numai să vă deschideți ochii și veți vedea voi înșivă că suntem pedepsiți pe nedrept.” Israel, în urma căderii sale treptate, nu mai avea un simțământ pentru greutatea păcatelor proprii. El își aducea tot timpul jertfele sale și se pocăia cumva de acele păcate care i se păreau *lui însuși importante*; și chiar aici se afla punctul: pentru acele nelegiurii o pedeapsă pe care o avea de purtat atunci, bineînțeles că era prea dură. Dar de acele mărunțișuri în faptă și adevăr nici nu era vorba. De aceea, cu o adevărată răbdare dumnezeiască

Dumnezeu i-a răspuns prin Ezechiel: **„Ascultați atunci, casa lui Israel! Nu este calea Mea dreaptă? Oare nu mai degrabă căile voastre sunt nedrepte?”** (v.25). Cu alte cuvinte: „Niciodată nu Mi-ar veni în minte ca într-un astfel de mod diabolic să pedepsesc vina părinților în copiii lor până în a treia și a patra generație!”

Pentru ca acestei suciri îndărătnice a „gândului de pedepsire” să-i dea o lovitură de moarte, Dumnezeu a vestit în sfârșit prin Ieremia vremea nouă a mântuirii în Isus Hristos care se afla în față (**Ier.31.31**)¹. Ce are a face epoca noastră de mântuire în Isus Hristos cu tematica aceea din trecut? Ieremia scoate în evidență: **„În zilele acelea nu se va mai zice: «Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s-au strepezit dinții ...»”** (**Ier.31.29-34**).

De ce să fie de neconceput rămânerea în continuare a acestei zicale în noul legământ? *Pentru că conținutul central al noului legământ a vestit o „creație complet nouă”; oameni complet noi, fără arbori genealogici sau registre de neamuri pământești.*

Despre noi se spune, după ce am luptat lupta pocăinței și a morții: **„Voi ați fost dezlegați cu totul de felul deșert de umblare (idolatriu) transmis de părinții voștri”** (tradus din germană, nota trad.) (**1Pet.1.18**). **„Aici nu este nici grec, nici iudeu, ... nici barbar, nici scit, nici rob, nici liber, ci Hristos este totul și în toți”** (**Col.3.11**). – **„Căci în Hristos Isus nici circumcizia, nici necircumcizia nu sunt nimic, ci a fi o nouă creație”** (**Gal.6.15**). Fiecare părtaș al acestui nou

---

¹ „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.”

legământ este, asemenea îngerilor lui Dumnezeu, o „creație unică de sus” și de aceea liber de „linii de moștenire” pământeste de orice fel.

Iubiți frați și surori, noi aparținem acestui legământ nou de preț; este legământul scump al sângelui lui Isus Hristos! Acum numai El este linia noastră de moștenire! Dar cum se procedează în acest timp din urmă cu acest legământ? În timp ce poporul din vremea lui Ieremia a reușit să strămute *urmările* păcatelor lor direct asupra înaintașilor lor, astăzi noi reușim într-un fel cu mult mai nelegiuit să strămutam nu numai *urmările*, ci pe deasupra și *cauzele* faptelor noastre păcătoase asupra „părinților” noștri! În vremea lui Ieremia rătăcirea a venit din poporul neînvățat. Dar astăzi „conducătorii duhovnicești cu funcții înalte” sunt cei care proclamă înaintea tuturor aceste rătăciri cu urmări mult mai grele!

În zilele noastre tot mai des păcatele oamenilor în loc să fie date pe față, să fie biruite și pedepsite, ele sunt explicate și prin aceasta îndreptățite ca fiind „cele ale înaintașilor”. Există un proverb care spune că acolo unde se află începutul, va fi și sfârșitul. În ce mod înfricoșător au devenit zilele noastre cu adevărat asemănătoare primelor zile; fiindcă atunci când Dumnezeu a vrut să-l tragă la răspundere pe Adam pentru păcatul său, acesta a spus imediat: „**Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a ...!**” Dar când Dumnezeu i-a cerut socoteală Evei, ea a răspuns la fel de spontan: „**Sarpele m-a ...!**” (Gen.3.12-13).

În ultimii ani am dat tot mai mult de lucruri care chiar numai să fie spuse ar fi rușinoase. Aproape toate casele creștine de reabilitare din Elveția (probabil și în majoritatea adunărilor creștine) au decăzut între timp acestei rătăciri *fundamentale* și de inspirație demonică a „învățăturii vinei părinților”. De

câte ori ai întâlnit *tu* deja creștini care ți-au strămutat eșecurile pe așa-numitele „împovărări moștenite” și „vinovățiile părinților”? Îndepărtează-te, de dragul credinței tale, *de la descoperirile lor!* De câte ori ai experimentat deja că ai fost atenționat cu privire la „drepturi ascunse” pe care le-ar mai avea vrăjmașul în tine datorită păcatelor înaintașilor tăi pământești? Închide-ți inima față de astfel de subminări! Câți copii ai lui Dumnezeu cunoști, care aleargă de la un consilier la altul pentru a fi dezlegați mereu de astfel de „împovărări moștenite”? Nu te lăsa ispitit să faci la fel! Pentru câte înfrângeri ai făcut deja responsabil (direct sau indirect) pe unul din înaintașii tăi sau ai intrat în îndoieli serioase dacă ești cu adevărat liber? Pentru sângele sfânt al lui Isus și a creației noi eu îți poruncesc să te lași de acestea!

Corespunde păcatului de vrăjitorie de înalt grad dacă noi creștinii ne lăsăm târâți să ne strămutăm păcatele noastre asupra semenilor noștri. Exact în acest fel o fac vrăjitorii și ocultiștii. Ei scot un vinovat de afară în față pentru fiecare boală, fiecare nenorocire sau ghinion din vină proprie. Și în acest fel are loc nelimitat de multă suferință, nedreptate, ucidere și necaz. Noi să râvnim mai mult după ce i-a lipsit deja poporului Israel: o conștiință mai fină și mai profundă pentru păcatele noastre! Trebuie *acum* și *astăzi* să învățăm să facem deosebire între sfânt și nesfânt, între curat și necurat!

Să ne temem numai de păcatele *noastre*, fiindcă *numai acestea* sunt adevăratele arme în mâna Diavolului. Ele au efect asupra puterilor demonice ca și bălegarul de vacă asupra muștelor. Imediat ce ne lăsăm spălați de murdăria păcatelor noastre, vor pleca și „muștele” de la noi. Ca și vase curățite, nu avem să ne temem nici chiar și de realul aluat cu pericol de moarte al

păcatului, care poate întina un întreg organism ca o epidemie, dacă el nu este măturat afară la timpul potrivit (**1Cor.5. de la v.6**)¹. De ce nu avem nevoie pe drept să ne temem de acest pericol? Pentru că noi ca vase curățite mergem și măturăm *la timpul potrivit* aluatul afară! Și dacă el nu se lasă despărțit, atunci ne despărțim noi de el la timpul oportun! Așa este.

Suntem o generație care a pierdut în majoritate orice luciditate și orice întrezărire duhovnicească. Suntem lipsiți de orice simț al deosebirii și al fineței duhovnicești. Nu mai suntem conștienți ce urmări distrugătoare și chinuitoare au deja numai cele mai neînsemnate păcate ale gândurilor. De aceea ne aducem neîncetat încurcăturile, presiunile și întunecimile noastre lăuntrice în corelări greșite. Din țânțari se fac elefanți, din disciplinarea Duhului Sfânt se face împovărare moștenită, din lucrările firii pământești se fac împovărări demonice și altele. Să deveniți din nou treji de-a binelea și să recunoașteți că ceea ce Biblia numește simplu „faptele firii pământești” voi o considerați consecvent ca fiind „împovărare demonică” de grad înalt! (de exemplu „**desfrânare, necurăție, destrăbălare, idolatrie, VRĂJITORIE, ... beții**” și altele) Cu siguranță că nu există nici o faptă a firii pământești din **Gal.5.19-21** pe care rătăciții „slujitori de eliberare” nu caută stăruitor să o „izgonească”. Dar „firea pământească” nu poate fi niciodată „scoasă afară”! Firea pământească nu poate și nu va fi niciodată liniștită durabil prin persoane din afară. Ea trebuie să fie adusă sub control din *înăuntru*, din însuși duhul credincio-

---

¹ „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos Paștele nostru a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimile curăției și ale adevărului.”

sului. Cu aceasta eu nu contest nici într-un caz că slujirile de eliberare amintite acționează uneori și schimbări uimitoare în „cei legați”. Dar la o cercetare exactă rezultă mereu că aceste schimbări nu sunt decât de mică durată, pentru că este vorba doar de o *mutare* de probleme și nu de soluții adevărate. Dacă rezultă schimbări remanente, pentru acestea există complet alte cauze decât motivele numite. De cele mai multe ori consilierea nu rezolvă mai mult în „cel legat” decât o revigorare a credinței personale, dar care ar fi fost deja tot timpul „biruința sigură” (**1Ioan 5.4**)¹.

Dacă confundăm faptele firii noastre pământești cu locuire demonică interioară etc., atunci în viața noastră se furișează un circuit nesfârșit de minciună. Până ce nu devenim lucizi și nu ne rupem din nou de aceasta, pentru orice trezire a firii pământești va trebui să avem din nou o explicație plauzibilă. Noi am vorbit cu „slujitori de eliberare” care după mulți ani de luptă zadarnică cu „firea pământească”, ne-au spus fără să roșească că ei se lovesc de straturi tot mai adânci de împovărări demonice. O voi oiște sărmane rătăcite care ați căzut în capcanele acestor șarlatani, Dumnezeu să vă elibereze de acești tirani! Rupeti-vă de ei și practicați ce vă spune Biblia. Căci aceasta ne învață fără excepție un lucru de la sine înțeles să considerăm *prin credință* firea noastră pământească ca deja „**răstignită, moartă și lepădată**” (**Rom.6.6-7**) și „**cu statornicie să punem Diavolul pe fugă**” (**Col.3.1-10**²; **Iac.4.7**³).

---

¹ „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.”

² „Deci dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la cele de sus, nu la cele de pe pământ, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

-Continuare pe pagina următoare-

Dar tragedia sucirilor nu pornește întotdeauna numai de la „slujitorii de eliberare”. Știm de asemenea că multe oițe nici nu doresc cu adevărat maturitatea în Hristos și din pornire proprie aleargă de la un „exorcist” la altul. Cât timp mai doriți să se mai frământa aluatul firii voastre pământești putrede? Când veți înceta *voi* în sfârșit să vă găsiți plăcerea să fiți centrul atenției? Când veți înceta odată cu felul de arătare cu degetul, încărcând faptele și gândurile voastre păcătoase pe părinții voștri, socotindu-le „blesteme și împovărări moștenite”? Toate acestea le faceți numai pentru că sunteți niște ființe atât de leneșe, temătoare de lumină și mândre și nu vreți să răspundeți pentru păcatele voastre personale în prezent și astăzi.

De aceea cu „mutarea păcatului” creștinătatea de astăzi s-a scufundat în mare măsură la nivelul unei superstiții ieftine. Toate aceste cunoștințe și practici au luat ființă din izvoarele tulburi ale filozofiei, psihologiei și ocultismului.

Dragii mei, așa de mulți copii ai lui Dumnezeu sunt astăzi jefuiți de orice fundament duhovnicesc și de aceea trăiesc în tot felul de păcate și legături, cărora în faptă și adevăr nici nu

---

Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, dați morții mădularele voastre care sunt pe pământ: desfrânarea, necurăția, patimile, pofta rea și lăcomia de bani, care este idolatrie. Din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. În ele ați umblat și voi odinioară când trăiați în aceste lucruri. Dar acum lepădați și voi toate aceste lucruri: mânie, iuțime, răutate, defăimare, cuvinte de rușine care pot ieși din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoaștere deplină, după chipul Celui care l-a creat.”

³ „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi.”

ar trebui să le slujească vreodată. Ei aleargă de la un consilier la altul și de multe ori prin aceștia se încâlcesc și mai adânc în păcatele lor. Trebuie să cunoaștem neapărat următoarele despre consilierea biblică: consilierul nou-testamentar nr. 1 este numai Duhul Sfânt! Chiar în aceasta a văzut Ieremia eminența noului legământ: „**Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul» (Ier.31.34).** Duhul Sfânt, care mai este numit și „Cel chemat să susțină, Mijlocitor, Mângâietor, Ajutor”, este începutul și sfârșitul noului legământ. El îl conduce pe fiecare în tot adevărul și de aceea în toată libertatea. Dacă noi ca creștini încă nu cunoaștem adevărata acțiune a Duhului Sfânt, este numai datorită faptului că în loc să fugim la El, noi căutăm mereu altundeva după ajutor. De aceea să aștepti cu răbdare încrezându-te cu tărie atât timp în El până ce El va începe să lucreze, și să nu ai o a doua alternativă! El nu întârzie niciodată!

Principii de învățătură fundamentale

De încheiere să luăm în considerare câteva principii de învățătură fundamentale și constatările care rezultă din ele: cel care se numește copil al lui Dumnezeu și care totuși nu deține supremația peste viața sa proprie, corespunzător Scripturii este întotdeauna ori un mic-credincios încăpățânat sau nu este deloc copil al lui Dumnezeu. În ambele cazuri este valabilă pocăința și devenirea de credincios! Dacă ești cu adevărat născut din nou prin Duhul Sfânt, tu nu mai poți fi „**ispitit peste puterea ta**”, fiindcă așa ți-a promis Tatăl tău ceresc

(1Cor.10.13)¹. Această promisiune este valabilă deja din prima zi a mântuirii noastre. Peste viața ta tu ai din prima zi un paznic. Dar să nu încurcăm lucrurile Împărăției. La drept vorbind, în timpul vieții noastre toate lucrurile Împărăției lui Dumnezeu ne sunt o suprasolicitare. Din puterea proprie nu suntem în stare să ne mișcăm nici un milimetru. Totuși acest fel de dependență trebuie să existe. În puterea Duhului lui Isus Hristos locuind în noi, vom fi capabili în toate. Fără El nimic – Cu El toate!

Dar ce este cu cazurile atât de des vizibile de credincioși sinceri care se află sub cele mai grele posedări? Îți spun un lucru: eu sunt deja destul de lung timp consilier ca să pot spune cu toată încredințarea că marea parte a așa-numiților creștini născuți din nou în faptă și adevăr nu sunt nimic altceva decât niște nemântuiți. Această mărturie ajunge până departe și adânc chiar și în rândurile învățătorilor biblici și a predicatorilor. Adevărata pocăință și naștere din nou este chiar declarația de dezlegare concretă de orice demonie. Un om care mai are drac în burtă, acela îl are *pe* Diavolul în burtă – înțelegi?! Partea deosebită a eliberării noastre este *strămutarea din toate domeniile de stăpânire ale întunericului și drept al Diavolului* – aceasta ESTE SALVAREA NOASTRĂ și nu alta. Cine trăiește altfel, încă nu aparține Domnului – indiferent de miile de mărturisiri ale buzelor încolo sau încoace! Exorcismul aparține înainte de întoarcerea la Dumnezeu prin pocăință și nicăieri altundeva. Punct.

---

¹ „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită naturii omenești. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea ca s-o puteți suporta.”

Tu ești „răscumpărat” și din „umblarea deșartă a părinților” (tradus din germană, nota trad.) (1Pet.1.18), pentru că ai fost răstignit față de această lume prin moartea lui Isus, și această lume a fost răstignită față de tine (Gal.6.14)¹, – ca să fii de acum în stare „să umbli în noutatea vieții” (tradus din germană, nota trad.) (Rom.6.4). Al tău trup al păcatului îți este supus prin credință și prin ea dezbrăcat „ca să nu mai fii nevoit să slujești păcatului” (tradus din germană, nota trad.) (v.6).

Așadar oricare relație pământească, oricare rudenie sau legătură pământească, fie ea de oameni, obiecte, blesteme sau păcate, au fost realmente tăiate de la tine: „Căci cine a murit este eliberat de păcat” (Rom.6.7) și prin urmare și de păcatele oculte din viața veche! Numai și în mod exclusiv păcatele noastre sunt armele Diavolului (Col.2.13-15)².

Tot la fel copiii noștri, când sunt încă mici, sunt sfințiți prin credința noastră (1Cor.7.14)³ și cel rău, ca și pe noi, nu-i atinge (1Ioan 5.18)⁴. Cât de mulți copii ai lui Dumnezeu încă se mai tem de oarecare blesteme. Oare nu am citit niciodată

---

¹ „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.”

² „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră păcătoasă necircumcisă, El v-a adus la viață împreună cu Sine, iertându-ne toate greșelile. A șters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui și l-a luat din cale, pironindu-l pe cruce. A dezarmat domniile și stăpânirile și le-a făcut priveliște pentru toți, ieșind biruitor asupra lor prin cruce.”

³ „Căci soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; altfel copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.”

⁴ „Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, căci cel care a fost născut din Dumnezeu se păzește și cel rău nu se atinge de el.”

că Dumnezeu îi blestemă pe aceia care Îi blestemă pe copiii Săi și face ca blestemele celor care îi urăsc să zboare de la ei ca fluturii? Noi ca copii ai lui Dumnezeu nu am fost chemați să fim „șoareci ascunși”, ci mai degrabă la o ofensivă radicală; de aceea se spune: **„Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor (sau și de demoni) ... De ce să tremuri mereu toată ziua înaintea mâniei asupritorului când se pregătește să distrugă? Unde este mânia asupritorului?”** (Isa.51.12-13).

Nu ne-a trimis Dumnezeu pe noi creștinii **„ca pe niște oi între lupi”** (Mat.10.16) și ne-a chemat **„să călcăm pe șerpi și scorpioni”** (Luca.10.19)? Nu suntem noi puși ca **„puterile și domniile din locurile cerești”** să le călcăm riguros fără teamă sub picioare? Nu este **„cel din noi mai puternic decât cel care este în lume”** (1Ioan 4.4)? (În noi locuiește numai UNUL!) De aceea să încetăm imediat cu învârtirea continuă în jurul nostru, în jurul firii noastre pământești sau în jurul moștenirii înaintașilor noștri pământești! Noi avem în Hristos o moștenire mult mai mare și mai înaltă în jurul căreia ne putem învârti și care ne devine tot mai mult părtașă, numai să privim prin credință spre ea! (Isa.51.12-14)¹. Ca adevărat născut din nou El **„te-a făcut capabil** (lb.gr.: împuternicit) **pentru partea de moștenire a sfinților în lumină și eliberat de sub puterea întunericului ...”** (tradus din germană, nota trad.) (Col.1. de la v.12).

---

¹ „Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor și de fiul omului, care trece ca iarba, și să iuți pe Domnul care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremuri mereu toată ziua înaintea mâniei asupritorului când se pregătește să distrugă? Unde este mânia asupritorului? În curând cel în lanțuri va fi dezlegat; nu va muri în groapă și nu va duce lipsă de pâine.”

Un singur lucru trebuie să-l reținem efectiv: din partea lui Dumnezeu poate exista la fel de puțin numai o „eliberare teoretică” sau „salvare teoretică” cum poate exista din partea noastră numai o „întoarcere la Dumnezeu teoretică” sau „ascultare teoretică”! Ce ne promite El este valabil, indiferent dacă o putem înțelege sau nu. Dacă nu o putem simți, nici percepe, nici înțelege, totuși eliberarea noastră este atât de real împlinită ca și nasul de pe fața noastră.

Numai că este necesar să ne ținem crezând și în credincioșie de aceste realități invizibile, altfel ele nu se pot manifesta! Fiindcă **„credința noastră este victoria care a înfrânt lumea”** (tradus din germană, nota trad.) (**1Ioan 5.4**). Totul din Împărăția lui Dumnezeu se poate obține numai prin credință, adică în timp ce noi ne considerăm neclătinați în ceea ce spune Scriptura despre noi: de exemplu noi **„nu suntem datori nici păcatului, nici firii păcătoase ca să trăim potrivit firii păcătoase”** (tradus din germană, nota trad.) (**Rom.6.12¹/ 8.12²**). Nici Diavolului nu îi datorăm nici o slujire: **„Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi!”** (**Iac.4.7**). Numai cât timp luăm în serios Cuvântul lui Dumnezeu și manifestăm mai multă credință la ceea ce spune El decât ce ne spun experiențele, simțurile noastre, sau mintea noastră, eliberarea noastră va și putea ajunge vizibilă și palpabilă prin acest fapt.

---

¹ „Deci, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor ca să ascultați de poftele lui.”

² „Așadar fraților, noi suntem datori, dar nu firii păcătoase, ca să trăim potrivit firii păcătoase.”

Dar vrăjmașul este viclean: el va căuta mereu cu toate mijloacele să ne pună să fim atenți la ce simțim sau experimentăm în noi. El ne va aminti cu predilecție de situații nenumărate în care am vrut să avem parte de biruință și apoi am ajuns din nou să cădem amarnic.

El ne va arăta mereu cele mai slabe părți ale noastre, cum a făcut cândva Balac cu Balaam (**Num.22-23**), ca și noi să ne săturăm de moștenirea lui Dumnezeu și să o blestemăm. Să nu o blestemi niciodată! Vrăjmașul știe exact că noi vom fi mereu ceea ce ne ținem prin credință: sau eliberați cu adevărat, sau cei care se îndoiesc de eliberarea deplină din păcat, fire păcătoasă, vina moștenită, blestem și Diavol. Deci chiar dacă am căzut și am fost descurajați de o sută de ori în același loc, nu se schimbă absolut nimic în realitatea eliberării noastre desăvârșite.

„Facă-vi-se după credința voastră!”

Observație finală importantă

Dacă această carte ți-a devenit o binecuvântare, atunci aceasta o vei putea menține numai prin transmitere mai departe:

- prin transpunere în **viața** ta
- prin răspândirea acestei **cărți**
- **vorbind** despre ea

Domnul să facă ca semănătura ta să răsară din belșug și să te facă astfel roditor.

Dacă la citirea acestei cărți ți-ai dat seama că nu umbli în adevărurile care sunt mărturisite aici, și dorești să fii găsit ca un mădular viu în organismul-Hristos, atunci te invităm să te folosești de slujirile noastre lunare de evaluare¹. Circulara noastră „Panorama-Nachrichten” (Panorama-Știri) conține termenele întrunirilor noastre.

Toate cărțile noastre pot fi procurate gratuit (cât ține stocul) la:

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
CH-9428 Walzenhausen, Elveția
Tel.: 0041 (0)71 888 14 31
Fax: 0041 (0)71 888 64 31

De asemenea sunt disponibile mesaje pe casete în limba germană de Ivo Sasek și circulare cu învățătură actuală. Vă rugăm să solicitați în acest sens lista noastră de comenzi.

---

¹ Pentru toți cei care nu vorbesc limba germană vom căuta o posibilitate să vi se slujească la noi în Walzenhausen sau într-un alt loc.

Alte scrieri de Ivo Sasek apărute în Elaion-Verlag

Momentan (iunie 2007) aceste lucrări pot fi obținute numai în limba germană, afară de cazul în care se menționează „ediție disponibilă în limba română”. Alte traduceri se află în lucru.

Cărti

„Credincios sau crezând?”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 1 RUM

Această carte provoacă la o umblare vie și dinamică prin credință și pune în același timp și norma în dreptul vieții noastre de credință. „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul”, se spune în Gal.5.25. În limbajul imaginilor s-ar putea spune de asemenea: Dacă deja avem aripi, atunci să și zburăm! Potrivit pentru scopuri evanghelice! (158 de pagini)

„Laodiceas Verhängnis” („Destinul Laodiceei”)

Comandă nr. 3

Enorma cădere a creștinismului este iluminată în lumina profetică din cele mai felurite laturi. Dar sunt prezentate și căi de ieșire practicabile din această strâmtoare. Pe deasupra ea indică și spre ținta tuturor lucrurilor. Această carte să fie dată mai departe numai iubitorilor de adevăr! (164 de pagini)

„Die Wiederherstellung aller Dinge”

(„Restabilirea tuturor lucrurilor”)

Comandă nr. 4

Problema restabilirii ne pune în fața unor decizii incomode și esențiale. Mereu suntem puși în fața alegerii: Dumnezeu sau om, ceresc sau pământesc, vremelnic sau veșnic? Referitor la desăvârșirea bisericii și restabilirea tuturor lucrurilor provocarea culminează cu întrebarea: concepte sau desăvârșire? Și această carte este gândită numai pentru iubitorii de adevăr și cei avansați în credință. (148 de pagini)

„Krieg in Gerechtigkeit” („Război în neprihănire”)

Comandă nr. 5

Această carte este un rezumat al luptei duhovnicești. Ea tratează lupta eonică pe care Dumnezeu o luptă din pricina cinstei Sale. Ea transmite o privire de ansamblu referitoare la istoria mântuirii și a oamenilor și aduce lupta duhovnicească a cotidianului mărunț în marele context al țințelor înalte ale lui Dumnezeu. Întrebarea referitoare la originea și ținta întregii lupte duhovnicești este tratată amănunțit. Numai cel care are realmente pe inimă instalarea domniei lui Dumnezeu, să citească această carte. (337 de pagini)

„Apostolisch Beten” („A se ruga apostolic”)

Comandă nr. 7b

Autorul ia sub lupă rugăciunile apostolului Pavel și ajunge la constatarea uluitoare: ele descoperă calea înspre dimensiunile „nucleare” de rugăciune. (234 de pagini)

„Educă cu viziune”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 8 RUM

Toate mi s-au mijlocit la școală, numai un singur lucru nu – viziunea pentru ce toate acestea! Chinurile care au rezultat din acest fapt păreau fără de sfârșit. Abia după ce am avut în mână certificatul meu de ucenicie, am înțeles pentru prima dată că toate eforturile nu au fost zadarnice. Întemeierea familiei, educația copiilor, o lucrare a vieții cu înălțimi și adâncimi nebănuite. Dar nici un preț nu va fi prea mare, nici o cale prea abruptă și nici o soartă prea grea, atunci când abordăm această lucrare a vieții cu ceea ce mi-a lipsit atâta vreme – cu viziune! Cartea de față vrea să înlăture această lipsă, de aceea „Educă cu viziune!” (176 de pagini)

„Domnia împărătească”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 9 RUM

O probă de citire care a fost compilată din cărțile nr. 1-5. Împreună cu „Credincios sau crezând?”, ea este potrivită pentru cei nou intrați în cercul de cititori al lui Ivo Sasek; dar prin conținutul ei

ea pătrunde în mod deosebit în detaliile necesităților actuale ale timpului nostru. Lumină în întuneric, orientare în vreme de dezorientare, temelii și ținte înalte ale credinței noastre – căi de ieșire practice din nevoile prezente și viitoare. (222 pagini)

„Cunoașterea lui Dumnezeu”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 15 RUM

Cunoașterea lui Dumnezeu nu constă în acumularea de cunoaștere despre Dumnezeu, ci prin atingerea cu Dumnezeu într-o unire crescândă în ființă cu El Însuși. Această carte ne explică din trei laturi calea și condițiile unirii cu Dumnezeu. Pentru tălmăcirea cortului întâlnirii pot fi găsite unele corelări complet noi. (232 de pagini)

„Domnul transformărilor”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 19 RUM

O adevărată autobiografie de Ivo Sasek care dovedește că lucrurile care sunt prea grele pentru oameni sunt foarte ușoare pentru *Domnul schimbărilor*. O carte captivantă cu caracter pronunțat evanghelistic. (Format 11x18 cm, 132 de pagini)

„Die Erlösung des Leibes” („Mântuirea trupului”)

Comandă nr. 23

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în mine, (a) *chiar dacă ar fi murit*, va trăi. Și (b) oricine *trăiește*, și crede în mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11.25-26)

Această carte readuce în conștiință făgăduințe nesocotite și realități de o calitate extraordinară. În ea înfrângerea morții trupesti devine cea mai importantă datorie organică și așteptarea general răspândită a morții o epidemie amenințătoare, perfidă. – O lectură pentru toți care vor să trăiască ... (319 pagini)

„Anstatt- oder Christus” („Hristosul Înlocuitor sau Hristos”)

Comandă nr. 25

Hristosul Înlocuitor nu sosește abia, el este deja aici. Nici Împărăția lui Dumnezeu mult dorită nu sosește abia fiindcă ea este deja aici – dar noi nu o percepem!

Această carte arată că atât Hristosul Înlocuitor cât și Împărăția lui Dumnezeu cresc deja de aproape 2000 de ani în mijlocul nostru și că noi am ajuns aproape la starea de om matur. O provocare pentru fiecare cititor. (264 de pagini)

„Erschütterung” („Cutremurare”)

Comandă nr. 27

Această carte prezintă cauze – acțiuni – căi de ieșire din cutremurări.
„Hristos nu ne-a fost dat numai cu ținta de a ne conduce afară din toate cutremurările. Dar toate cutremurările ne sunt date cu ținta de a ne conduce înăuntru în Hristos.” (184 de pagini)

„Israel – Schatten oder Wirklichkeit?”

(„Israel – Umbră sau realitate?”)

Comandă nr. 30

„Voi (evrei și neamuri) nu ați venit la un munte care se putea atinge ... ci ați trecut (literalmente) la Muntele Sionului și la cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc ...” (tradus din germană, nota trad.) (Evr.12.18+22)

Ceea ce înseamnă aceste locuri din Scriptură în consecința lor practică, o tratează această carte. Ea elaborează în mod temeinic într-o profunzime teologică importanța lui Israel în ordinea dumnezeiască în ceea ce privește Biserica și Împărăția lui Dumnezeu. Concluzie: Nici fanatismul pentru Israel, nici teologia înlocuitoare (învățătura că noi neamurile ne aflăm în locul lui Israel) nu duce la țintă. (145 de pagini)

Broșuri

„Apostolische Gebete” („Rugăciuni apostolice”)

Comandă nr. 7a

Aceste texte de rugăciune au fost nou traduse din limba greacă de către Ivo Sasek. Ele formează baza pentru cartea „A se ruga apostolic”. (Format A6, 68 de pagini)

„Geistliche Satzbrüche” („Frânturi duhovnicești”)

Comandă nr. 10

Frânturile duhovnicești sunt realități ale Împărăției lui Dumnezeu rezumate pe scurt în „mărimea unei nuci”. Această broșură este o introducere în învățătura formulelor Împărăției lui Dumnezeu, care motivează și îndrumă în același timp spre colaborare la această carte de formule duhovnicești. Pentru că poporul lui Dumnezeu nu a avut încă niciodată ca astăzi o nevoie atât de insistentă de o concentrare și pregnanță în ce privește învățătura biblică. (60 de pagini)

„Die Waffenrüstung Gottes” („Armătura lui Dumnezeu”)

Comandă nr. 11

[Extras din cartea „Cutremurare”, comandă nr. 27]

Crispare proprie sau luptă duhovnicească? Armătura lui Dumnezeu nu este un lucru ci o persoană. (Format A6, 86 de pagini)

„Die festgesetzten Zeiten” („Timpurile stabilite”)

Comandă nr. 12

După cum în natură există timpuri stabilite, care oferă anumite posibilități (sau imposibilități) (de ex.: primăvara, vara, toamna și iarna, sau zilele de fecunditate la femeie, ș.a.m.d.), acestea există și în viața duhovnicească. Deci este necesar ca aceste răstimpuri (lb.gr. „kairos”) cu posibilitățile lor oferite a) să le recunoaștem și b) să le folosim în modul corespunzător. (Format A6, 83 de pagini)

„Manchmal ist weniger mehr” („Uneori mai puțin este mai mult”)

Comandă nr. 13

O colecție de repere duhovnicești din predicile și slujirea de învățatură în țară și străinătate ale lui Ivo Sasek. Un început ideal pentru a cunoaște gândirea, învățătura și lucrările autorului. (Format A6, 112 pagini)

„Credința lui Avraam”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 14 RUM

[Extras din cartea „Credincios sau crezând?”, comandă nr. 1 RUM]
Credința lui Avraam ne amintește de marea taină că o acceptare încrezătoare în Dumnezeu a tuturor situațiilor vieții poartă în sine mai multă putere de transformare decât respingerea lor prin puterea credinței sau prin manipulare. Această lucrare și-a atins ținta în noi atunci când nu mai facem noi istorie cu Dumnezeu, ci Dumnezeu poate face din nou istorie cu noi. (Format A6, 39 de pagini)

„Odihnă de jur împrejur”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 20 RUM

[Extras din cartea „Educă cu viziune”, comandă nr. 8 RUM]
„Odihnă de jur împrejur”! Un titlu plin de promisiune și neobișnuit pentru o scriere de învățatură pentru familie. Oare nu este ținta prea înaltă? Prin odihnă de jur împrejur nu înțelegem o viață eliberată de probleme. Odihnă de jur împrejur vorbește despre o viață de părtășie care se află cu succes deasupra problemelor și în părtășie le are pe acestea sub control. Faptul că acest lucru este posibil în practică noi îl experimentăm de mai mulți ani ca familie numeroasă. Odihnă de jur împrejur pentru toți cei care nu numai că aud acest cuvânt, dar îl și practică! (Format A6, 69 de pagini)

„Vollendet in Ihm” („Desăvârșit în El”)

Comandă nr. 24

[Conține extrase din cartea „Mântuirea trupului”, comandă nr. 23]
„Să nu potrivim Sfânta Scriptură cu experiența noastră, ci experiența noastră cu Sfânta Scriptură. De aceea studiază desăvârșirea ta în Hristos nu pe baza experienței tale ci pe baza Scripturii.” (Format A6, 152 de pagini)

„Marea învolburată”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 31 RUM

[Extras din cartea „Cutremurare”, comandă nr. 27]

„Eu sunt Domnul, și nu este altul. Eu, care formez lumina și creez întunericul, care aduc prosperitatea și creez nenorocirea: Eu, Domnul, fac *toate* aceste lucruri” (Isaia 45.6-7).

Cauze – Acțiuni – Căi de ieșire din cutremurările contemporane.
(Format A6, 98 de pagini)

Tractate

„Un cuvânt profetic către adunările creștine”

(disponibil în limba română)

(de Ivo Sasek)

„Catastrofa de incendiu de la Kaprun”

(disponibil în limba română)

Potrivită pentru scopuri evanghelistice cât și pentru creștini.

(de Ivo Sasek)

„Das Gesetz der Blutschuld”

(„Legea vinei de sânge”)

Despre tema avort.

(de Ivo Sasek)

„Și ei întrebă de ce ...”

(disponibil în limba română)

Zguduitor, lămuritor – cu privire la evenimentele vremii actuale.

„Comoara lumii invizibile”

(disponibil în limba română)

(de Loisa Sasek, pe atunci 12 ani, evanghelic)

Alte scrieri de Anni Sasek

„Împărăția lui Dumnezeu între soba de gătit și coșul de rufe”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr. 22 RUM

Într-adevăr s-a întâmplat tot mereu că autoarea a avut o atingere cu Dumnezeu exact la soba de gătit, în fața unei grămezi de rufe sau într-una din nenumăratele situații cotidiene cu cei zece copii ai ei. Deodată i s-au deschis corelări duhovnicești, ceva greu a devenit ușor sau predica i-a fost concretizată prin copiii ei. Relațiile experiențelor familiei vor să ajute mai departe fiecăruia care dorește ca Împărăția lui Dumnezeu să se înfățișeze nu numai în cuvinte, ci și în faptă și adevăr în cotidianul practic al familiei. (Format 11x18 cm, 156 de pagini)

„Der Alltag – Sprungbrett zur Herrlichkeit”

(„Cotidianul – rampă de lansare spre slavă”)

Comandă nr. 26

Citat al autoarei: „Cuvântul „cotidian” încă n-a fost niciodată cuvântul meu preferat, cum poate nici al tău nu este. Prin slujire mi-au fost deschiși ochii pentru faptul că tocmai și numai „cotidianul cenușiu” este locul de naștere pentru o propășire duhovnicească adevărată. Lasă-te încurajat prin povestirile mele din cotidian să faci și tu din acest cuvânt unul dintre cuvintele tale preferate. Pentru că sunt sigură: cotidianul cu problemele și neplăcerile sale este și pentru tine locul de naștere prin excelență pentru talentele și înzestrările tale – el este pur și simplu rampa de lansare pentru ieșirea în evidență a slavei lui Dumnezeu!” (136 de pagini)

„Domnul este păstorul meu”

Comandă nr. 28

O mărturie personală a lui Anni Sasek:

„Am fost scoasă ca o oaie rănită, zgâriată și zăpăcită din spini, am fost luată în brațe și am fost dusă blând pe o pajiște înflorită, plină de sevă. Și această pajiște înflorește și înflorește și înflorește ... Mulțumesc pentru slujirea care nu mă ține sub tutelă sau mă dominează, ci care mă conduce înăuntru în Hristos, în realitatea vie a persoanei Sale!” (Format A6, 54 de pagini)